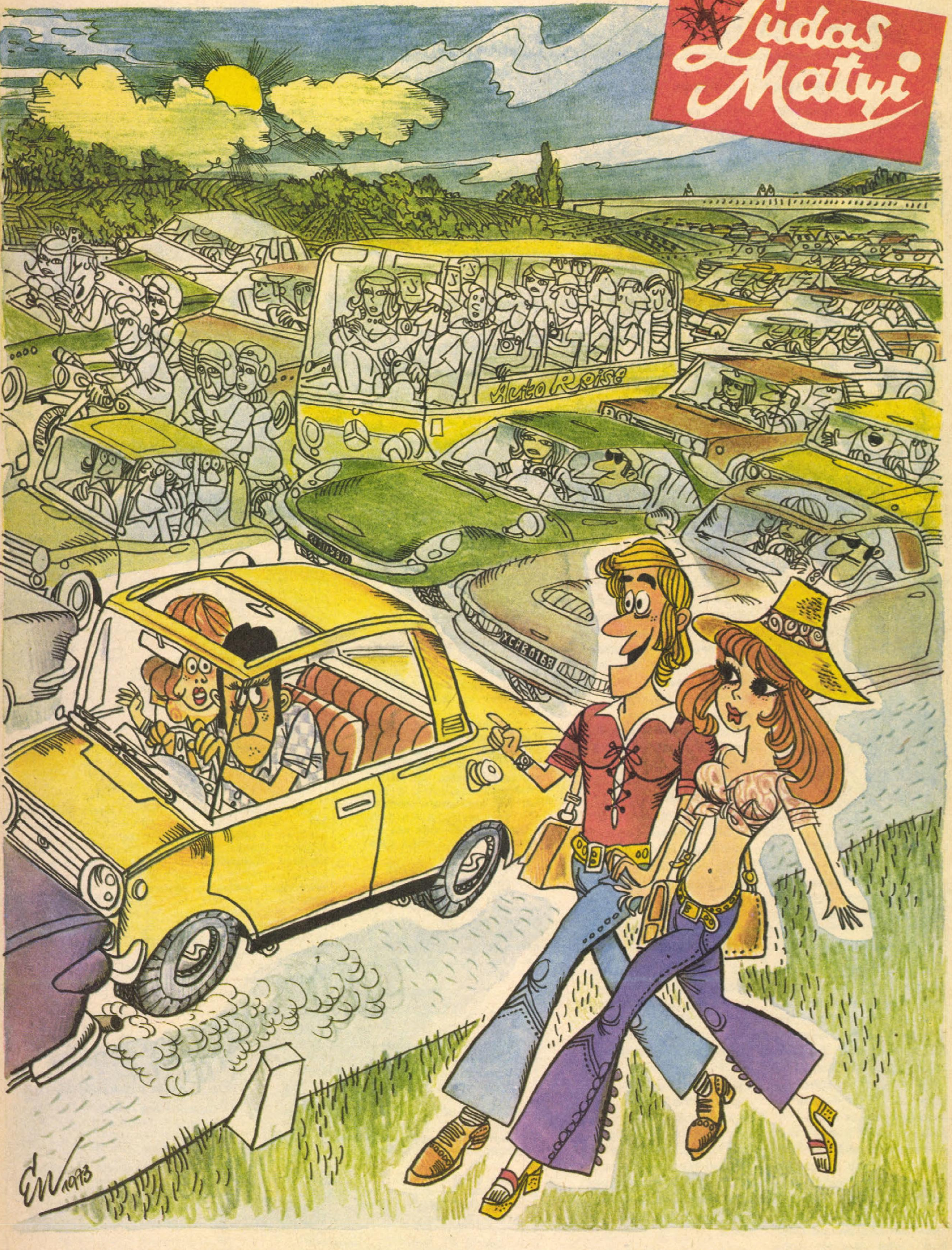
XXIX. ÉVFOLYAM, 20. SZÁM · Ára: 1,80 Ft · 1973. MÁJUS 17.

Ludas Matyi

Endrődi István rajza

HAZAFELÉ A BALATONRÓL

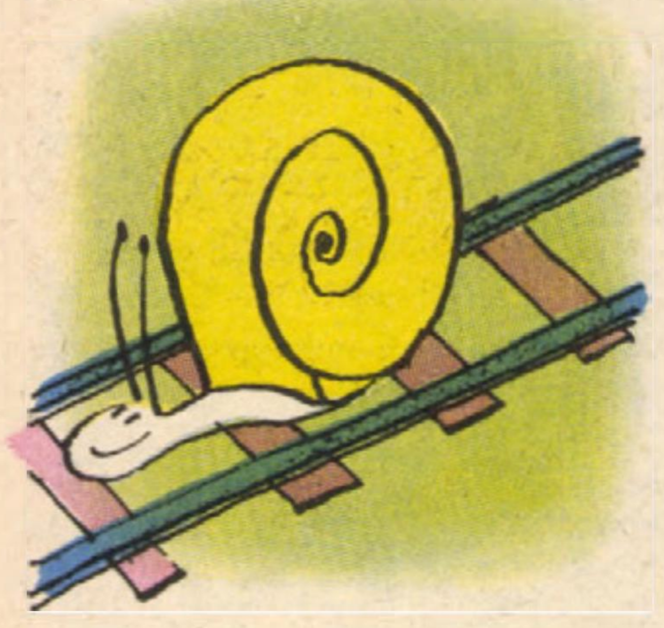
— Nini, ők azok, akik délben nem vettek fel bennünket Aligánál...

KEDVES LUDAS!

GYORSVONAT — LASSAN

Április 24-én kimentem a debreceni nagyállomásra, azzal a szándékkal, hogy Budapestre utazom. A személyvonatra nem fértem fel, sebaj, gondoltam, felutazom a délután 5 óra 3 perckor induló expresszel.

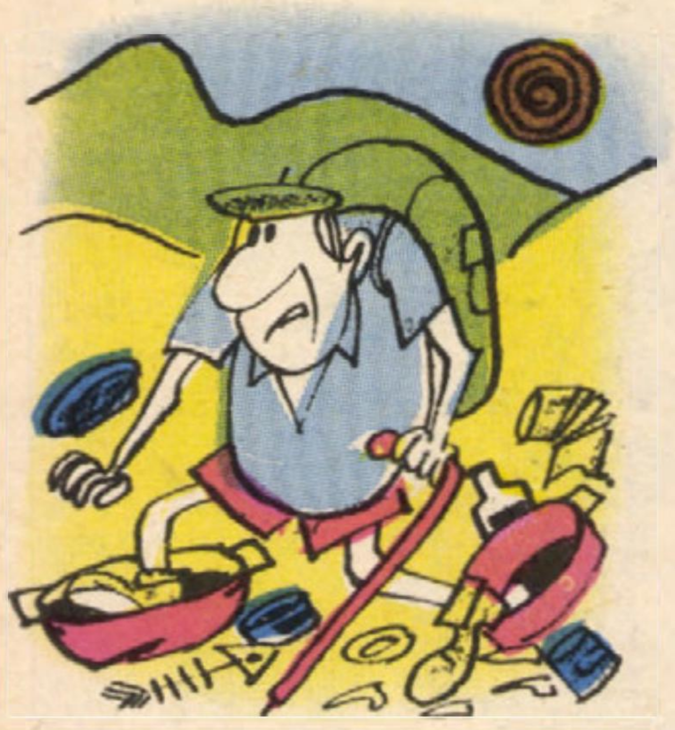

Erre a vonatra viszont helyjegyet nem kaptam. Ekkor nagy örömömre bemondták a megafonba, hogy mentesítő gyorsvonatot indítanak Pest felé. A vonatnak 5 óra 6 perckor kellett volna indulni, de csak 5 óra 11-kor indult el, mert — számomra érthetetlen okokból — az 5 óra 9 perces személyt indították előbb. Később megelégedéssel tapasztaltam, hogy a személyvonatot Kisújszálláson megelőztük. Ceglédén viszont meglepetés várta a vonat utasait, ugyanis ott 20 percig ácsorogtunk, bevártuk a személyvonatot és magunk elé engedtük. Végül is Debrecentől Budapestig 4 órát tartott az utazás, amit mellesleg néhány száz sorstársammal végigálltuk. Megjegyzem, hogy ezen a vonalon a gyorsvonat menetideje 2 óra 50 perc, a személyé 3 óra 45 perc. A mi vonatunk tehát személyvonat volt, amire viszont gyorsvonati jegyet váltottunk!

Komócsi György
főiskolai hallgató,
Budapest

A KIRÁNDULÓ SZEMÉVEL

Turistacsoportunkkal elhatároztuk, hogy a kék jelzés mentén haladva, Máriaremetéről átsétálunk Zsíroshegyre.

A zsíroshegyi turistaházhoz vezető úton, a felparcellázott területen, gomba módra szaporodnak a hétvégi faházak és leszorítják a turistákat a jelzett útról. A vadregényes erdei ösvény helyett talajvizes és szemetes úton, bokáig érő sárban kénytelenek a kirándulók bukdácsolni. A szanaszét heverő fazekak, vödrök, festékesdobozok, építési és más hulladékanyagok nem a kirándulók hátizsákjából kerültek az erdei környezetbe. Vajon miért nem takarítják el? Miért nem tüntetik el a szemetet?

Az erdők tisztasága felett őrködő illetékeseknek azt javasoljuk: járják végig az említett útvonalat, és sürgősen intézkedjenek.

(f. i.)

LÁNGOSPARÁDÉ AZ AUTÓBUSZON

A „régi szép időkben", amikor még ülőkalauzok őrizték árgus szemmel testünk és ruházatunk épségét, senki sem szállhatott fel a buszokra lángossal vagy fagylalttal. Ez a régi szabály ma már feledésbe ment. Az 56-os buszok — csúcsforgalmi és kirándulóidőkben, a hűvösvölgyi végállomáson — csak úgy harsognak a jóízű lángos-ropogtatástól és fagylalt-cuppogástól. Ülések, támlák, kapaszkodók, ajtók, mind összekenve; a padlón eldobott olajos papírok. Ruha legyen a talpán, amelyik megússza az utazást olajfolt nélkül. A folt persze többnyire csak otthon derül ki, derűt azonban mégsem szerez. Két megoldási javaslattal is szolgálhatok:

1. Írják ki a végállomásokon és a kocsikban, hogy a buszok nem tipikusan lángos és fagylalt fogyasztására kijelölt helyek.

2. Vagy, ha ez túl bonyolult volna, szereljenek fel a kocsikban söntés-asztalokat, hogy bort-sört-pálinkát is lehessen bennük fogyasztani. Ha már lúd, legyen kövér.

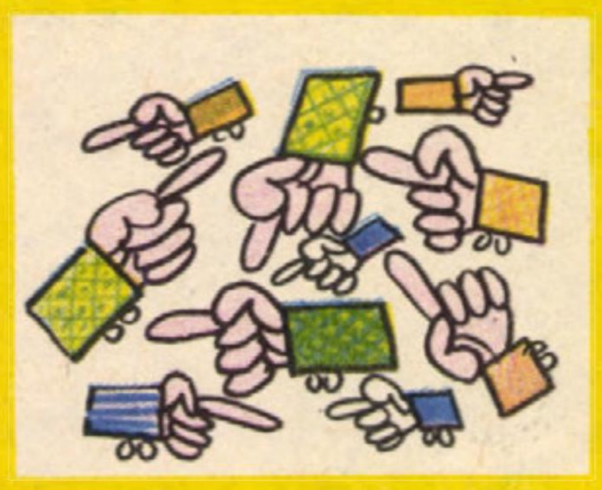
Klausz Lajosné
Budapest II.,
Kerényi u. 47.

KÖRFORGALOM

A Ludas Matyi 1972. július 15-i számában szóvá tettük, hogy Csillaghegyen, a Piroska utca, ijesztően hepe-hupás. Cikkünk nyomán a Piroska utca felkerült a javításra váró utak listájára.

Ez azonban nem elégítette ki a környék lakóit, akiknek naponta végig kell bukdácsolniuk a gidres-gödrös úttesten. Már csak azért sem, mert — ha emlékezetünk nem csal — az utóbbi húsz esztendőben még egyszer sem tűntek fel útburkoló szakemberek a Piroska utca tájékán.

Ebben az ügyben Dolozselek Mátyás olvasónk levélben fordult a III. kerületi tanácshoz. Választ nem kapott, ezért tőlünk kért ismételten segítséget. Mivel a III. kerületi tanácsnál elakadt az ügy, levelét egy magasabb fórumhoz: a fővárosi tanácshoz küldtük el, kérve az ügy kivizsgálását.

Nemrégiben a Fővárosi Tanács szervezési osztálya arról értesített bennünket, hogy tévesen küldtük hozzájuk a levelet, ők illetékességből átküldték a III. kerületi tanácsnak, március 15-i keltezéssel. Azóta a 30 napos határidő már rég lejárt, de választ még nem kaptunk.

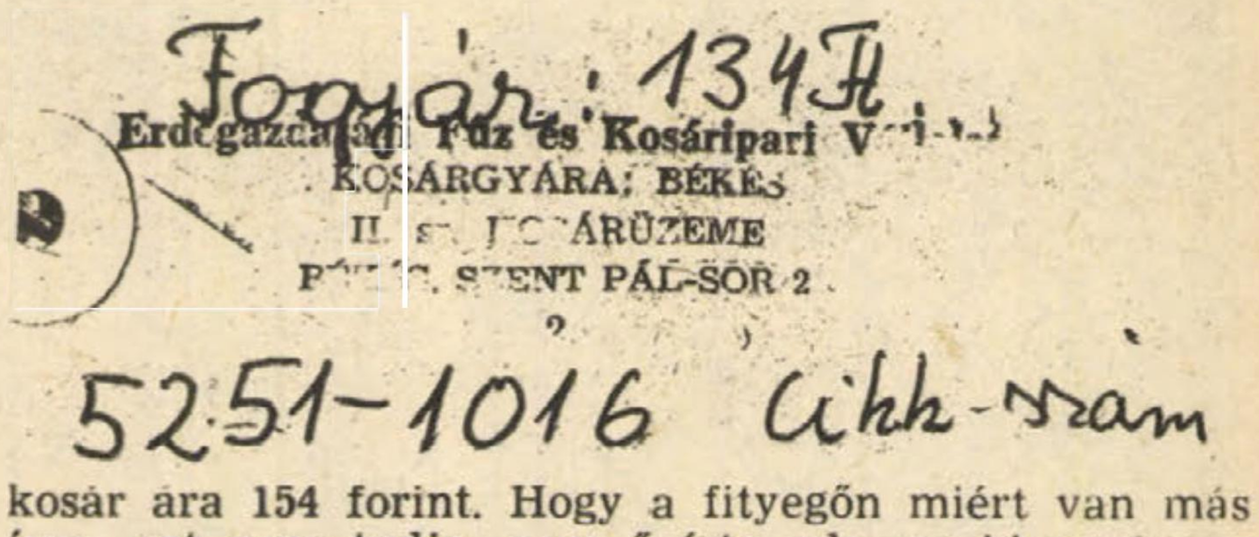
Ebből talán megértik a Fővárosi Tanácsnál, hogy olvasónk panaszos levelét mégsem irányítottuk „tévesen" a felettes szervhez.

Körforgalom, úgy látszik, nemcsak a közlekedésben van, hanem a bürokráciában is!

(fenyvesi)

A KOSÁR ÁRA

A színes bútorok boltjában, a Lenin körúton, megláttam egy csinos, praktikus, vesszőből font kosarat. Megvettem, s azon nyomban ki is fizettem érte a pénztárban 154 forintot. Távozni akartam „zsákmányommal", amikor megpillantottam a kosár fülén egy fityegő cédulát, s azon az állott, jól olvashatóan, hogy: „Fogy. ár: 134 Ft". Megmutattam az eladónak, de ő továbbra is kitartott amellett, hogy jól számlázott, a

Fogy.ár: 134 Ft
Erdőgazdasági Fűz és Kosáripari V...
KOSÁRGYÁRA; BÉKÉS
II. ... ÁRUÜZEME
... SZENT PÁL-SOR 2
5251-1016 cikk-szám

kosár ára 154 forint. Hogy a fityegőn miért van más írva, azt nem tudja, nem ő írta oda, az bizonyára a nagykereskedelmi ár.

A cédula egyértelműen fogyasztói árat ír, szó sem lehet nagykereskedelmiről. Lehet, hogy időközben megváltozott az ár, de akkor miért nem javították át a cédulát?

Az árjelző cédulák azért vannak, hogy a vevőt tájékoztassák. Többek között, s legfőbbképpen arról: mennyi az ára a portékának!

Bánki Károlyné
Budapest

IRÁNYÍTÓSZÁM

Levelet írtam Szigligetről Budapestre egy Kossuth-díjas írónak. Elkövettem azt a hibát, hogy a helyes 1013-as irányítószám helyett az 1033-asat tüntettem fel. Egyébként a cím teljes és pontos volt, az utca is, a házszám is.

Véletlenül egy nagy budapesti szálloda borítékjába tettem a levelet és személyesen adtam fel a helyi postahivatalban. Ennek ellenére a levél nem érkezett meg. Két hét után zseniális ötletem támadt, felhívtam a nagy nemzetközi hotel titkárságát: igen, mondták, visszakapták a levelet, tele mindenféle pecséttel, hogy „ismeretlen" meg ez meg az az...

Bizonyára nagyon üdvös és modern dolog az irányítószám, de ha az ember ne adj' isten eltéveszti, azért még megtehetné a hajdan pontosságáról, sőt kutató szenvedélyéről híres magyar posta, hogy „felkutat" egy írót. A jelen esetben nem is kellett volna az írószövetséghez fordulnia: elég lett volna egy nagyon hathatós segédkönyvet felütni. Úgy hívják, hogy „Budapesti egyéni előfizetők telefonkönyve", s a címzettem a 414. oldalon megtalálható...

B. L. E.

„RÁJPSZOND! KÉPOR!"

Így hangzott valamikor a budai házak kapujában a derék házaló solymári polgár harsány kiáltása. Kocsijából literszámra mérte a finom sárga port, amivel a jó háziasszonyok fényesítették a kormos fazekakat, lábasokat. Mert a Reibsand, azaz kőpor, erre volt jó. — Ám azért most is van belőle bőven. Hol? Az új, Moszkva téri metrónál. Jókorákat kavar belőle egy-egy hirtelen támadó viharos szél.

Drága eleink edények fenekét, mi meg a szemünket dörzsölgetjük vele.

Aki sajnálja a pénzt a VIM-re, most vigyen belőle, mert úgy lehet, meghordják földdel, füvesítik, fásítják, s nem marad belőle.

Ádám Jenő
Budapest

A NAGY KÉRDÉS

Újságokban tömegével
Minősítik a sok árut.
„Vegyem? Ne vegyem?"... A döntés
Persze mindig reám hárult.

Csillagokkal tüntetik ki
A jó bútort... Méreg ehet,
Ha nekem a „gyengéből" van,
Szidhatom a vén fejemet.

Szövetet is osztályoznak,
Ez kifakul — amaz remek.
Pontozással győznek egyes
Konzervek és készételek.

„Egyem? Ne egyem?"... Dönthetek,
Ez öt pontot kap, az hármat.
Sütemények közt is akad
Balfogás vagy jó találat.

Kritikát kap a gyümölcslé
S más ital. Ha torkom száraz,
„Igyam? Ne igyam?"... Dilemmát
Okoz nekem minden válasz.

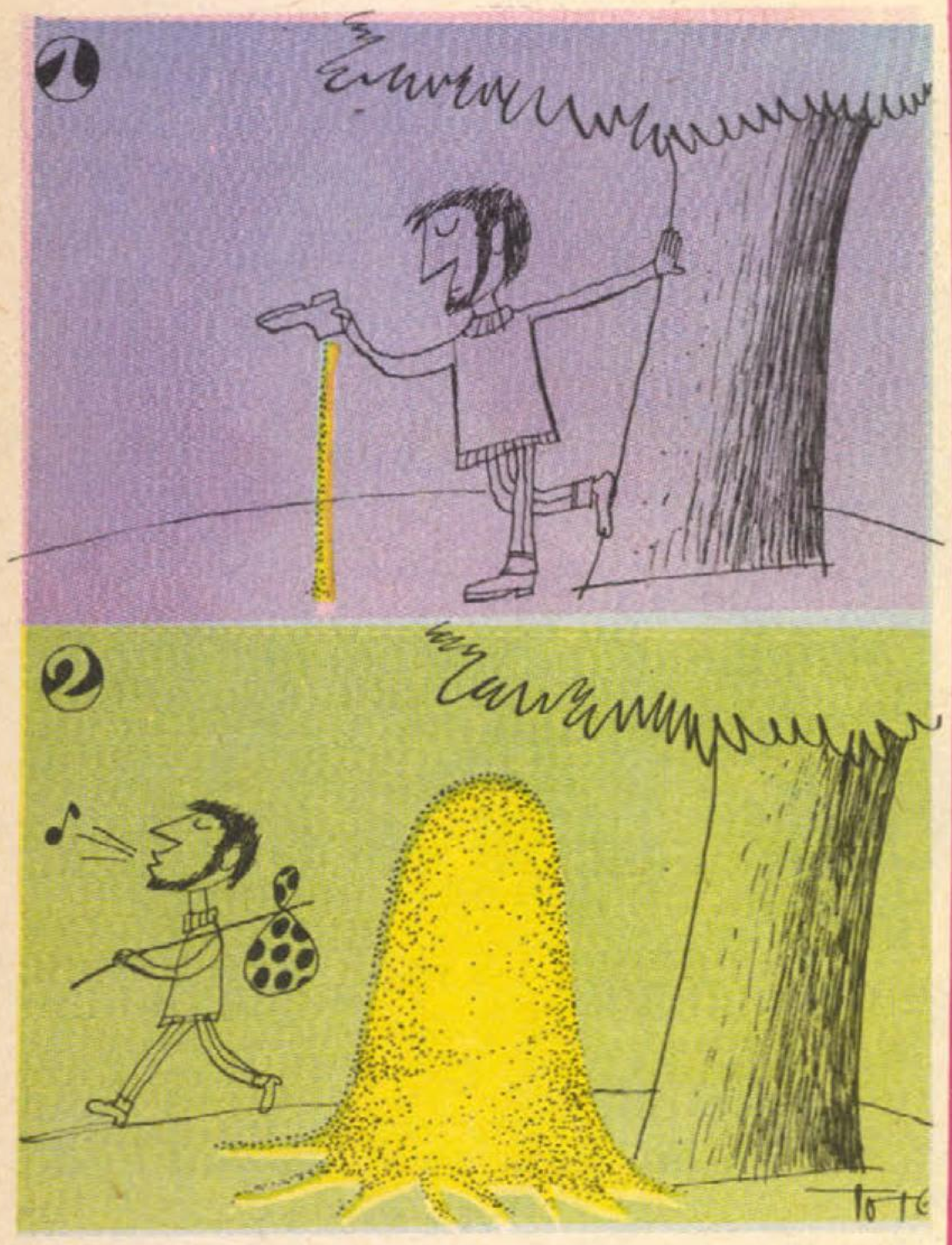
Válaszút elé visz engem
Mosógép és magnetofon,
Rádió és lemezjátszó...
Töprenghetek felső fokon.

„Elég jó"-hoz kedvem nincsen,
„Kiválóhoz" bukszám vékony.
Ezért leszek e cikkektől
Hol kábult, hol robbanékony.

S én is felteszek egy kérdést,
Mert jogosnak érzem lassan:
„Jó ez nekem? E sok cikket
Olvassam vagy ne olvassam?!"

K. Tóth Lenke

VÁNDORÚTON

BELPOLITIKAI BOTRÁNY AZ USA-BAN

Nixon: Tudomásomra jutott...

(„International Herald Tribune")

A PESTI WILL VARNER

A „Hosszú, forró nyár" című tévéfilm-sorozatban Will Varner szerepét — az üzletembert alakító művész megbetegedése miatt — a nyolcadik folytatás után egy másik színész vette át.

1

Történetem főhőse, Flancz Zebegény, egy budapesti nagyvállalat anyagbeszerzője. Negyvenöt esztendős. Két gyermeke van: a tizenkilenc esztendős Marika, és a huszonegy éves Menyhért.

Egy napon, délután háromórakor megszólalt a hivatali szobájában a telefon.

— Hallottad? — kérdezte izgatottan az anyósa. — Mától kezdve nem te vagy Flancz Zebegény.

— Kedves mama, miket beszél itt össze-vissza?

— Nem őrültem meg, édes fiam: a mai naptól kezdve nem te, hanem egy másik férfi lesz a vejem. Az új Flancz Zebegény hasonlít rád egy kicsit, de csak egy kicsit. Soványabb és magasabb, mint te, de az arca nem olyan markáns. Bevallom őszintén, te jobban tetszettél nekem...

2

Flancz Zebegény azonnal hazarohant. A kapu alatt megállította a házfelügyelő.

— Tessék mondani, igaz?

— Micsoda?

— Hogy ezentúl nem ön lesz Flancz Zebegény lakótárs? Szerintem ostobaság. Én már megszoktam önt. Mondtam is a feleségemnek: ilyet nem lehet csinálni.

— Vegye tudomásul, hogy Flancz Zebegény én vagyok!

— És akkor ki az a férfi odafenn a lakásban? Ő is úgy mutatkozott be, mint Flancz. A feleségem azt állítja, hogy az új Flancz csinosabb, mint ön. A haja éppen olyan ősz, mint az öné, a hangja is ugyanolyan, de még csak nem is hasonlítanak egymásra...

Flancz félrelökte a házfelügyelőt és felrohant a lakásába...

3

— Maga kicsoda? — kérdezte felháborodottan Flancz Zebegény. — És mit keres a lakásomban?

— Flancz Zebegény vagyok — felelte az idegen férfi. — De maga kicsoda?

— Pardon, itt valami tévedés lesz... Anyukám — fordult a feleségéhez —, magyarázd meg neki, hogy ki vagyok én...

— Ne izgasd fel magad, fiacskám — mondta az asszony. — Mától kezdve ez az úr lesz a férjem és a gyermekeink apukája.

— Az lehetetlen! Mit fognak szólni az ismerőseink?

— Eleinte furcsa lesz nekik, de aztán megszokják. A „Hosszú, forró nyár"-ban is megszokták az új főszereplőt.

— És mit szólnak a gyerekek?

— Észre sem vették — válaszolta az asszony. — Tudod, milyenek a gyerekek...

4

Letámolygott az utcára. A házfelügyelő még mindig ott téblábolt a kapu alatt.

— Nos, mi a véleménye az új Flancz Zebegényről? Nekem, speciel, nem tetszik. Puhányabb, mint ön. Lehet, hogy intelligensebb az arca, de puhányabb. A feleségem amellett kardoskodik, hogy az új Flancz lakótárs klasszabb férfi, mint ön volt. Ezen össze is vesztünk...

— Ne haragudjon, de most mennem kell...

— És most hova tetszik menni?

Flancz Zebegény nem válaszolt. Lehajtotta a fejét és cél nélkül nekivágott a nagyvilágnak.

5

A Körúton találkoztam vele. Megállított és részletesen elmesélte a történteket.

— Tudja, az fáj a legjobban — mondta végezetül —, hogy senkinek se hiányzom. — Mondja, maga érti ezt?

Vigasztaló szavak helyett megígértem neki: cikket írok róla „A pesti Will Varner" címmel.

— Úgyse hiszi el senki — legyintett Flancz Zebegény és köszönés nélkül, fáradtan, öregesen elcsoszogott...

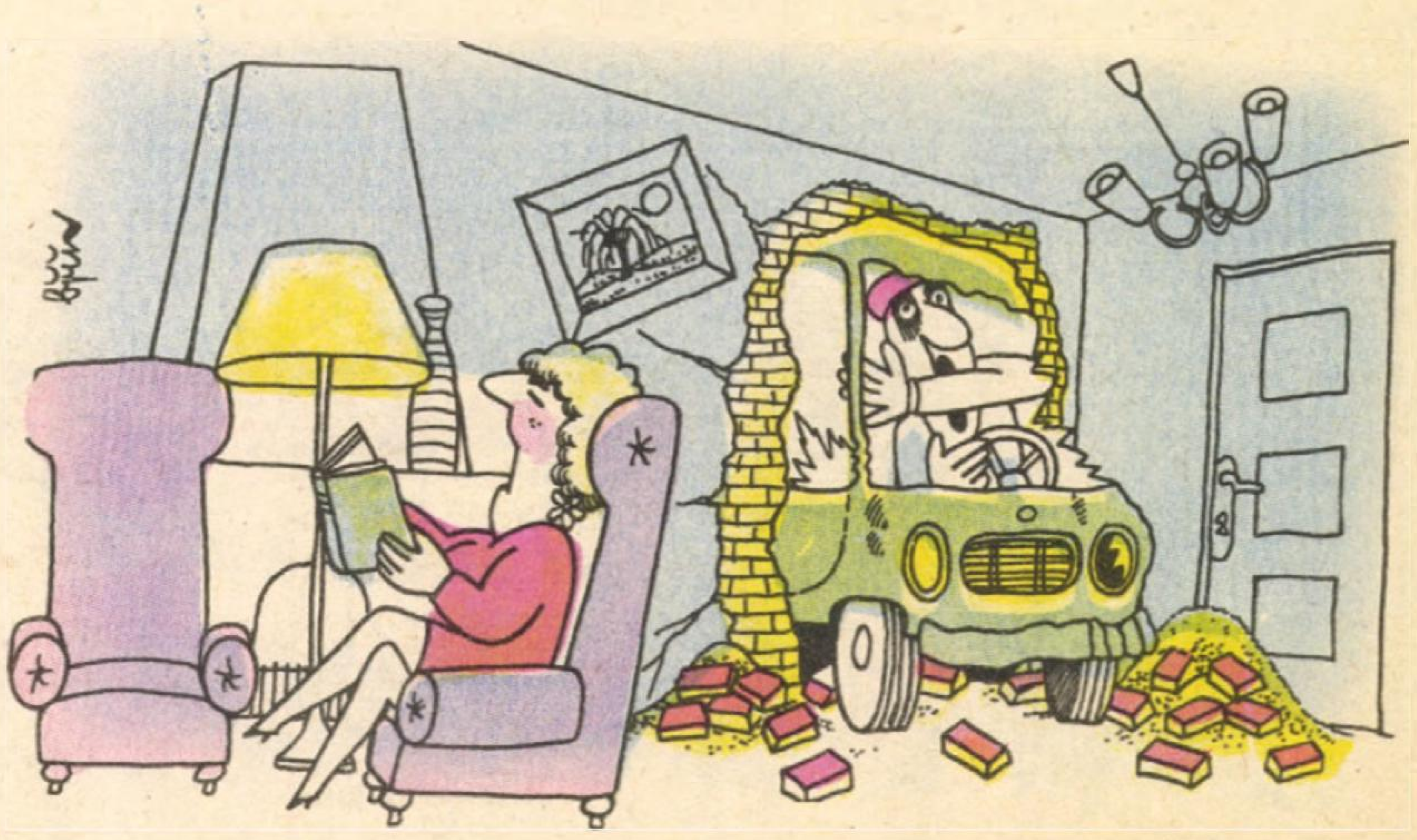
Mikes György

REZERVÁTUMBAN

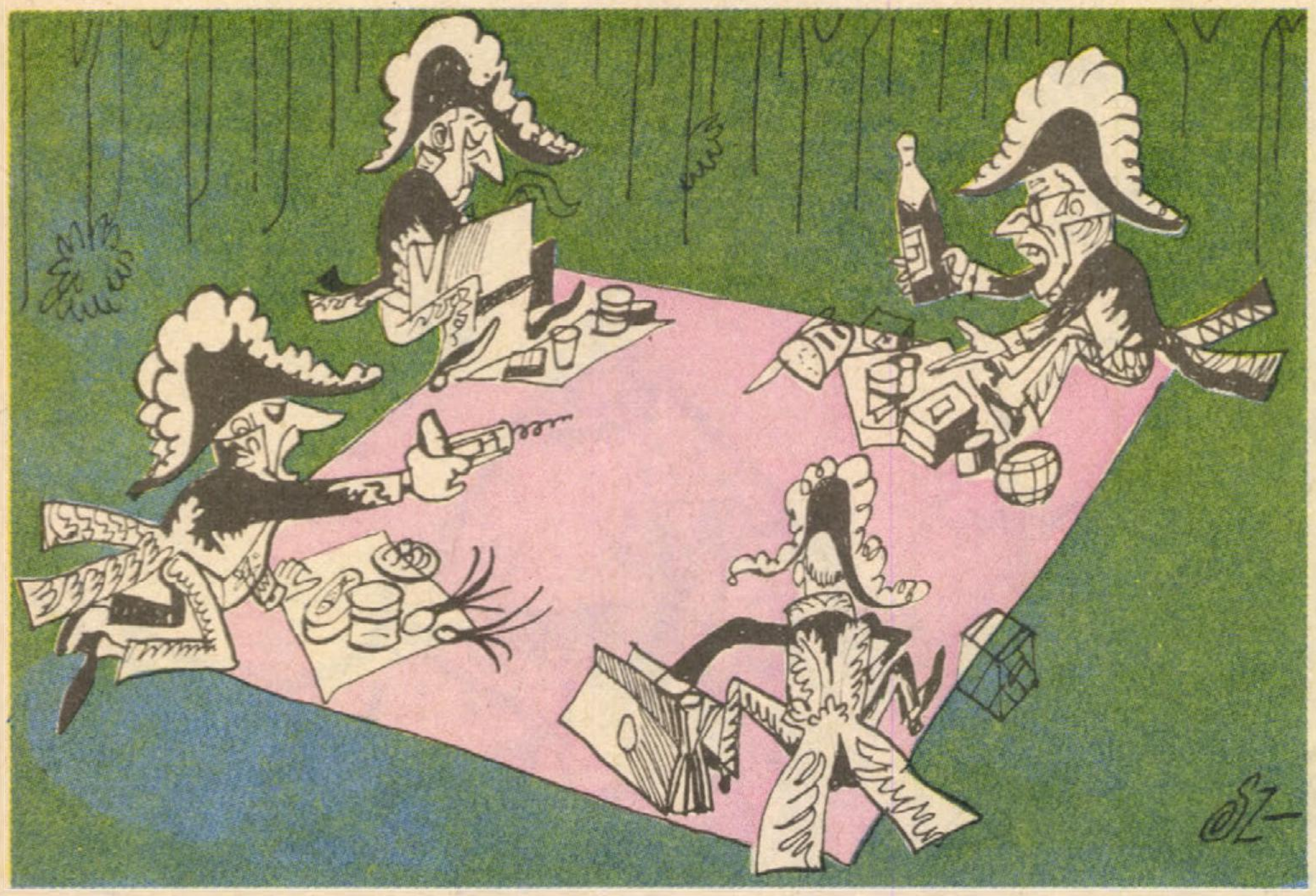
– Ne morogjon folyton, inkább mondja meg, hogy most milyen színt hívjak?

EDZETT FELESÉG

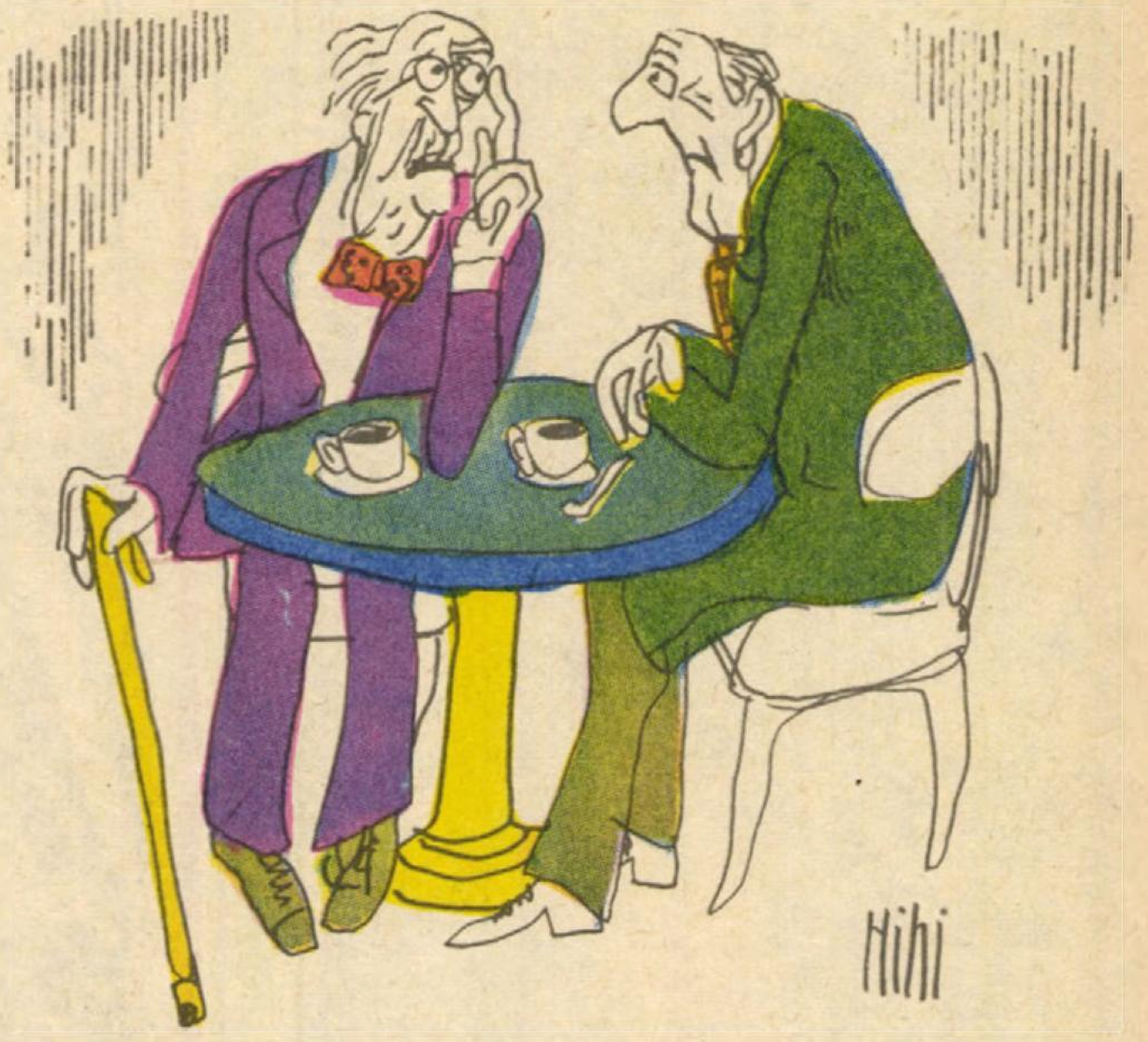
– Rémes alak vagy, Elemér! Ha berúgva jössz haza, mindig törsz és zúzol!...

DIPLOMÁCIAI VÍKEND

– Egyezzünk meg, odaadom a bort a dugóhúzóért

ÖREGSÉG

– Segíts ki, olyan feledékeny vagyok: kiknek is vagyok én a doyenje?

Levélváltás a virágárakról

Tisztelt Szerkesztő Úr!

A Ludas múlt heti címlapján az anyák napjának üzleti sikerével nagyon elégedett virágárus százforintosokkal tele kosarat tart a kezében. Éppen indulóban van a standjától (talán hazafelé vagy az OTP-be!) és azt mondja: „Még sohasem kerestem ennyit a virágon!” Kár, hogy nem rajzolták a maszek virágárus mellé a szövetkezeti és az állami virágkereskedelmet is.

Az anyák napján ugyanis két szál hosszú szárú fehér orgonáért 50 forintot fizettem a Fény utcai Rozmaring virágüzletben. Később a Duna-parton, sétám közben, az Intercontinental Szálló mellett a Sasad virágüzletben, jóval szebb, ugyancsak hosszú szárú fehér orgonát 16 forintos árért láttam szálanként. Tehát két szál virágnál 18 forint a különbség! Rózsát szálanként 16—24 forintért árultak a virágüzletekben. Óriási volt a forgalom. Anyák napján semmi sem sok a virágért, de azért megkérdezem:

1. Miért engedik meg az ilyen magas virágárakat?

2. Talán kartellban van a virágkereskedelem?

Tisztelt Olvasó!

Szeretném megnyugtatni, hogy az ünnepek alkalmából rendszerint felemelt virágárakkal a napi sajtó évek óta foglalkozik. Egyszer a termelők nekem is megmagyarázták, hogy például a hosszú szárú rózsa drágább, mint a rövidebb szárú (ami érthető!), ez utóbbi hamarább elfogy és akkor a vevő csak a drágábbat kaphatja. Ha a szövetkezet szállító jegyzékkel igazolja és bizonyítja, hogy ennyi és ennyi, ilyen és ilyen osztályú és árú virágot szállított a boltba, de a bolt másképpen osztályoz, akkor senki sem tehet semmit.

Ami az ön konkrét kérdését illeti:

1. A virág szabadáras árucikk. Árát a piac alakítja. Ha nagy a kereslet, mint például nők napján, anyák napján, iskolai évzárók és érettségik idején, ballagáskor, gyermeknapon, pedagógusnapon, akkor az ára felfelé megy. Mert miféle piac lenne az, ha ilyenkor az ár lefelé menne? Vagy esetleg annyi maradna, mint az ünnepi alkalom előtt volt?

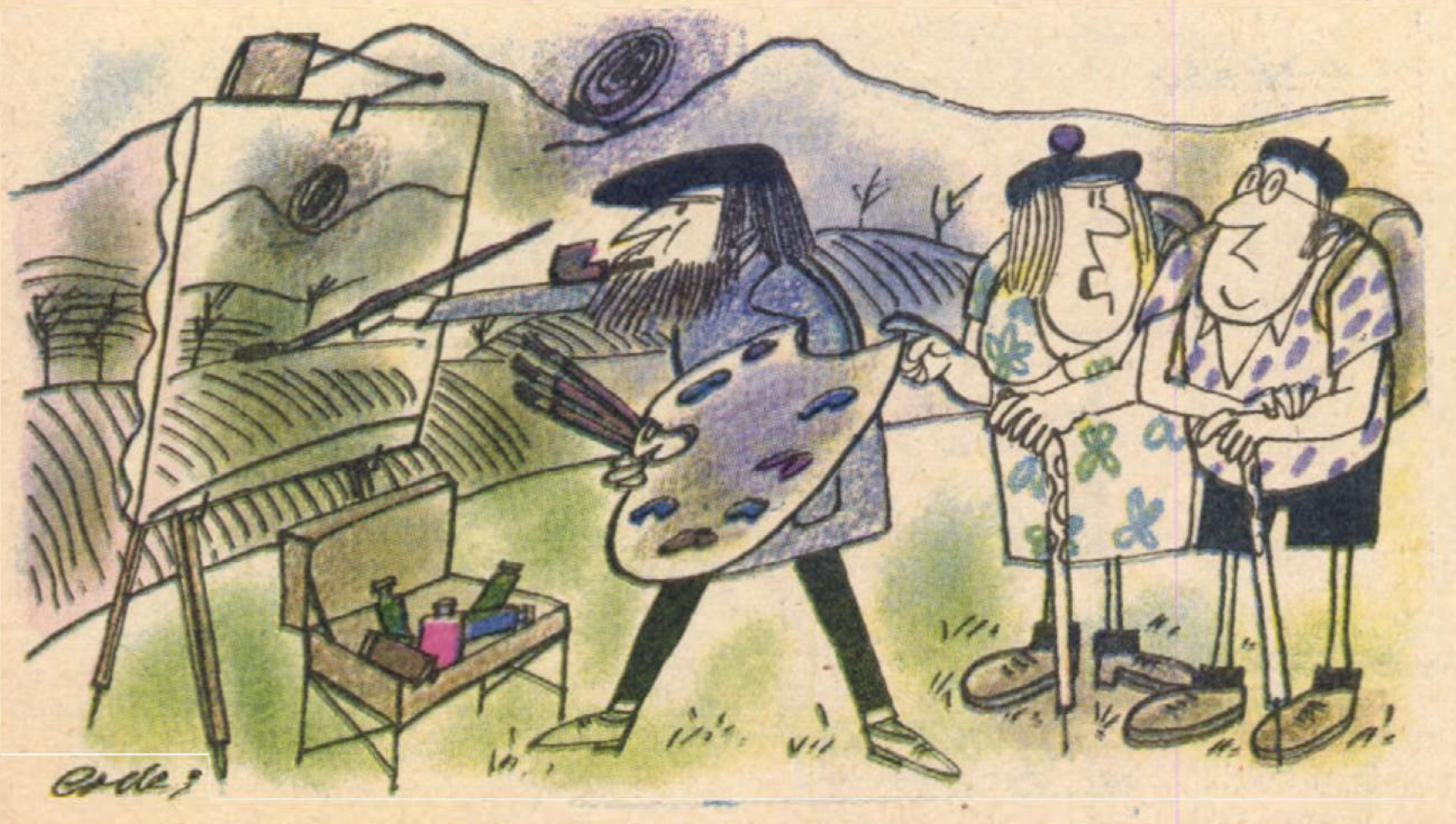
2. A virágkereskedelem nincs olyan igazi nagy kartellban, mint amilyenre ön gondol. Bizonyítja ezt, hogy a Virágért árai valamivel alacsonyabbak, mint a szövetkezeti virágboltok árai. Továbbá azért sem lehet igazi a kartell, mert akkor nem lenne a Sasadnál, a Belvárosban, 16 forint a fehér orgona, ami a Rozmaringnál a Fény utca sarkán 24 forint. (Az igazság kedvéért megjegyzem, hogy — szaknyelven szólva — ez az úgynevezett bújtatott orgona, de hogy mi van benne elbújtatva, arról nincs hiteles információm.) De azért valami kartell-szaga van az ügynek, az tagadhatatlan. A rádióban ugyanis nyilván a vásárlók megnyugtatására, már a hét közepén elhangzott, hogy az állami és a szövetkezeti virág érdekeltségek megállapodtak: anyák napjára a rózsa szálanként 24 forintnál nem lesz drágább. Úgy vélték: megy már nekünk olyan jól, hogy 24 forintot fizethetünk egy szál virágért. Dehát mondom, ez nem az igazi kartell, mert már 20 forintért is lehetett rózsát kapni. Amiből 5 szál mindössze egy százas.

Namármost: ilyen nem igazi kartellt mi is létrehozhatunk, mi a virágvásárlók. Amíg ezt alaposan meg lehet szervezni, addig is azt javasolom, hogy minden virágszerető vásárló — bármilyen ünnepi alkalomra, névnapra, születésnapra, nők napjára, anyák napjára, ballagásra, gyermeknapra, pedagógusnapra stb. — mindig csak egy, azaz egyetlen szál *legolcsóbb* virággal tisztelje meg szeretteit, tanárát, osztálytársát és a többi és a többi. Csak szimbolikusan! Ezt majd jól megértik azok, akik csak ezt az egyetlen szál virágot kapják és éppen úgy örülnek, mintha méregdrága rózsákat vagy hosszú szárú, fehér orgona csokrot kaptak volna.

Csak egyetlen évig kellene ezt kísérletképpen bevezetni, hogy azok is megértsék végre, akik a virágszakmában az árakat megállapítják.

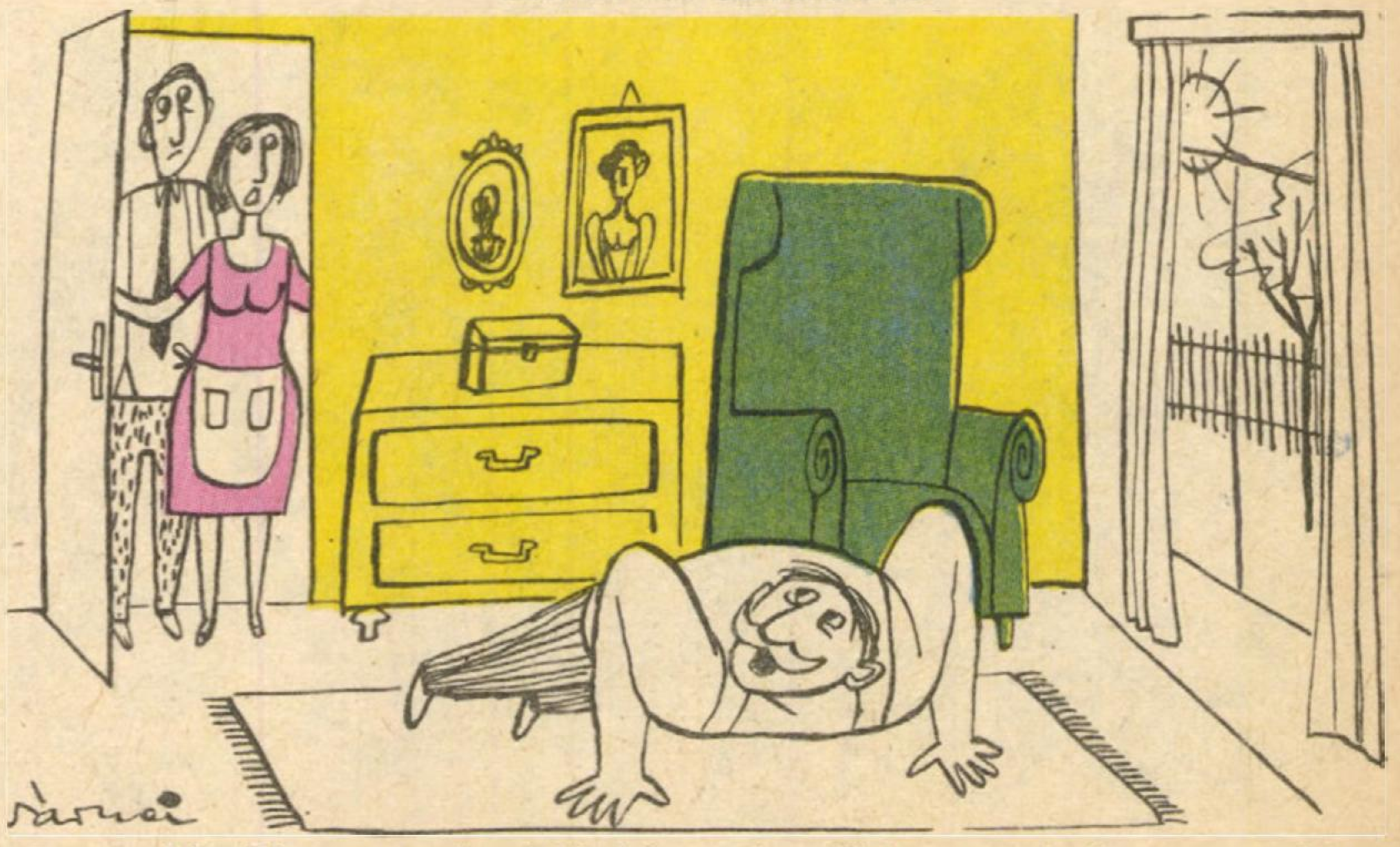
Földes György

GYAKORLATIAS ASSZONY

– Beszélj vele, hátha elvállalná a lakásunk festését is! Tisztán dolgozik és nem fütyül!

ELTARTÁSI SZERZŐDÉS

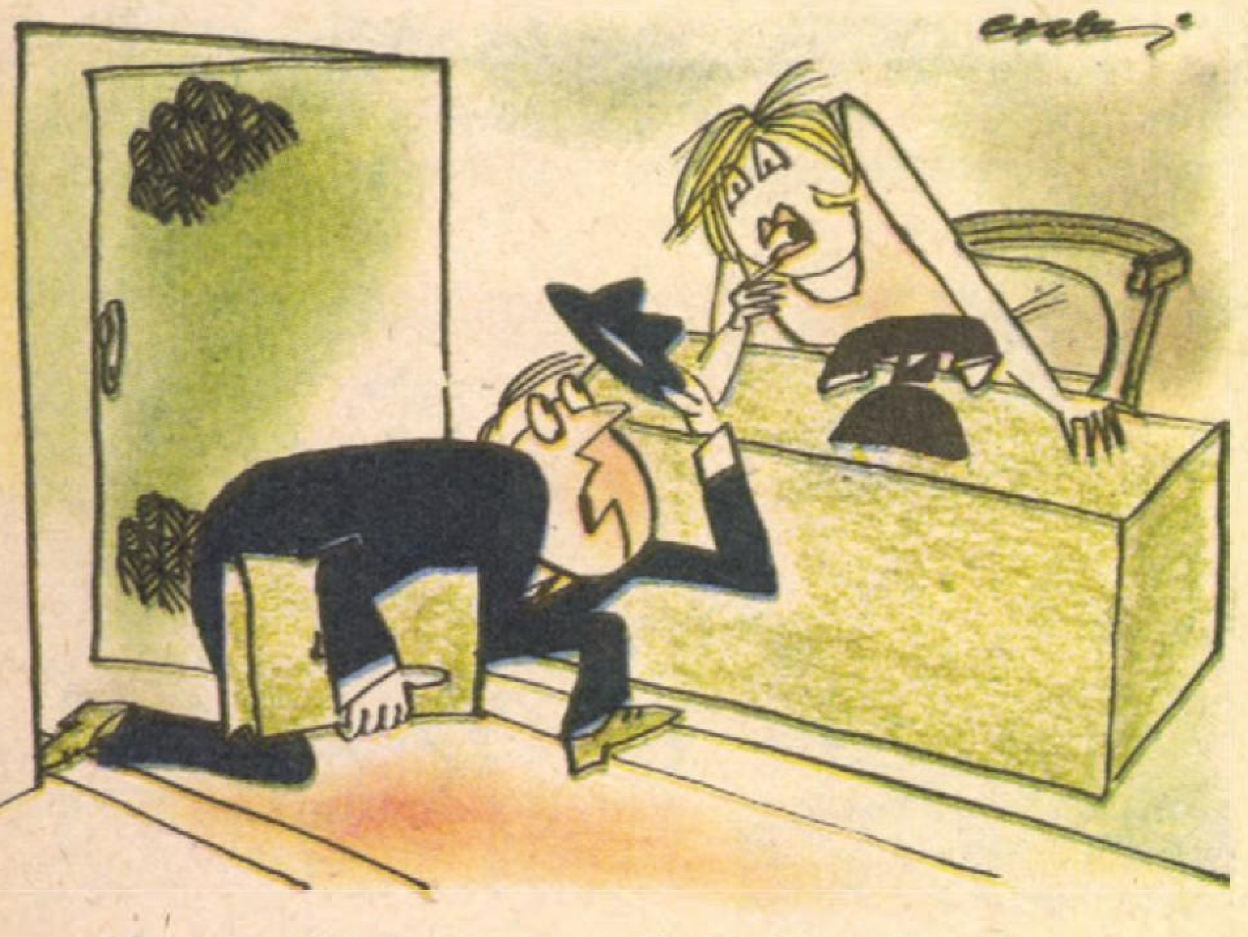
– Mindjárt megyek ebédelni, csak előbb megcsinálom a szokásos ötven fekvőtámaszt...

AZ IFJÚSÁGI PARKBAN

– Téged elengedtek a szüleid, vagy elköltöztél hazulról?

SZERVILIS BEOSZTOTT

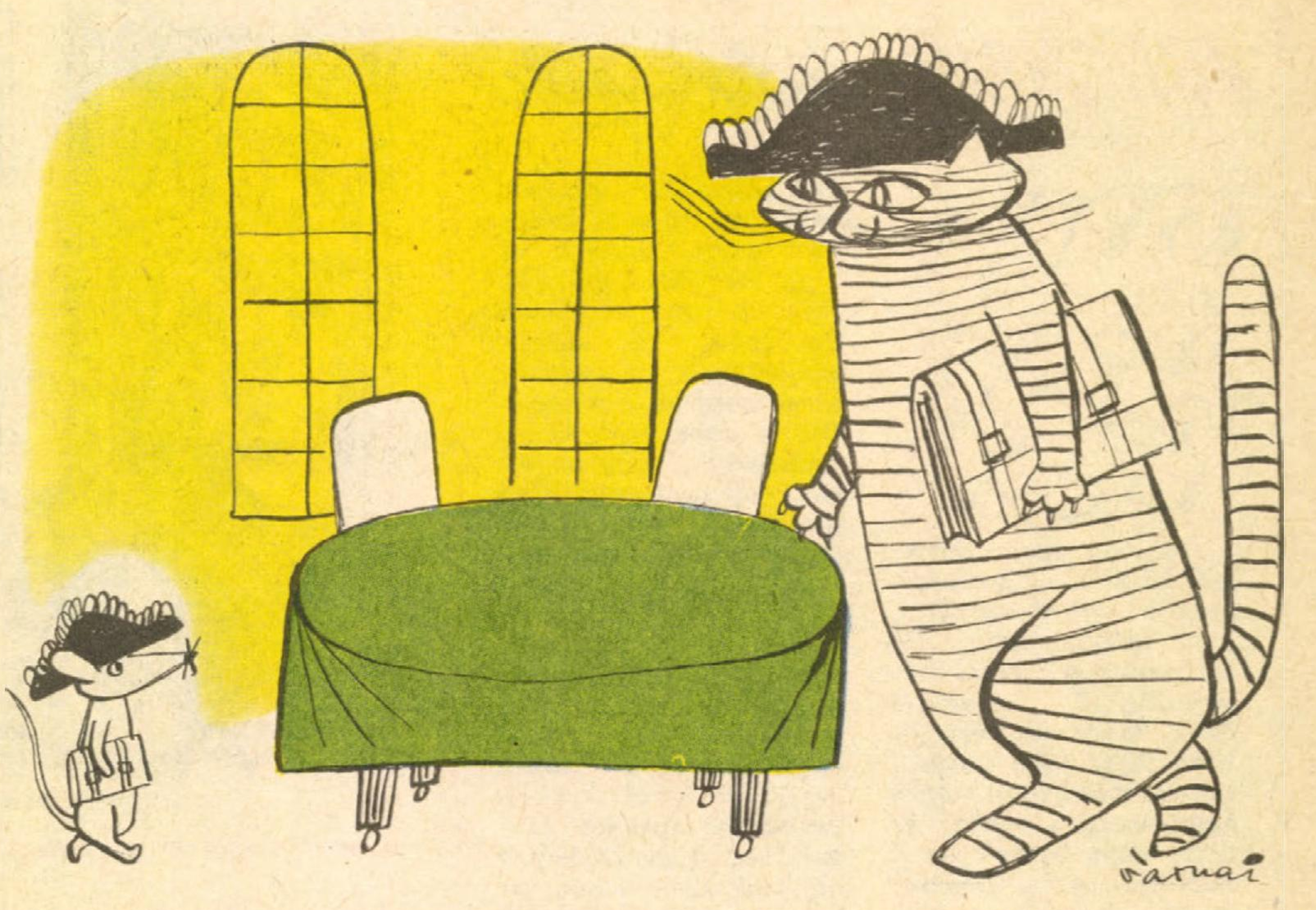

– Nem lumbágó, csak a főnöktől jövök, és még nem tudtam kiegyenesedni!

MÁJUSI ESŐ ARANYAT ÉR

TÁRGYALÁS

HÓDITÁS MAGYAR MÓDRA

A római Via Venetón, ami olyan, mint nálunk a Váci utca, csak valamivel olcsóbb, nagy feltűnést keltett Ráspoly Lajcsi vajszínű Trabantja. Egy pillanatra megállt az edes élet: az olasz lányok mélytüzű fekete szeme felparázslott és boldogan szorították szívükre kezüket:

— Nicsak, egy magyarka...

A lányos mamák beretteszelték az ajtókat és spalettával fedték el az ablakokat.

— Majd adok én neked magyarozni! — kentek le egy-egy temperamentumos olasz pofont sóhajtozó leánygyermekeiknek.

Az a néhány olasz férfiú, aki véletlenül nem tartózkodott Magyarországon, dühös féltékenységgel szedte össze cuccait és acsarkodva elhagyta a Via Venetót, felismerve, hogy ahol egy magyar megjelenik, ők már nem rúghatnak labdába.

Lajcsi felettébb elegáns mozdulattal kimászott a Trabantból, bedrótozta az ajtaját, mert a kilincs már hosszú évek óta nem működött. Az utcán tébláboló olasz milliomosgyerekek undorral fordultak el anyuci Alfa Romeójától, és kerekre tágult szemekkel csodálták Lajcsi Trabantját, melyen színes matricák díszelegtek...

— Centrum hétfő... Multi super olaj... — betűzték áhítattal a zengzetes magyar szavakat, de a mamák riadtan húzták el őket a kocsitól...

— Jó apucinak, ő most Magyarországon lehet — visított az egyik porony, és hótta napjáig sem fogja megfejteni, hogy miért kapott akkora pofont.

Lajcsi ezalatt lomha léptekkel poroszkált végig az utcán. Farmernadrágján messze virított a felirat: „Május 1. Ruhagyár".

— Nézd a cipőjét! — kiáltott fel elragadtatottan egy lány és kitette a szívét Lajcsi elé az aszfaltra. Lajcsi azonban tudta: nem szabad azonnal dönteni. Hagyni kell, hogy elterjedjen érkezésének híre, melyre mindenfelől idesereglenek a szép olasz lányok.

A templomokban félreverték a harangokat és a lányegyletekben a lelkek pásztorai rendkívüli eligazítást tartottak.

— Ne dőljetek be a szép ruháknak, a suhanó Trabantoknak. A magyar férfiak csak a kalandot keresik nálunk. Igaz, hoznak néhány világhírű Röltex harisnyanadrágot, de ne a világi hívságok felé forduljatok.

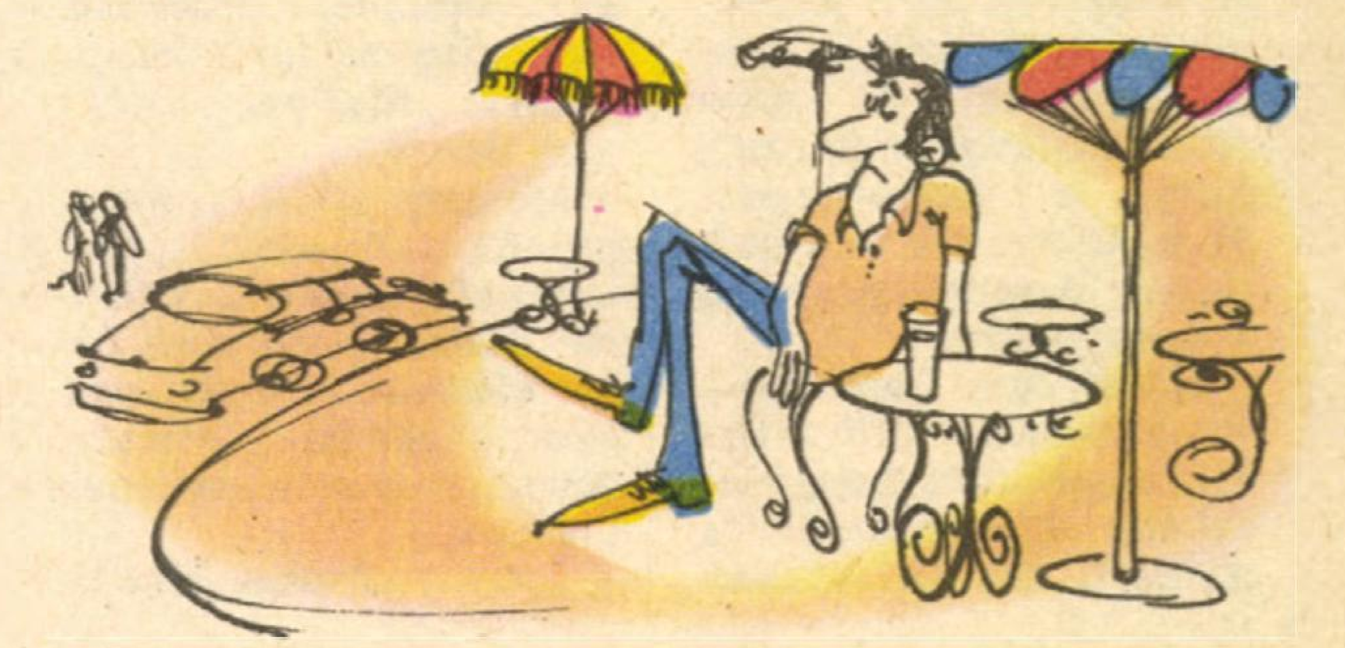
De hiába az intő szó. Szerte a városban terjedt a hír, mely szerint a szép Bellát feleségül vette egy magyar fiú és haza is vitte Budapestre. A lány azóta áradozó leveleket írkál. Ha hinni lehet neki, Kőbányán laknak, ami olyan, mint a római milliomos negyed. Állítólag egyik napról a másikra állást kapott és máris három műszakban dolgozik.

Lajcsi leült a teraszra. Hanyagul hátradőlt a széken, rendelt egy pohár jeges vizet és elegáns mozdulattal kocogtatta poharа falán a jégkockákat. Közben unottan figyelte az utca forgatagát. Éppen arra vonult az olasz Filmsztár- és Szépségkirálynőképző leányinternátus egy csoportja. A tanár — akiben Lajcsi Marcello Mastroiannit vélte felfedezni — bekötötte a lányok szemét és az utca másik oldalára kormányozta őket.

— Ne higgyétek, lányok — oktatta őket —, hogy a Hunnia Filmgyárba olyan könnyű bejutni. Nézzétek meg a „Lányarcok tükörben" című filmet és láthatjátok, hogy milyen konkurrenciával kell számolni...

— Jancsót látni és meghalni! — sóhajtott az egyik lány, de a tanár, aki már biztos, hogy Mastroianni volt, büszkén mondta:

— Én láttam. És Bacsót is! — Ezzel visszaszerzett valamit a tekintélyéből.

— Csak tudnám, mit zabálnak ezeken? — mondta egy kövér halárus. — Mi lehet az oka, hogy így megőrjítették őket? Miért akar mindegyik Magyarországra kerülni?

— Egyszerű a magyarázat — válaszolt a szomszédos pizza-sütő. — Ha eljutnak Budapestre, reményük lehet, hogy találkoznak vőlegényeikkel, férjeikkel... Hiába, nagy dolog a szerelem...

Ezalatt Lajcsi tizenkét olasz szépségkirálynő-jelöltet tuszkolt be a Trabantjába. Négynek házasságot, kettőnek harisnyát ígért, a többiek önzetlenül követték...

Ősz Ferenc

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

1960-ban nagy örömmel készültünk a monte-carló-i filmfesztiválra, ahol Palotai Boris „Nő a barakban” című tévéjátékával szerepeltünk. Elutazás előtt jóakaratúlag figyelmeztettek bennünket a magas monte-carló-i árakra és arra, hogy osszuk be a napidíjat. Azt a tanácsot kaptuk, hogy ne a tengerparton, hanem a hegyen vegyünk ki szobát, mert ott sokkal olcsóbb. Amikor azután megérkeztünk a kis monte-carló-i pályaudvarra, hirtelen egyenruhás szállodai alkalmazottak vettek körül bennünket, megragadták bőröndjeinket és mutatták az utat. Nagyon csekély francia tudásommal igyekeztem megmagyarázni nekik, hogy olcsó szobát keresünk, de egy szót sem értettek abból, amit mondok, nem is nagyon figyeltek rá.

Egyszerre csak ott álltunk a „Hotel de Paris” előtt, amelyről tudtuk, hogy a világ egyik legdrágább szállodája. Újra elmagyaráztam, hogy mi olcsóbb szállót keresünk, de akkor már felvitték a bőröndjeinket az első emeletre és engem betessékeltek egy lakosztályba. A szálló titkára „megnyugtatott”, hogy a lakosztályom szép, Churchill is lakott benne, ő is nagyon meg volt elégedve.

Haditervet eszeltünk ki: az evésen kell takarékoskodnunk, hogy valahogy kifizethessük a szállást. Éhesek voltunk és szardíniát vásároltunk, amelyet a szállóban fogyasztottunk el. Úgy éreztük, hogy nem illik az üres szardíniás dobozokat az előkelő szállodában hagyni, ezért papírba csomagoltuk a dobozokat és elhatároztuk, hogy az utcán egy szemétgyűjtőbe dobjuk. Mentünk a papírcsomaggal és egyszerre csak azt vettük észre, hogy két rendőr árgus szemmel figyel bennünket. Amikor bedobtuk a dobozokat a szemétgyűjtőbe, láttuk, hogy távozásunk után a rendőrök kihalásszák a csomagot. Később tudtuk meg, hogy az akkori algériai események, no meg a sorozatos párizsi plasztikbomba merényletek miatt gyanúsak voltunk.

Másnap volt a díjkiosztás. Mi, magyarok kaptuk az első díjat. A záróünnepség előtt kioktattak bennünket a protokollra. Megtudtuk, hogy az emelvény közelében meg kell hajolnunk a hercegi pár előtt, azután átvehetjük a díjat Vittorio de Sicától, akinek franciául illik köszönetet mondani.

A legtöbb díjnyertes hosszú tirádával köszönte meg a szép díjat, de amikor én kaptam meg a huszonnyolc dekás aranyszobrot, csak annyit mondtam franciául, hogy „köszönöm szépen”. Többre nem igen telt a francia tudományomból. Én kaptam a legnagyobb tapsot, mert az ünneplő közönség már alig várta a záróaktust: Marlene Dietrich dalait.

Másnap eljött a nagy pillanat: izgatott félelemmel kértük a Hotel de Paris portásától a számlánkat. A poén nagyon örvendetes volt: a hercegi pár vendégei voltunk.

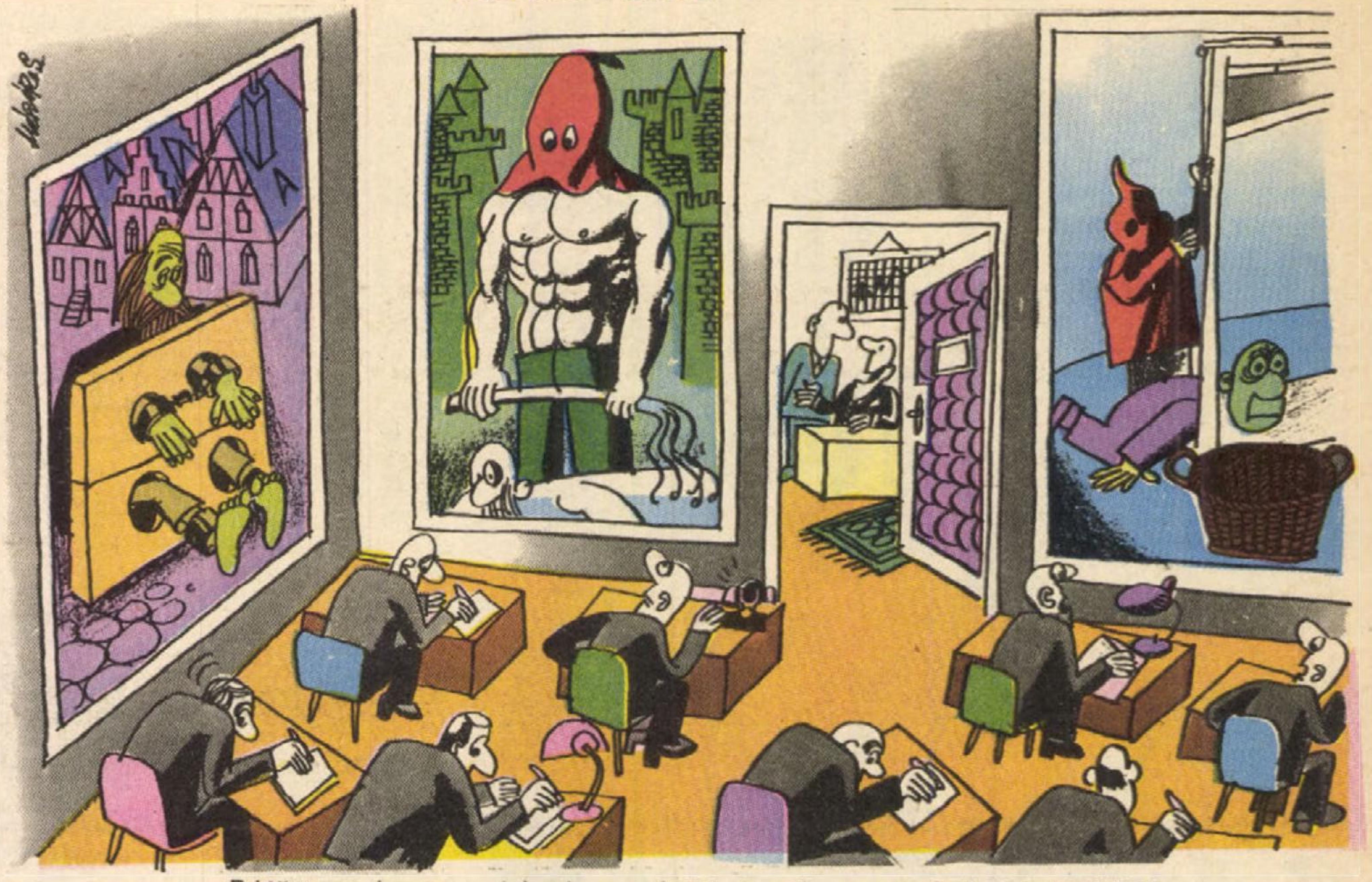
Zsurzs Éva

NAGYRAVÁGYÓ TEHÉN

– A mi istállónkban mikor lesz végre tévé és hűtőszekrény?

GONOSZ FŐNÖK

– Rájöttem, hogy a képek meghitté teszik a munkahelyi légkört!

TEENOBJECT

Találkozom B.-vel, akivel valamikor együtt nyomtuk az iskolapadot és hosszú évek óta nem volt szerencsénk egymáshoz.

— Érdemes veled találkozni — örülök B.-nek őszintén és hitetlenkedve nézem, hogy milyen fiatalos. — Bizisten úgy nézel ki, mint az érettségi banketten. Az emberbe reményt öntesz, hogy nincs még veszve minden!

— Akkor veled nem érdemes találkozni — mondja B. szemtelenül, mert mindig ilyen volt —, te úgy festesz, mint a megboldogult dirink, amikor nyugalomba ment.

— Na, megállj csak! — felelem —, akkor most előveszlek egy kicsit és mindjárt te sem leszel húszéves. Légy szíves, rakosgasd ki a zsebeid tartalmát elém, ide az asztalra.

— Azt akarod leszögezni, hogy nincsen nálam sem radírgumi, sem csúzli, tehát vénülök? — kérdi B. kötekedve.

— Nem egészen — mondom neki. — Nem abból fogom megállapítani, hogy vénülsz, hogy mi *nincs* a zsebeidben, hanem abból, hogy *mi van bennük*, azaz mit hordasz magadnál. Van ugyanis egy csalhatatlan elméletem. Korszerű elnevezéssel élve, a tinédzser szó mintájára feltaláltam a tinobjekt-korosztályt. Nahát, elő a zsebeid tartalmával.

— Jó! — megy bele a játékba B. —, de közben fejtsed ki az elméleted lényegét.

— Természetesen — felelem neki. — A tizenévesek korosztályával szemben megtalálhatók a tizentárgyasok, *teenobject*-ek, korosztálya. Az az életkor melyben az ember egyre több nélkülözhetetlen tárgyat hurcol a zsebében. Ha eléred a tíz tárgyat, melyet szüntelenül magadnál hordasz, nem csaphatod be a külsőddel többé sem magadat, sem engem! De félre a szöveggel, lássuk a tényeket! Mit látok nálad? Egy: szemüveg.

— Azt már a gimnáziumban is hordtam! — kapcsol sebesen B. agya.

— De az alighanem rövidlátó-üveg volt — csapok le rá —, a fiatal szem hibájának korrigálására. — Ez meg távollátó. Így van?

— Így! — mondja beleegyezően B.

— Te egyelőre szemüvegben egyszemüveges, egytárgyas vagy — szögezem le. — Nézem tovább a leltárt: Kettő: szipka. A dohányzástól egyelőre nem vagy eltiltva, de a nikotint már féken tartod. Ezért a szipka is rendszeresen veled van! Ez eddig kettő. Három: előjegyzési notesz.

— Azt régebben is hordtam magamnál! — tiltakozik B.

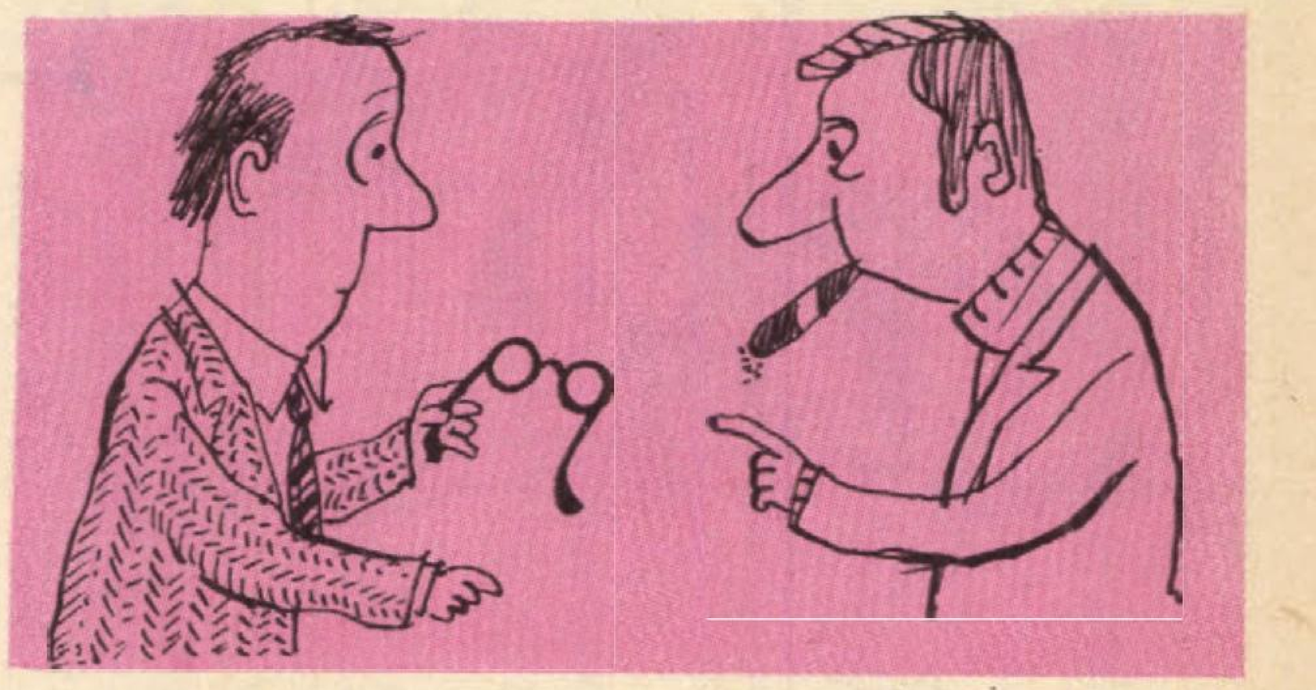
— Lehetséges — jegyzem meg. — Az szokás dolga. De most muszáj! Most már szükséges, mert romlik a memóriád, és jó, ha felírod a tennivalókat! Fogadjunk, hogy most már azt is bejegyzed, ha színházjegyed van, különben esetleg otthon ülnél, jegyekkel a zsebedben!

— Ez még csak három tárgy! — kezd B. elszontyolódni. — Hol van még a tíz tárgytól?

— Vegyük sorra őket — mondom kajánul. — Hoppá, mit látok mindjárt: egy orvosságos üveget. Értágító, napközben is le kell nyelni belőle egy tablettával. Világos, nélkülözhetetlen, negyedik tárgy! Egyéb orvosságot nem hordasz? Akkor még van perspektívád!

— Orvosságot, egyebet nem — feleli B. bosszúsan —, de keksz mindig van a táskámban, mert gyakran ég a gyomrom. A táska tartalma is érvényes?

— Keksz esetében feltétlenül — állapítom meg kíméletlenül. — Jobb emberek táskában tartják maguknál, a slamposabbak a zakózsebükbe ömlesztik. Akkor mostan öt tárgynál tartunk. De nézzük tovább. Ez ugyebár liftkulcs. Ne szólj semmit, látom, megint ellenkezni akarsz! Húszévesen eszedbe sem jut, hogy lift is van a világon! Hat, mindjárt megtalálom a hetediket is! Ugye megmondtam: SZTK-könyvecske! Jó, ha az embernél van, mi? És még az irattárcádat meg sem néztem, ugyan mi mindent találok benne? Esetleg iszapfürdőjegyeket, egy fogtechnikus névjegyét, életbiztosítási kötvényt. Biztos van egy-két fénykép az unokákról is!

— Nincsen unokám! — csóválja a fejét B. és kezdi szomorúan visszarakosgatni a holmikat a zsebeibe. — Szervúsz! — nyújtja a kezét. — Örülök, hogy találkoztunk!

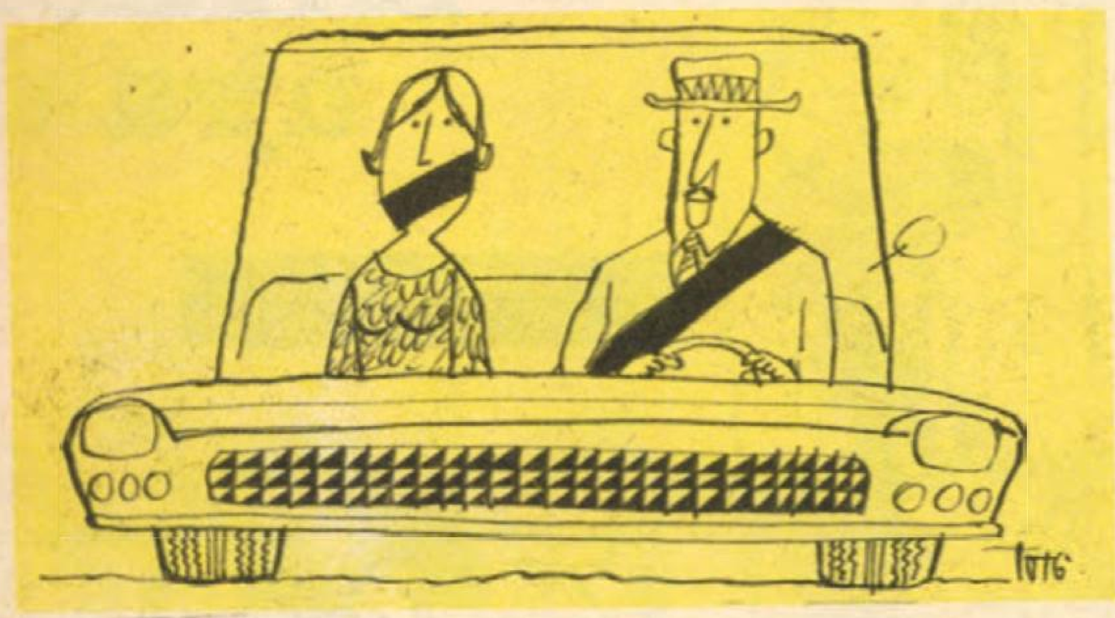
Este szól a telefonom otthon. B. jelentkezik.

— Azért hívlak — mondja vidáman —, mert összeszámoltam a tárgyaimat. Csak nyolc van! Mit szólsz hozzá, milyen fiatalos vagyok!

Somogyi Pál

BIZTONSÁGI ÖVEK

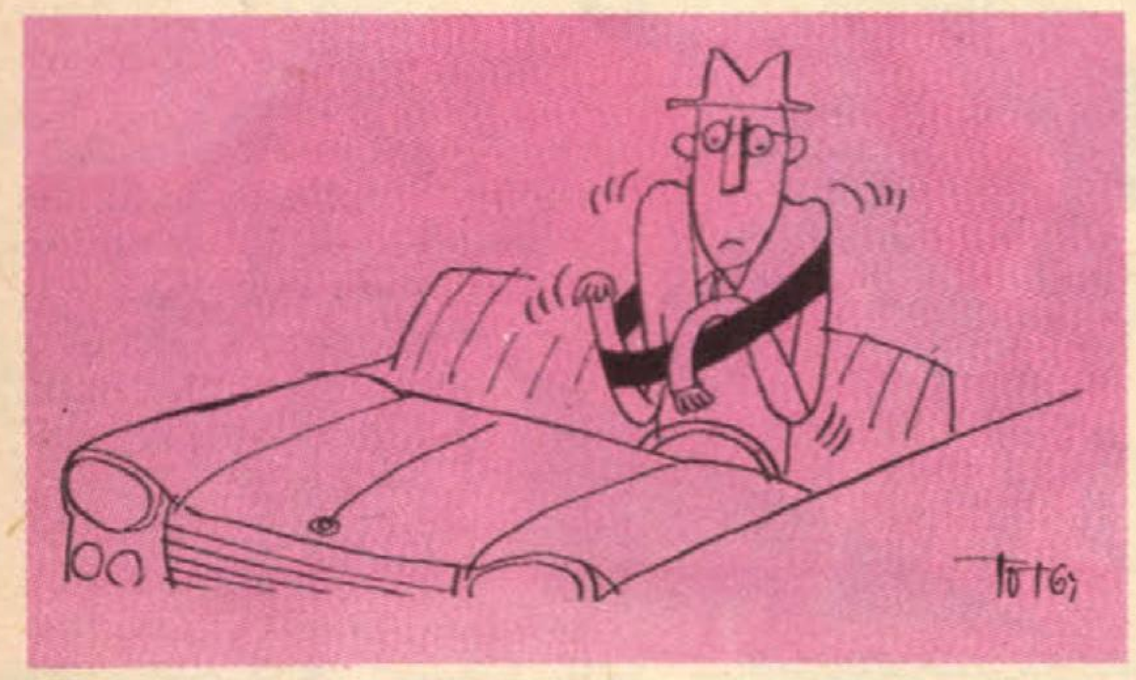
CSALÁDI KIRÁNDULÁS

HIÚSÁG

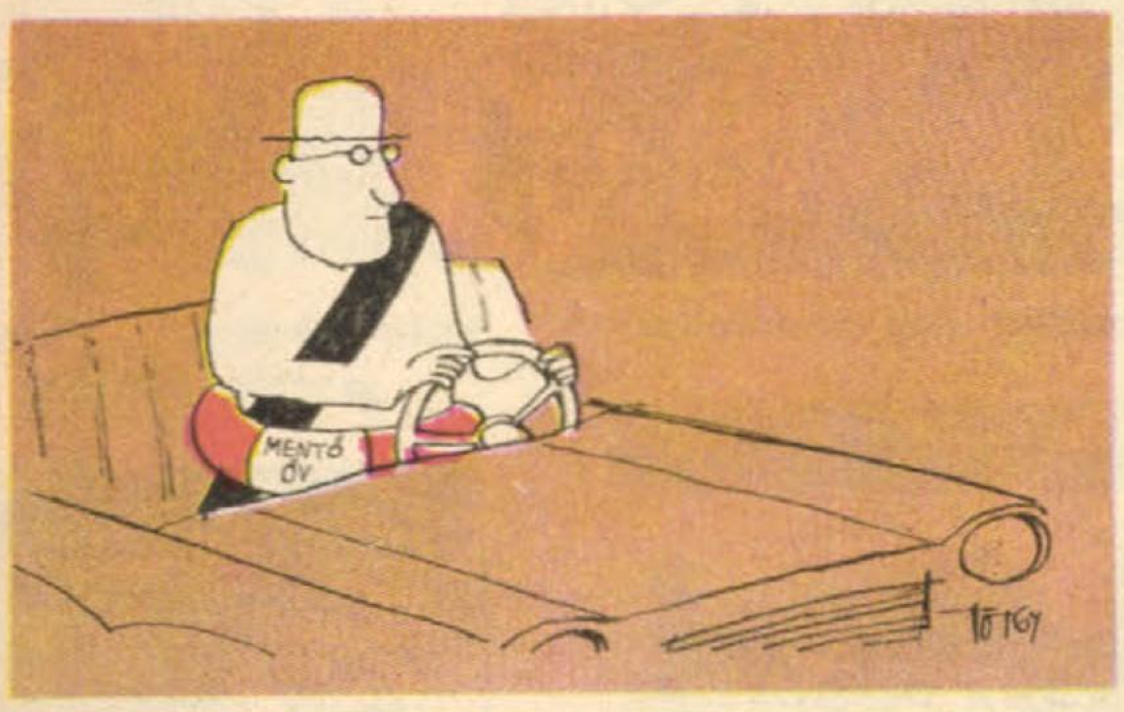
A MAZSOLA

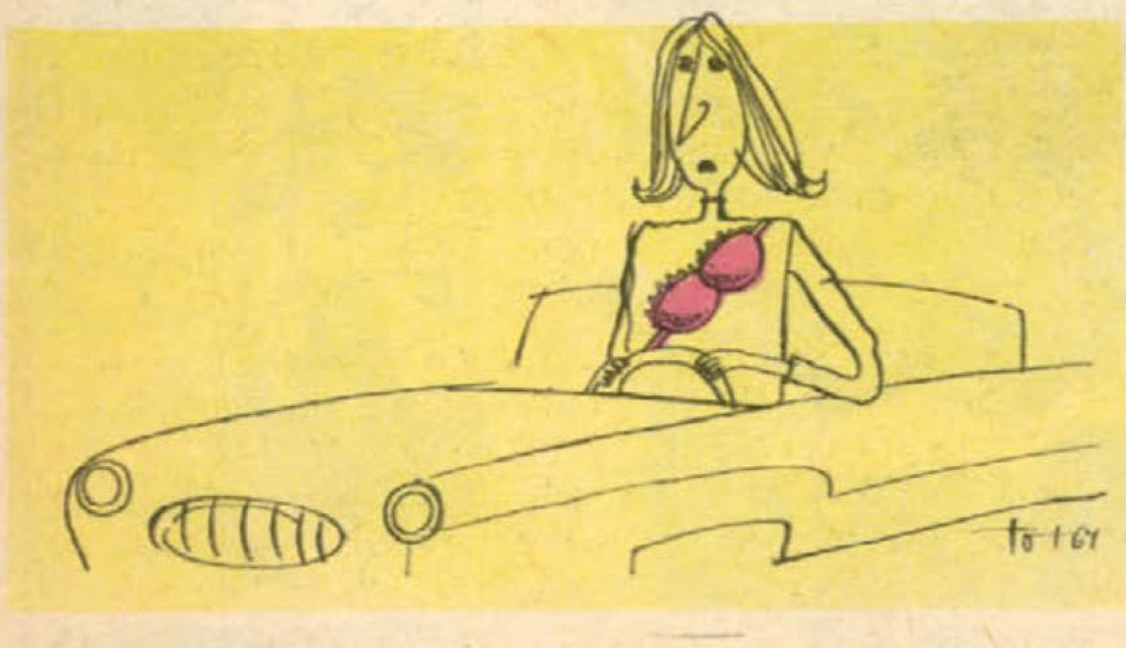
TEXAS

AZ ELŐVIGYÁZATOS

SZÜKSÉGMEGOLDÁS

A HÉT HAZAI HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

Rózsa Sándor a gyalogost ugratja...

– Sajnálom, de már a fürdőkádakat is kiadtuk!

– Kár is keresni! Talán a jövő hónapban...

REKLÁMVERSEK

HÁROM KÖLTŐ MODORÁBAN

ÉTLAPRA

Növény-Isten-Szakáll babgulyásba szórva,
Hókon-Hajított-Griff-Mája vörös borba,
Jó az früstökre is, hát még vacsorára,
Galaktikán főzve húsz forint az ára.

INGÓ-INGATLAN

Balatoni lakáscsoda
Öreg sárkány lyukas foga.
Nem kell annyit vizitálni,
Illenék tán sorba állni.
Nedves, dohos, nem lakható,
Örüljenek, hogy eladó!

EGY PRESSZÓRA

Ahol a bús, számkivetett kalézerek
príma rumot kortyolhatnak,
esküszöm, a Luxor belevaló presszimó.
Szesztestvérem, ha kikoptál az ágybérletből,
innen mennybe visznek a sarkangyalok.

E. Kovács Kálmán

SZABADSÁGVÁGY

FEJLESZTÉSI TERV

IGÉNYES VÍKENDEZŐK

A múlt pénteken, estefelé, amint sétálgatok a budai zöldövezet tetején és közepében, a pompás társasházból az orrom előtt lép ki Kovács Pali barátom és felesége. A férfi hátán hátizsák, az asszony kezében kézitáska.

— Ez derék! — mondom a kölcsönös üdvözlés után. — Hadd pihenjen a kocsi, s hadd edződjék a test! Igazatok van, nincs jobb kikapcsolódás, mint a gyalogtúra.

— Magam is ezt vallom, elméletben — mosolyog Pali a bajusza alatt. — Mi azonban most víkendre megyünk. Autóbusszal.

— Társasutazás?

— Úgyse találod ki, inkább elmondom. Egy fiatal barátom Garibaldi utcai lakásában szoktuk tölteni a hétvégét. Ő lemegy a mi balatoni nyaralónkba a mi kocsinkkal, mi pedig oda ... hozzá.

— Ugrasd az öregapádat!

— A szavaidból úgy érzem, nem hiszed, amit mondok.

— Há-át ... Rég találkoztunk, lehet, hogy azóta megváltoztál, s már nem a jó levegőt, a csendet és a nyugalmat szereted.

— Csöppet sem változtam meg, sőt ... Éppen ezért megyünk víkendezni a Garibaldi utcába.

Egyre kevésbé értettem Pali barátomat, hiszen voltam a balatoni nyaralójukban, amely az északi part egy csendes domboldalán árválkodott.

— Az rég volt, amikor maga nálunk járt — szólt Kovácsné kitalálva a gondolataimat. — Annak már csaknem három éve. Akkor még ... de azóta már ... Fölparcellázták házikónk körül a két hold szőlőt, százhuszonhét víkendházból fontak hármas gyűrűt körénk, és amíg az ember odaér, és amíg onnan a Balatonba, és ha már ott van abban a nyüzsgésben ...

— A Garibaldi utcában azonban csend van és nyugalom. annak a bérháznak a negyvenhárom lakásából egy szálig elmennek ilyenkor az emberek víkendezni — folytatja a magyarázatot a férj.

— Jó, jó, nem mentek a Balatonra, de akkor mért nem maradtok itthon? Ez mégis csak Buda, hegyi levegő ...

— Hétköznap, de nem víkendidőben! — sóhajt az asszony. — Jöjjön föl egyszer ide szombat délután, vagy vasárnap, amikor a pesti rokonok és ismerősök átjönnek levegőzni. És harsognak a tévék és a rádiók és a magnók és a gyerekek és a kutyák ...

— No és a levegő! — veszi át a szót Pali. — Mindenki a kocsiját bütyköli. A túrázó motorokból csak úgy árad a benzin és az olaj illata, s hozzájuk keverednek az ünnepi főzések, sütések szagorgiái. Ugyanakkor odaát a Garibaldi utcában legfeljebb a házmesterék nagypapája pipázik, de az a füst csak ritkán ér föl hozzánk a negyedikre.

— A Garibaldi utcában talán még autók sem járnak vasárnap — ironizálok.

— Az utcán elvétve járnak, de a barátom lakása az udvarra néz.

— Valami nem stimmel. Ti mind a ketten szép barnák vagytok. Hol sültetek le, ha szabad kérdeznem?

— Természetesen a Garibaldi utcában — mosolyog az asszony. — Délelőtt fél tizenkettőtől negyed egyig besüt a nap az ablakon.

— A legnagyszerűbbek azonban a vasárnapi ebédek — csettint Pali. — Különösen, ha arra gondolunk, hogy a balatoni vendéglőben az ember órák hosszat várhat, amíg elébe löknek valamit. A körúti étterem ünnepi csendjében viszont egy tucat pincér nyüzsög körülöttünk, lesik a szavunkat, és stafétában rohannak a konyhába és vissza, majd amikor fizetünk, ők adnak borravalót nekünk, és búcsúztatásunkra megjelenik az egész személyzet, a górétól a konyhalányokig mindenki.

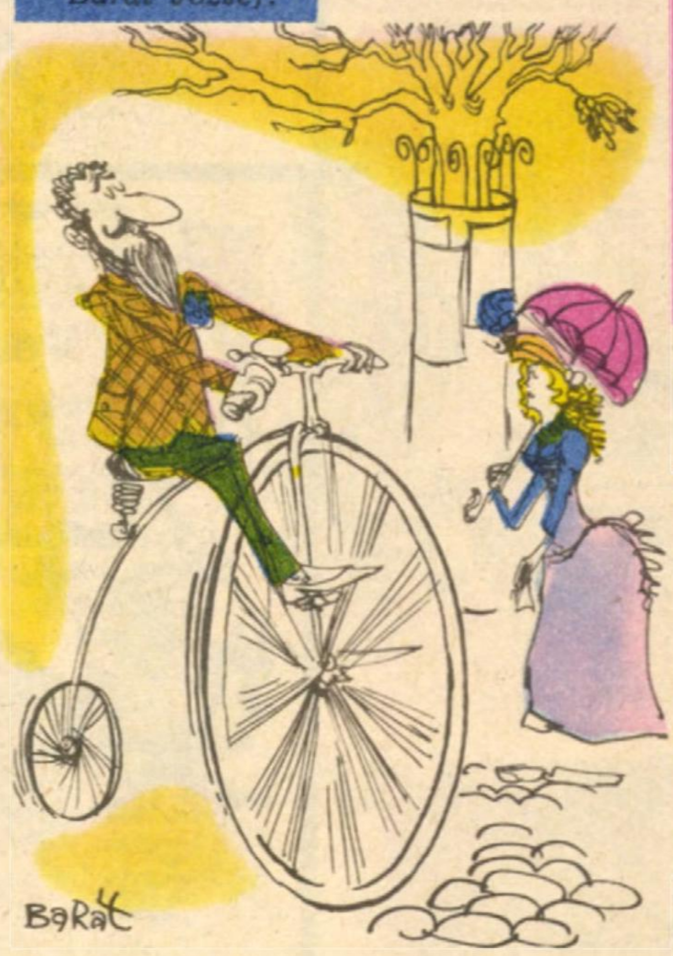
— Mondd, Pali, nem félsz, hogy megírom ezt, és majd kedve támad másnak is a Garibaldi utcai víkendre?

— Mi lennénk a legboldogabbak, ha mindenki a Garibaldi utcába járna víkendezni — lelkendezik Kovácsné —, akkor talán mi itthon maradhatnánk a budai lakásunkban.

Sólyom László

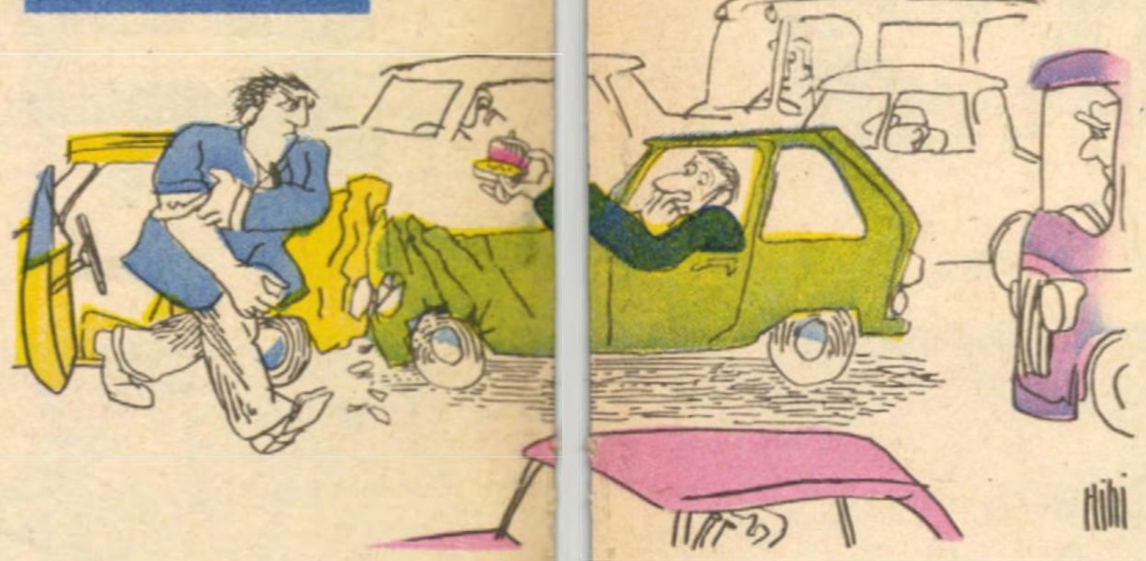
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: Mit hoznának újra divatba?

Barát József:

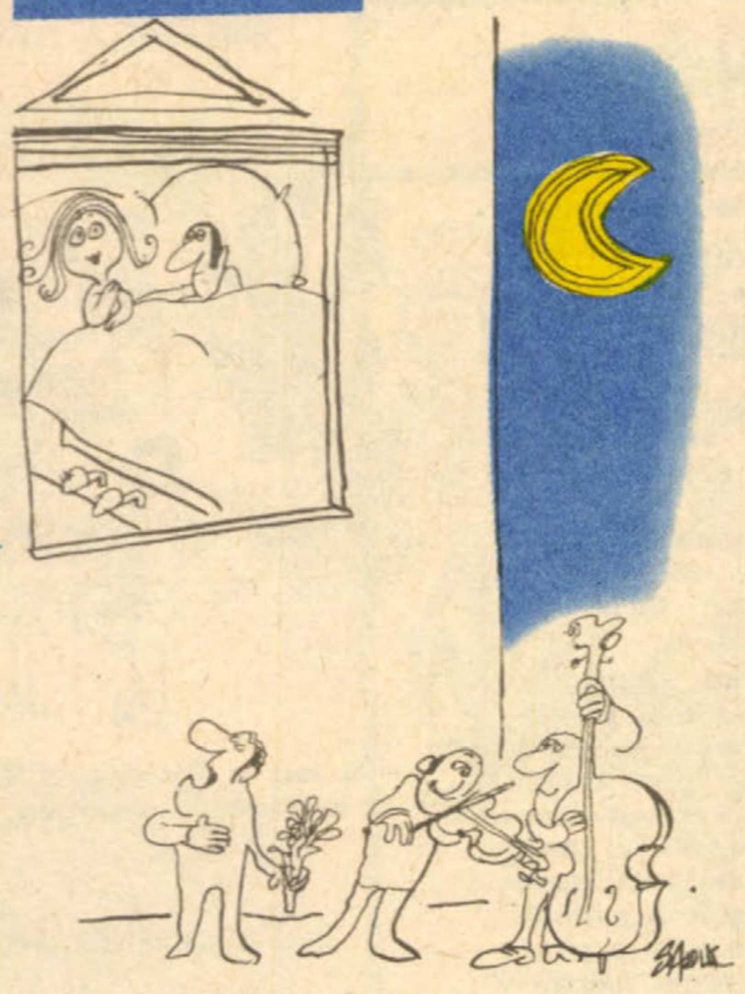
– A húsz km/óra sebességet.

Hegedűs István:

– A tu bákot.

Sajdik Ferenc:

– A szép, tiszta romantikát!

Fülöp György:

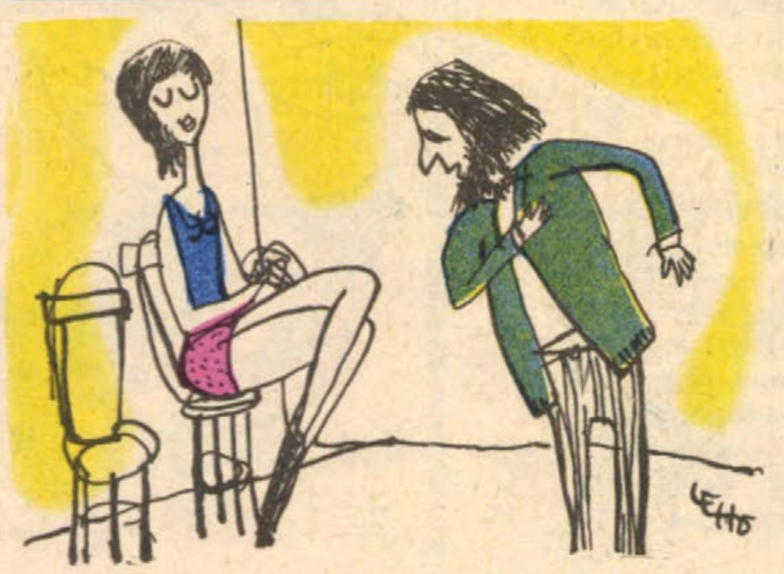
– A pörge bajuszt, hogy könnyebben felismerhessem, ki a nő és ki a férfi.

Várnai György:

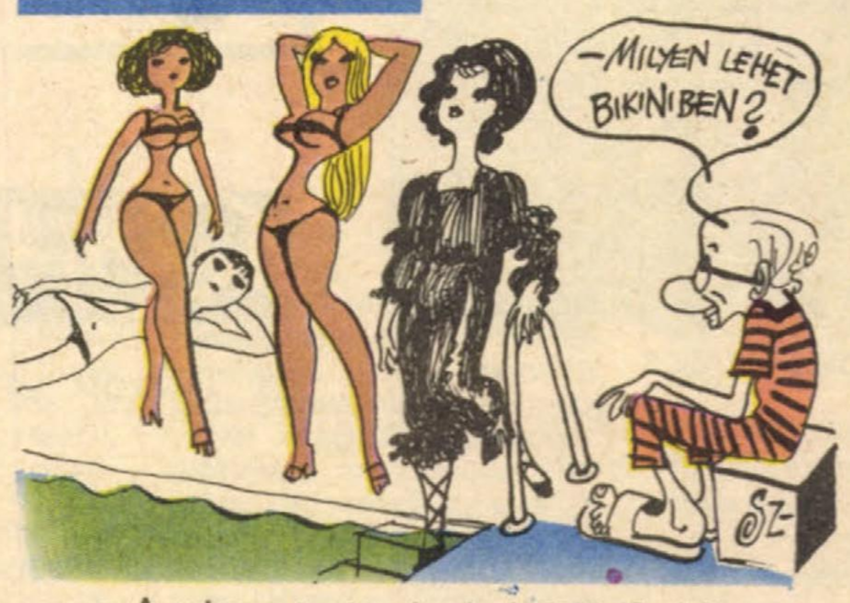
– A lovaskocsikat. A pálinkaszag még mindig egészségesebb, mint a benzinbűz.

Lehoczky István:

– Remélhetem-e, hogy a következő táncot nekem ígéri kegyed?

Szűr-Szabó József:

– A sokat sejtető század eleji fürdőruhát.

Brenner György:

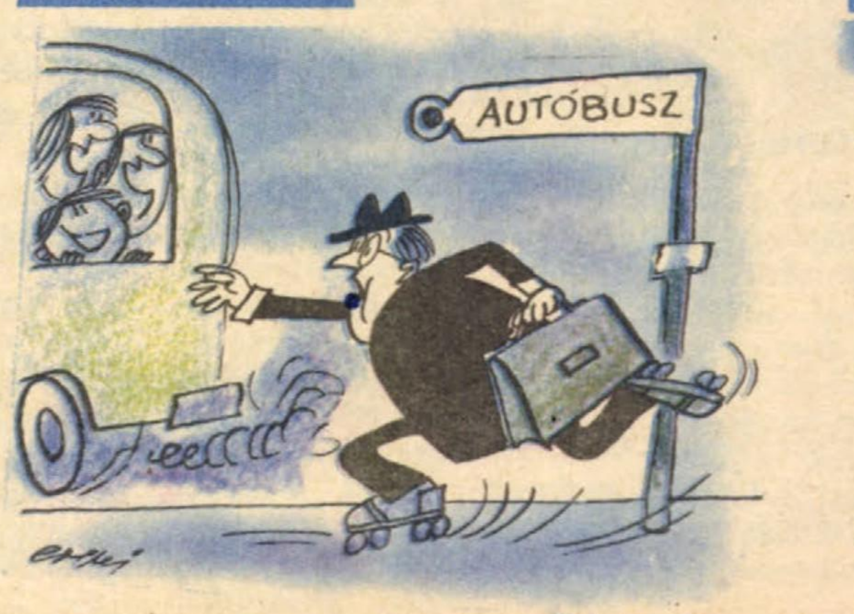
– Azt, hogy kedde elhatározhassam, hogy szerdán Párizsba uta om, felejteni ...

Endrődi István:

– Az éjjeli baktert.

Erdei Sándor:

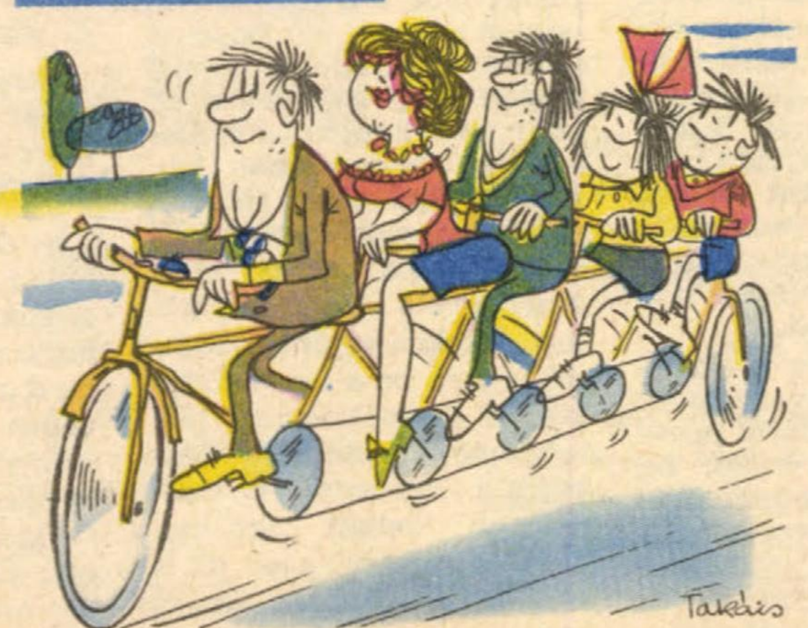
– A gorkorcsolyát!

Balázs-Piri Balázs.

– A nyereg alatt puhí tott húst, mert mostanában minden hagymás rostély s kemény ...

Takács Imre:

– A többszemélyes kerékpárt. Így talán sikerülne együtt tartani a családot.

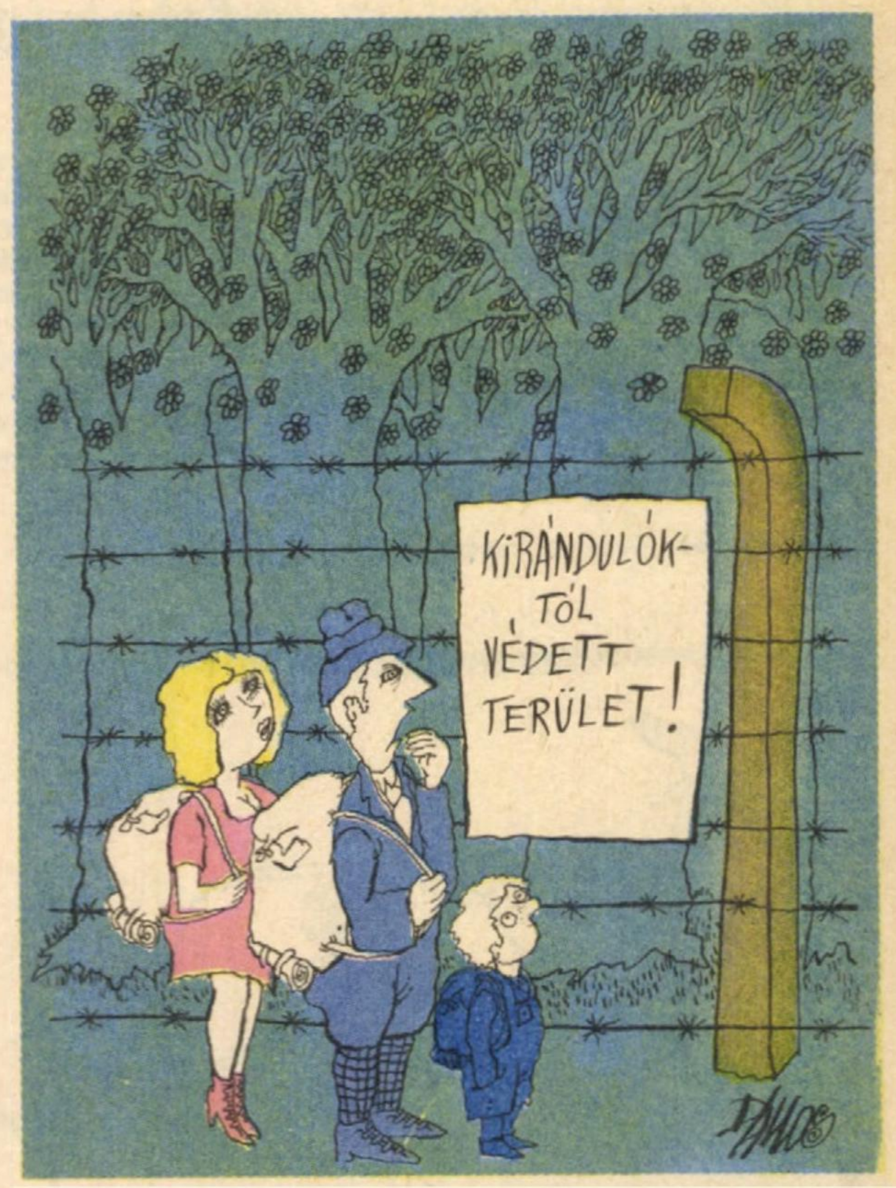
SZÁMOLÓZSENI

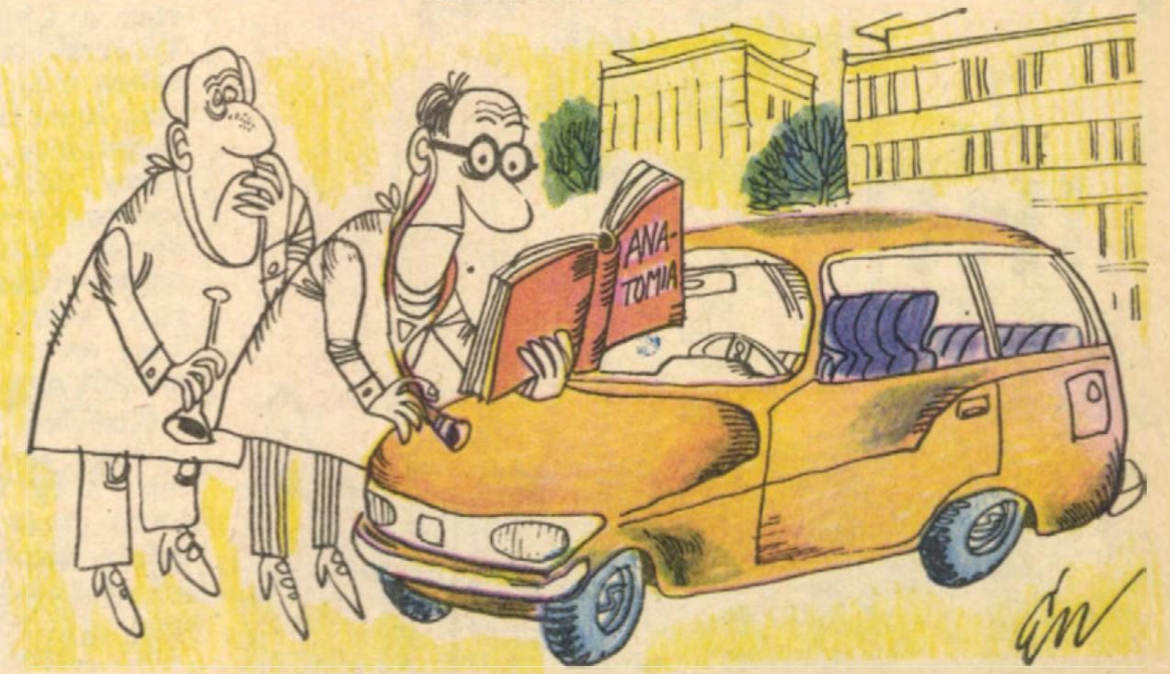
– Ha minden talpalatnyi helyet kiadok a nyaralóknak, az bőven fedezi a városkép rongálásáért kiróható büntetést!

ÓVATOSSÁG

– Sajnálják az embertől azt a néhány gallyat...

AZ ORVOS KOCSIJA

– Tartsunk konzíliumot, kollégám! Ha benyomom a kuplungot, a motor felől tachikardiás zörejeket hallok ...

KERET MINDEN MENNYISÉGBEN

RIPORT EGY KIVÁLÓ VÁLLALATRÓL

Esztergom ezer éves. Az ezeréves forduló táján lett a KGM Kiváló Vállalata az esztergomi Granvisus gyár. A Granvisus szemüvegkereteket gyárt. Tavaly 3,5 milliót penderített a piacra és ezzel az európai ranglista 5. helyére tornászta magát.

(Nem csekély ügy ez. Fura, modern világunkban mind több a látnivaló s mind több a pápaszemes ember. Történetesen jelen riporter is a megrögzött szemüvegesek közé tartozik, már kora diákságától fogva mindenféle dioptriákat kellett volna hordania. Feje azonban már az első keret mögött egy szánalmasan ütődött papagáj vonásait öltötte magára, mire a nevezett egyén hosszú időre inkább le is mondott az éleslátás luxusáról.)

„A szemüveg — ékszer" — vallják nyugaton és Dior, Lanvin, Schiaparelli kreációival ejtik hanyatt az évente ismétlődő ókula-világkiállítás vendégeit.

„A szemüveg — divatcikk, a kulturált megjelenés kelléke" — mondják Esztergomban és aszerint is cselekednek. Volt idő, amikor minden sietség nélkül átvehettük a világdivat vívmányait. Mert amire felszerszámozódtunk, átcsoportosítottunk, ráálltunk és gyártani kezdtünk, addigra külföldön éppen újra divatba jött az illető vívmány. Ezt a Granvisusnál manapság valamivel élénkebb ritmusban művelik. Tavaly nyáron szerződést kötöttek a legmodernebb olasz gépekre, a gépek december végén meg is érkeztek és január másodikán már szórták is a portékát.

Mellesleg: végigjártuk a Granvisus vitrinjeit, de a leggondosabb vizsgálódás ellenére sem találtunk olyan szemüveget, amely mögött bárki is ütődött papagájnak érezhetné magát.

Szilágyi János igazgató 1957. december 27-én érkezett Esztergomba négy munkatársával. A Bazilika egyik melléképületében rendezték be üzemüket. Kecskelábú asztalok mellett kezdtek dolgozni négy padon.

A Granvisus ma 1300 munkást foglalkoztat.

A Granvisus ma, valamennyi szocialista partner mellett 28 tőkés országba szállít.

A Granvisus hat éve egy árva fillér kötbért sem fizetett.

Az igazgató ma is Szilágyi János. Ugyanaz a Szilágyi János. Nevetősszemű ember, akinek a varázsereje egy csomó igen egyszerű igazságra épül. Ezek az igazságok annyira közismertek és hatékonyak, hogy szinte csodálni való: miért mindig csak mondjuk és miért oly ritkán műveljük.

Egymásra utaltság... a munka öröme... jó hangulat... törődés... emberség...

— Csak úgy érdemes dolgozni, csak ott érdemes megmaradni, ahol az ember a munkáját egy kicsit játéknak, vagy hobbynak is tekintheti. És ezt nem az ötven fillérrel magasabb órabér dönti el...

— Női üzem vagyunk. Megmondtam a művezetőknek: reggel 6-tól 8-ig csak a zene szólhat! Ők ne szekírozzák az asszonyokat. Ilyenkor tele vannak még az otthon gondjával: nem késik-e el a srác a suliból, nem maradt-e égve a gáz.

— Van egy szép csónakházunk a szigeten. Most majd nyugdíjas klubot és fedettuszodát építünk...

— December 23-án megállítjuk a gépeket: na lányok, menjetek szépen haza, bájglit sütni, 2-án találkozunk. Aztán alig várják, hogy már vége legyen az ünnepnek...

— Nyitottunk a gyár területén egy szép kis zöldségesboltot, meg egy közértfiókot. Ha a boltban minden kapható, az üzletvezető külön prémiumot kap tőlem. Az üzem legharciasabb asszonyai ellenőrzik...

Az igazgató egyébként nem visel szemüveget.

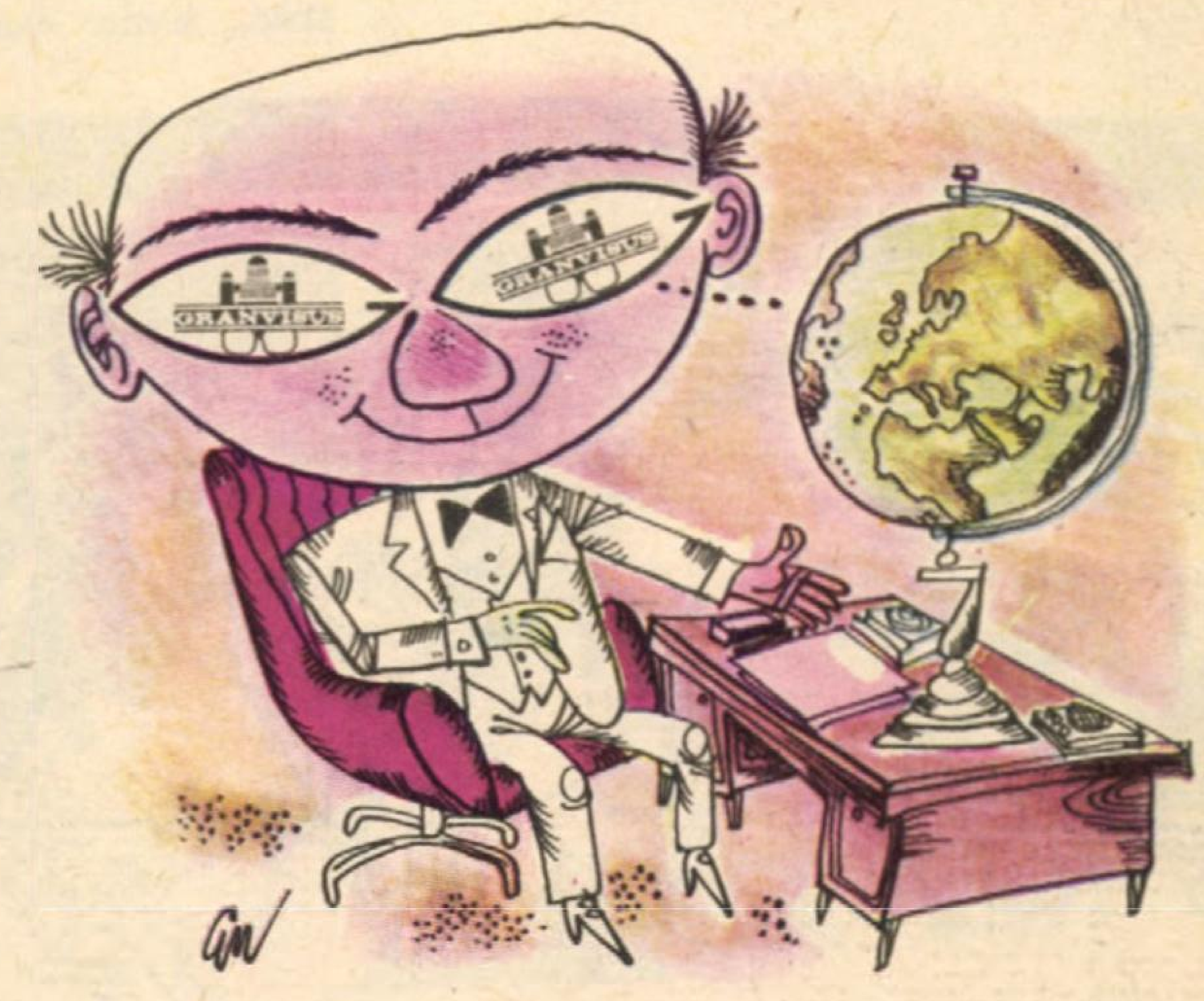
Peterdi Pál és Endrődi István riportja

MINDENT A GYÁRON BELÜL

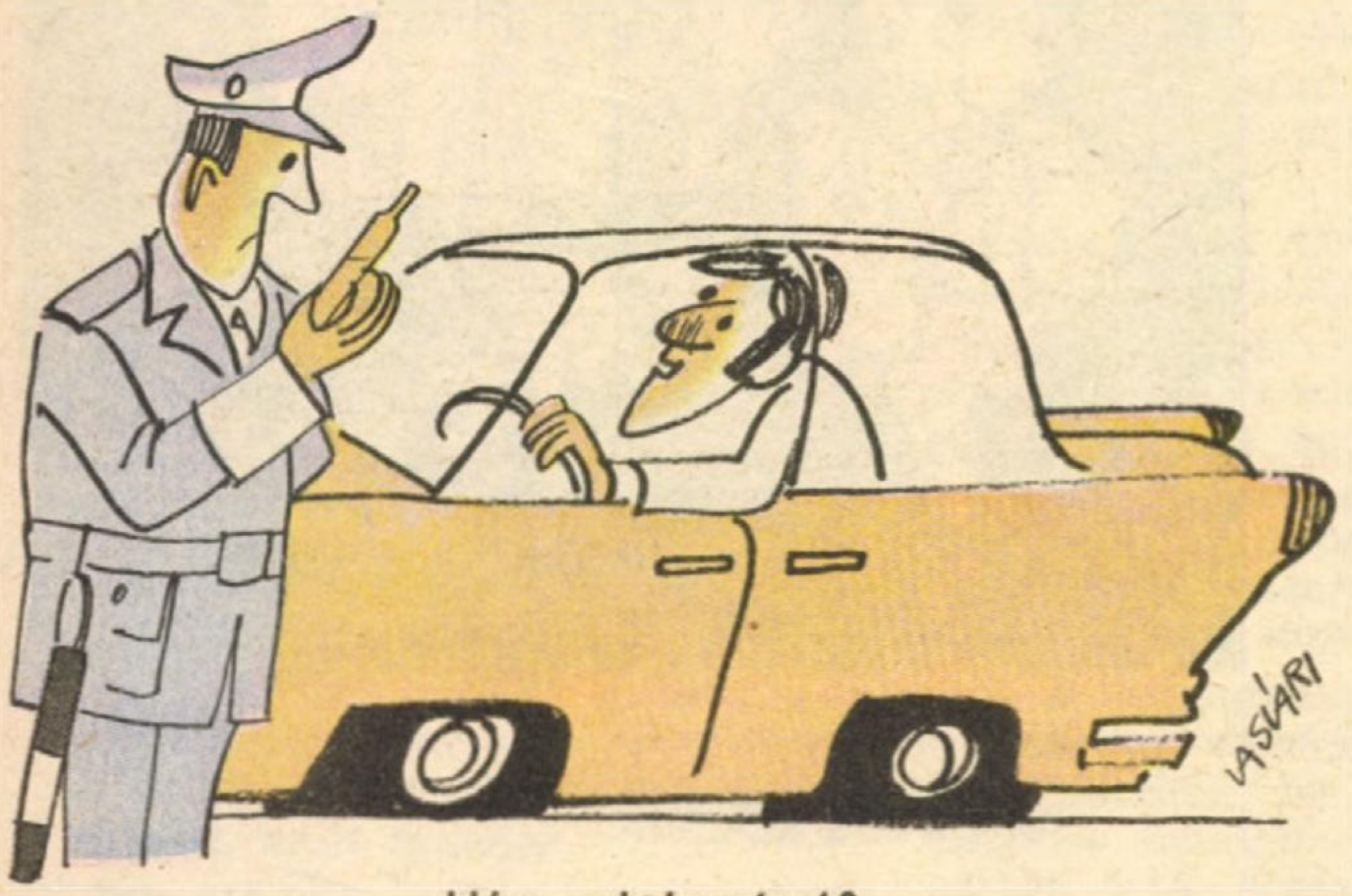
– Itt lesz a Patyolat, a Röltex, a Ruházati Bolt és a totó-lottó kirendeltség...

SZEMESNEK ÁLL A VILÁG

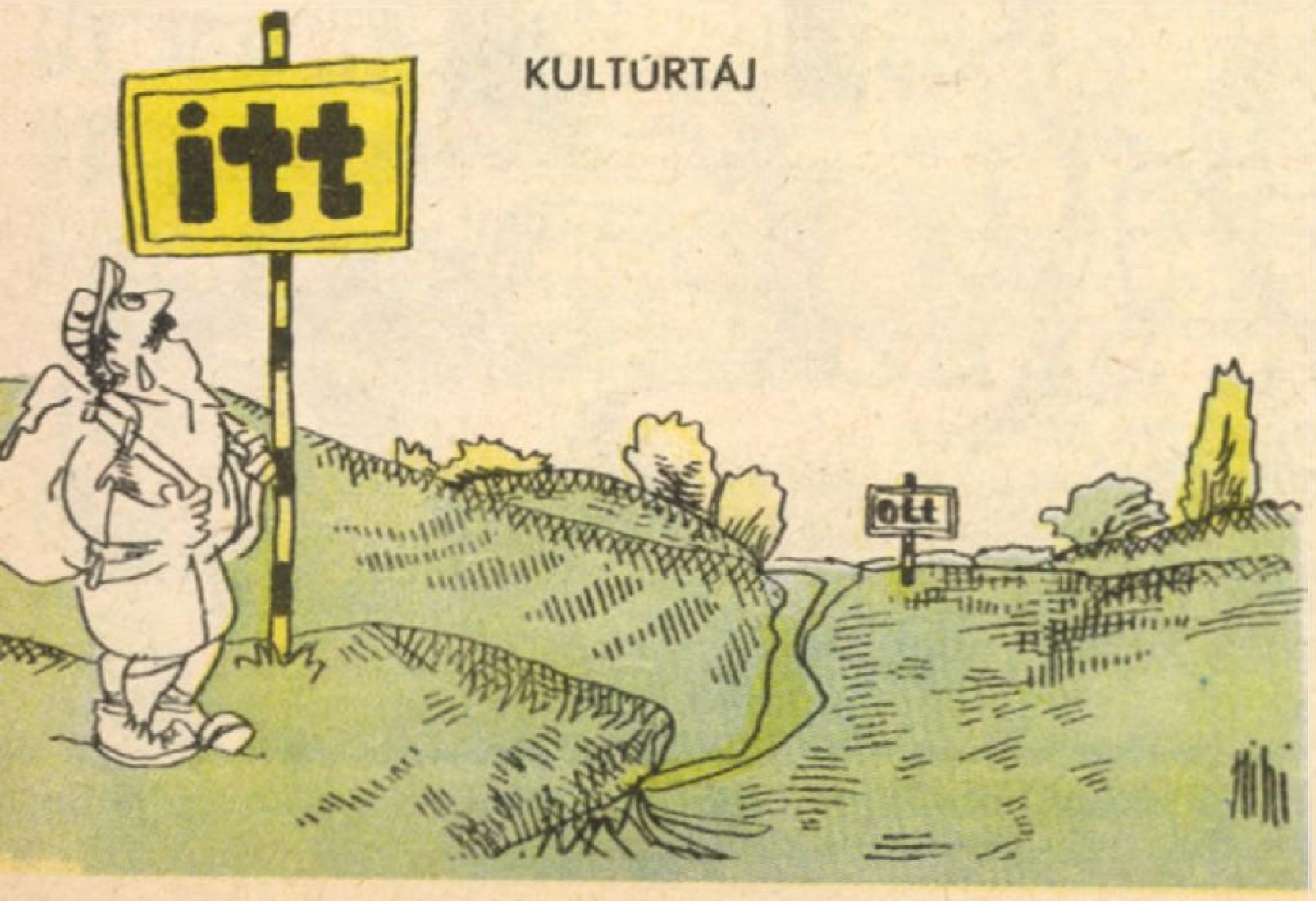
– Árgus szemekkel figyeljük, hogyan alakul a szemüvegkeret-divat a világon...

ALKOHOLSZONDA

– Hány oktánszámú?...

KULTÚRTÁJ

a jelen zenéje

Hetedik napja tartózkodtam már Calandria hasonnevű fővárosában, ismerkedtem a szép kis ország egyszerű, becsületes és dolgos népének életével. Eddig is sok szépet és hasznosat láttam már, mégis nagyon megörültem, amikor állandó kísérőm és tolmácsom bejelentette, hogy búcsúzóul elvisz a Calandriai Tavaszi Vásárra, amelyet minden évben megrendeznek, az ország ipari fejlődésének tükröztetésére. A kiállítást a város déli határán fekvő vadregényes tó partján rendezték meg, nem éppen nagy területen, de egy fél nap azért kellett hozzá, hogy az ember minden látnivalót megnézzen.

Kísérőm először a könnyűipar termékeivel ismertetett meg. Pavilonról pavilonra járva, szerényen, de mégis bizonyos büszkeséggel mutogatta a calandriai ipar különböző produktumait. Láttunk egyszerű, de kifogástalan kivitelű tökgyalut, ízléses étkészleteket, háztartási robotgépet, fából készült bútorokat, motorkerékpárt és triciklit, villanyborotvát és sok más olyan tárgyat, amilyeneket általában az ilyen kiállításokon be szoktak mutatni. Mégis, bennem valamelyes hiányérzet támadt; mert nem láttam például fotocellás, vagyis fényhatásra működő vízcsapot, amely alá csak oda kell tartani a kezet és már folyik is a víz; csupán olyan vízcsapokat láttam, amelyeket a szokott módon meg kell csavarni, hogy vizet kapjon az ember belőlük. Műanyagból készült, különlegesen olcsó és praktikus szobaberendezést se találtam a vásáron. Mint zenekedvelő ember, különösen felfokozott érdeklődéssel léptem be a hangszerkiállítási csarnokba: azt hittem, hogy itt megismerkedhetek a jövő zenéjével. Csalódással kellett azonban megállapítanom, hogy itt is csak az általánosan ismert hangszerek találhatók; sőt a teremben, a zeneszerszámok fölött egy táblán ezt a kiábrándító felírást olvastam: A JELEN ZENÉJE.

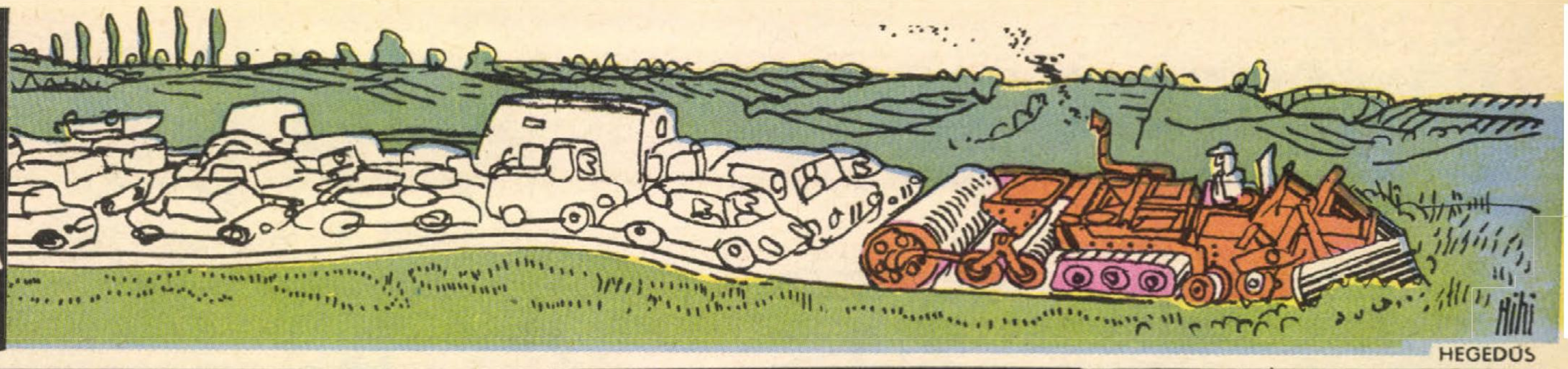
Látogatásunk befejeztével nem tudtam megállni, hogy a kötelező udvariasságot félretéve, meg ne kérdezzem szeretetre méltó vezetőmet: mi a célja ennek a kiállításnak, hiszen semmi meglepő, különösebben újszerű tárgyat nem tettek közszemlére.

Ciceroném nem vette sértőnek kíváncsiskodásomat, mert kedves mosollyal válaszolt:

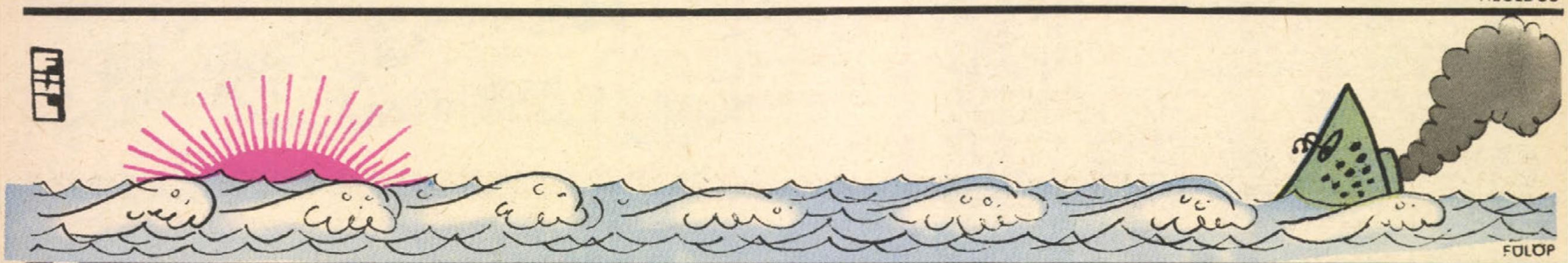
— A vásár színvonala valóban eléggé szerény, nem is tükrözi kellőképpen Calandria ipari fejlődésének tervbe vett s már a közeljövőben valósággá váló méreteit; ezzel szemben azonban minden olyan áru, amit ön itt látott, az ország bármelyik szaküzletében mindenkor megvásárolható.

Heves Ferenc

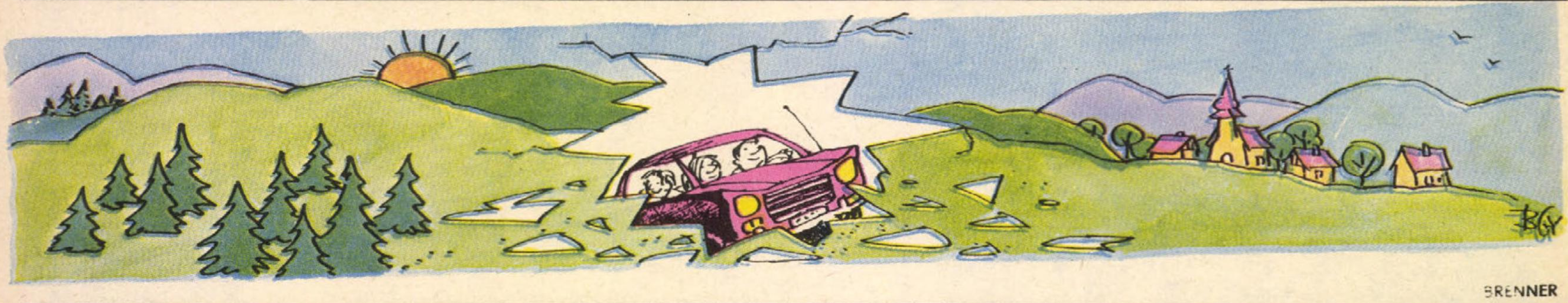
PANORÁMA

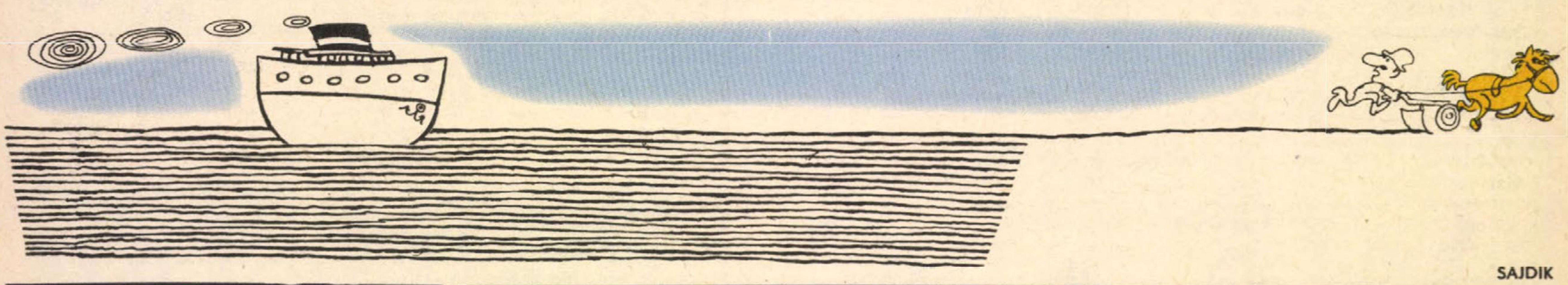
HEGEDŰS

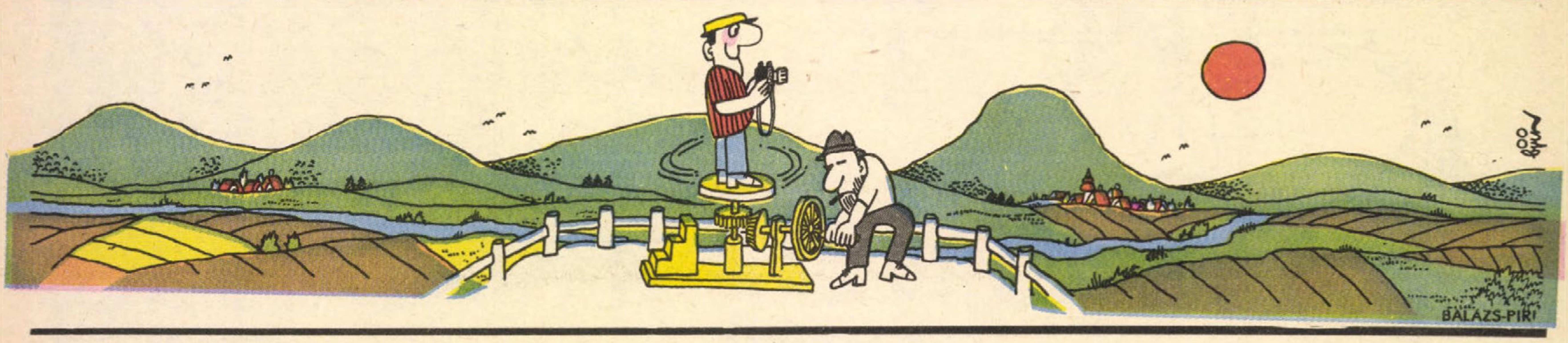
FÜLÖP

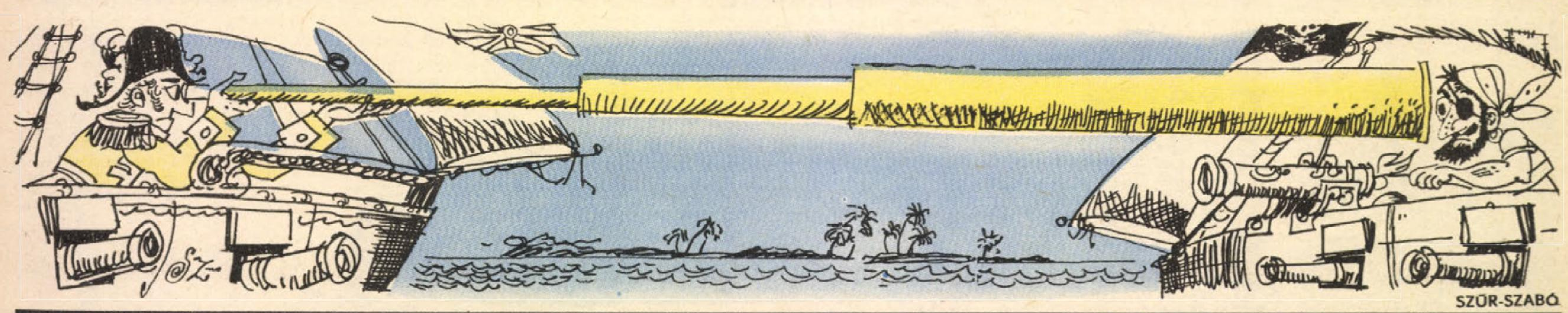
BRENNER

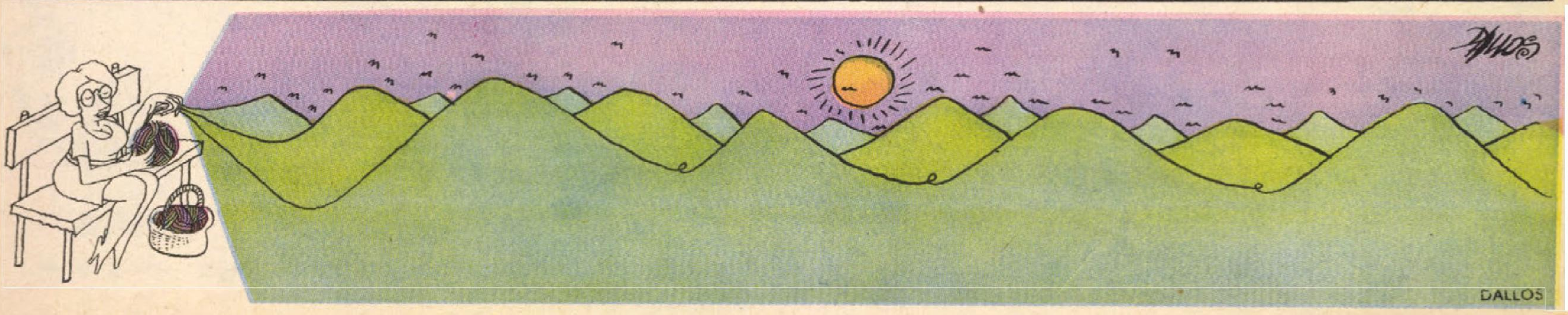
SAJDIK

BALÁZS-PIRI

SZÜR-SZABÓ

DALLOS

IMPORT HUMOR

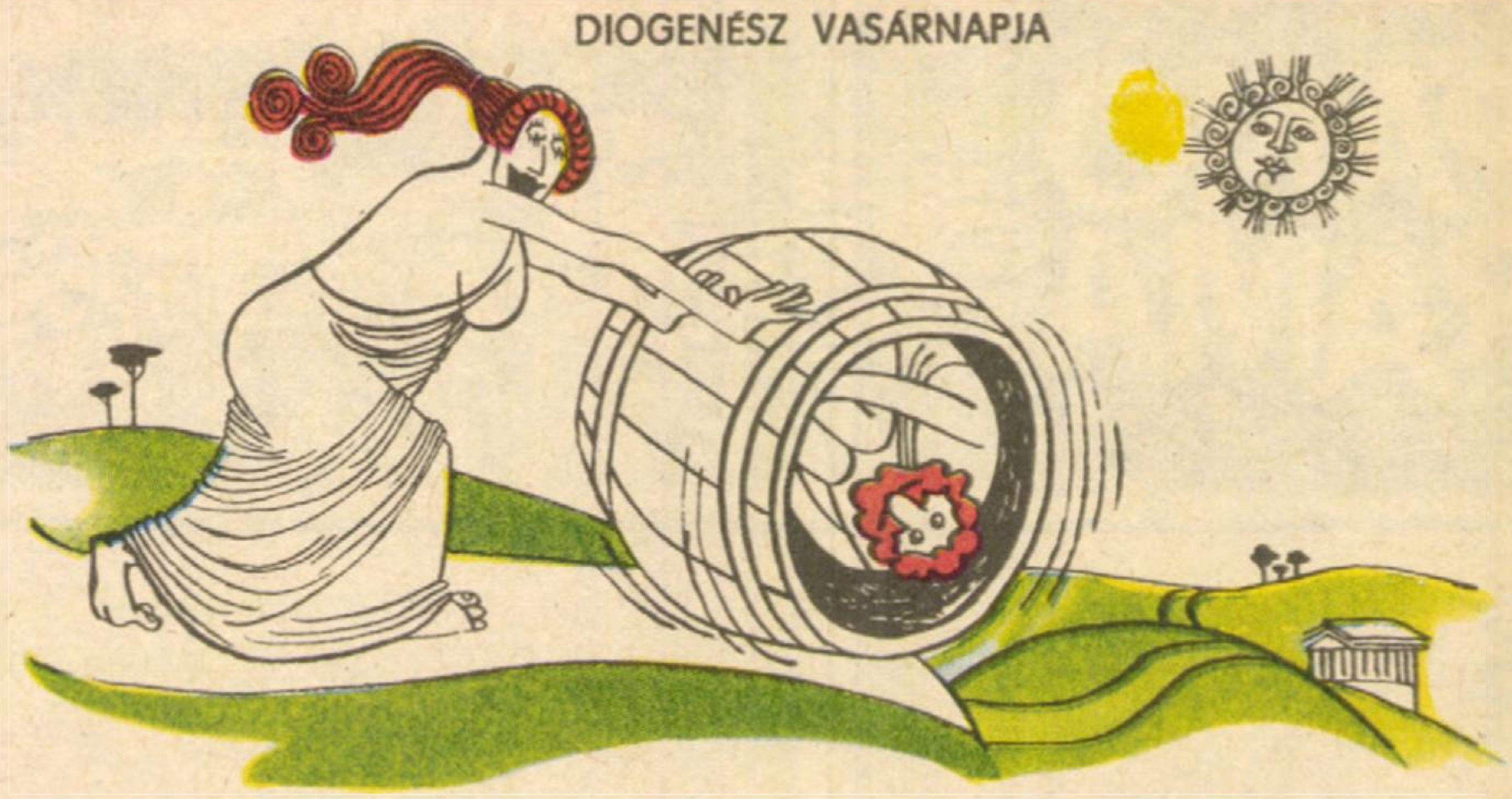
FOHÁSZ

– Könyörgöm, adj egy kis időt, hogy ehessem és borotválkozhassam!...

(„Krokodil", Moszkva)

DIOGENÉSZ VASÁRNAPJA

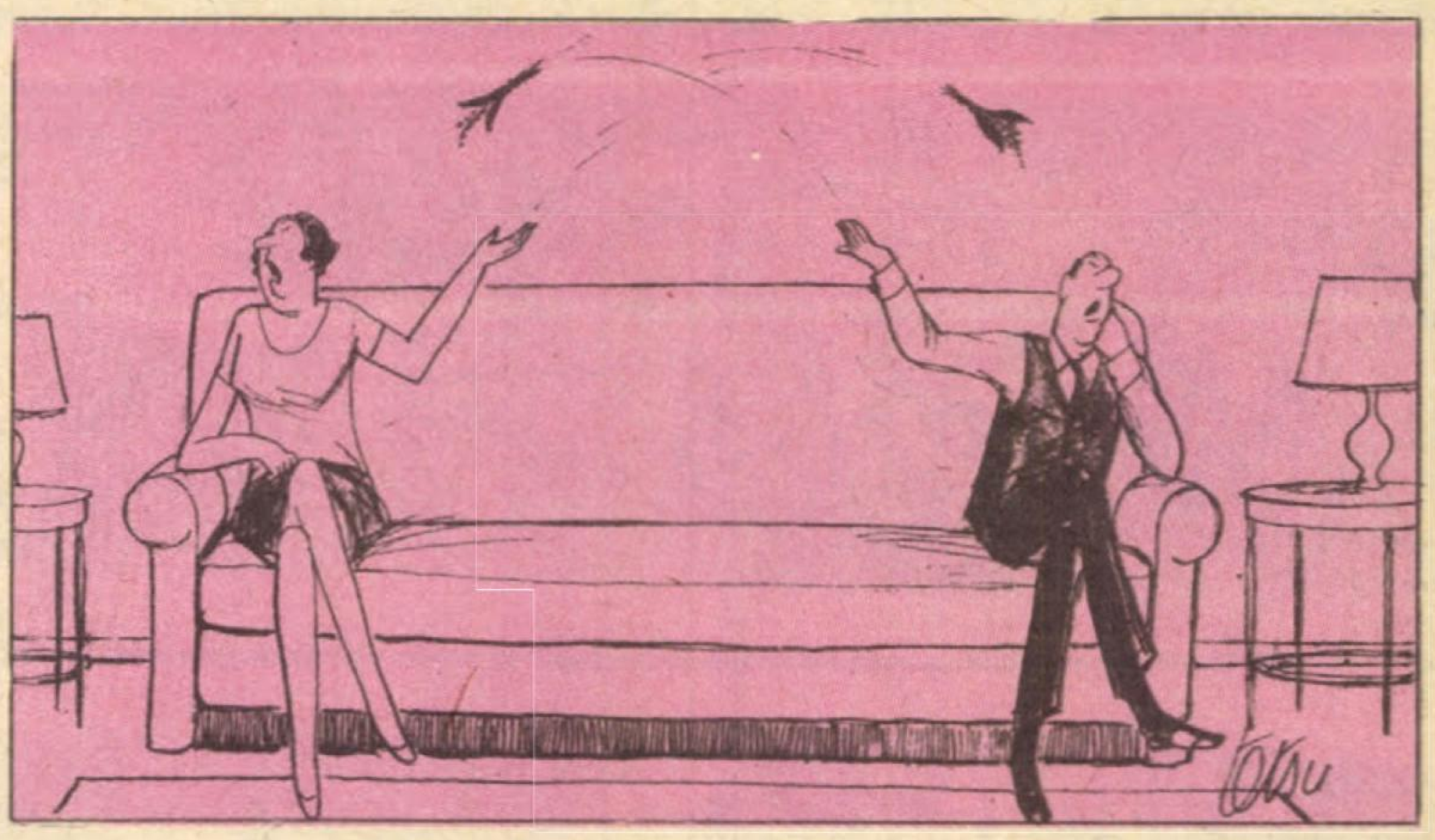
– Nem mondanád meg, mire való ez a gyorshajtás?...

(„Eulenspiegel", Berlin)

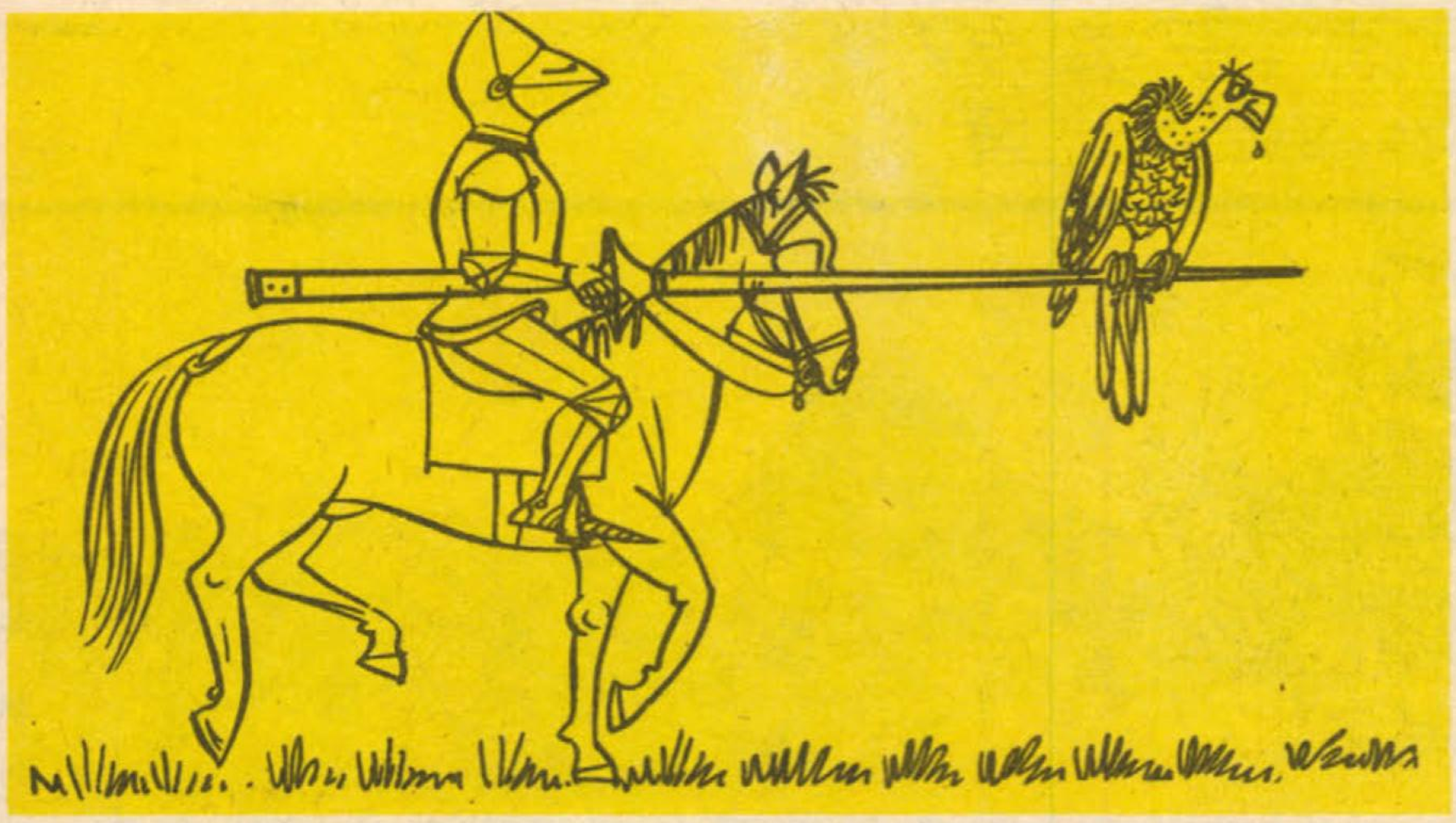
FIGYELMESSÉG

– Sok boldogságot kívánok neked a házassági évfordulónk alkalmából!

(„Ici Paris")

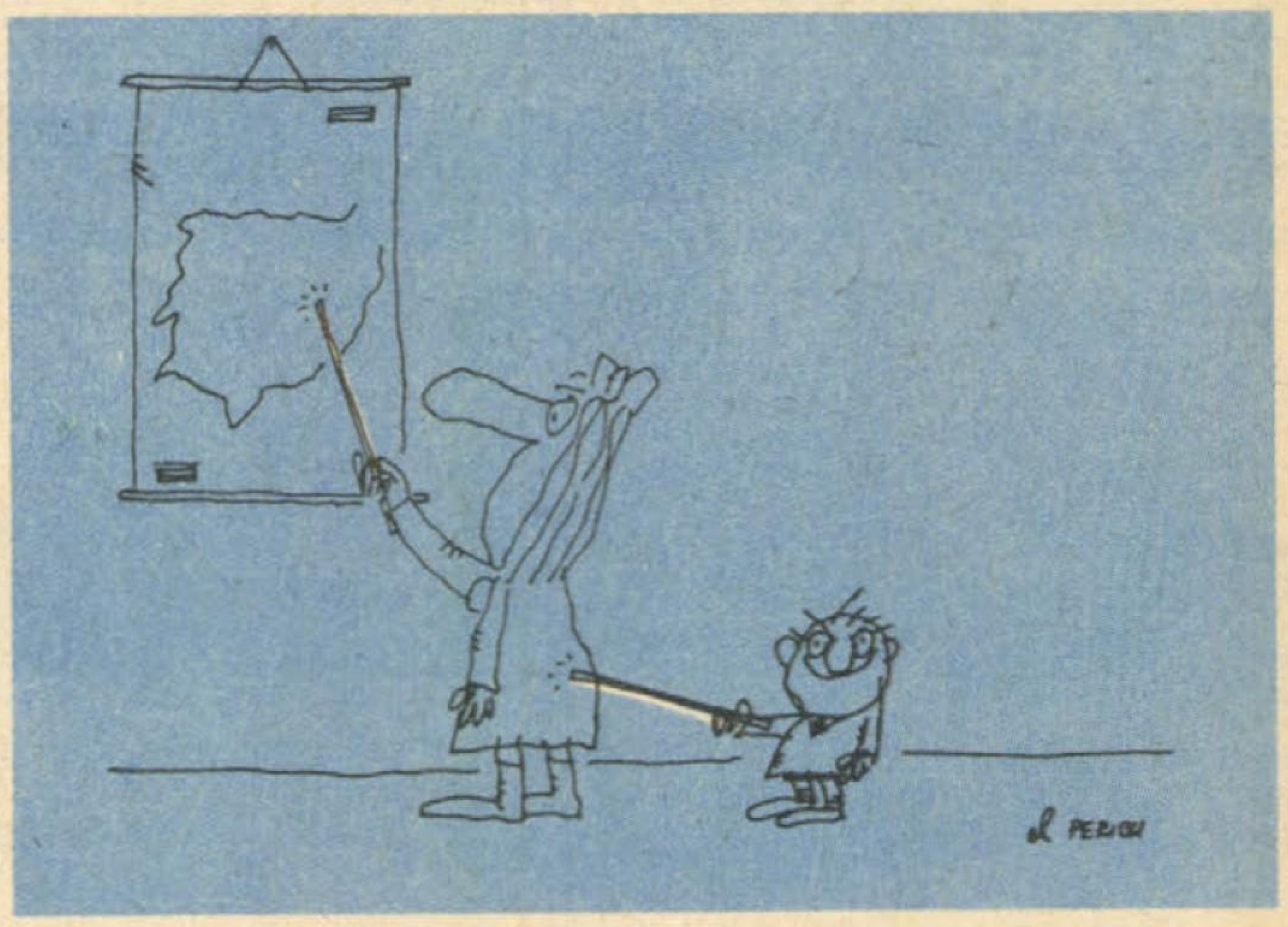

INDULÁS A CSATÁBA

(„TOI ET MOI", Brüsszel)

SZEMLÉLTETŐ OKTATÁS

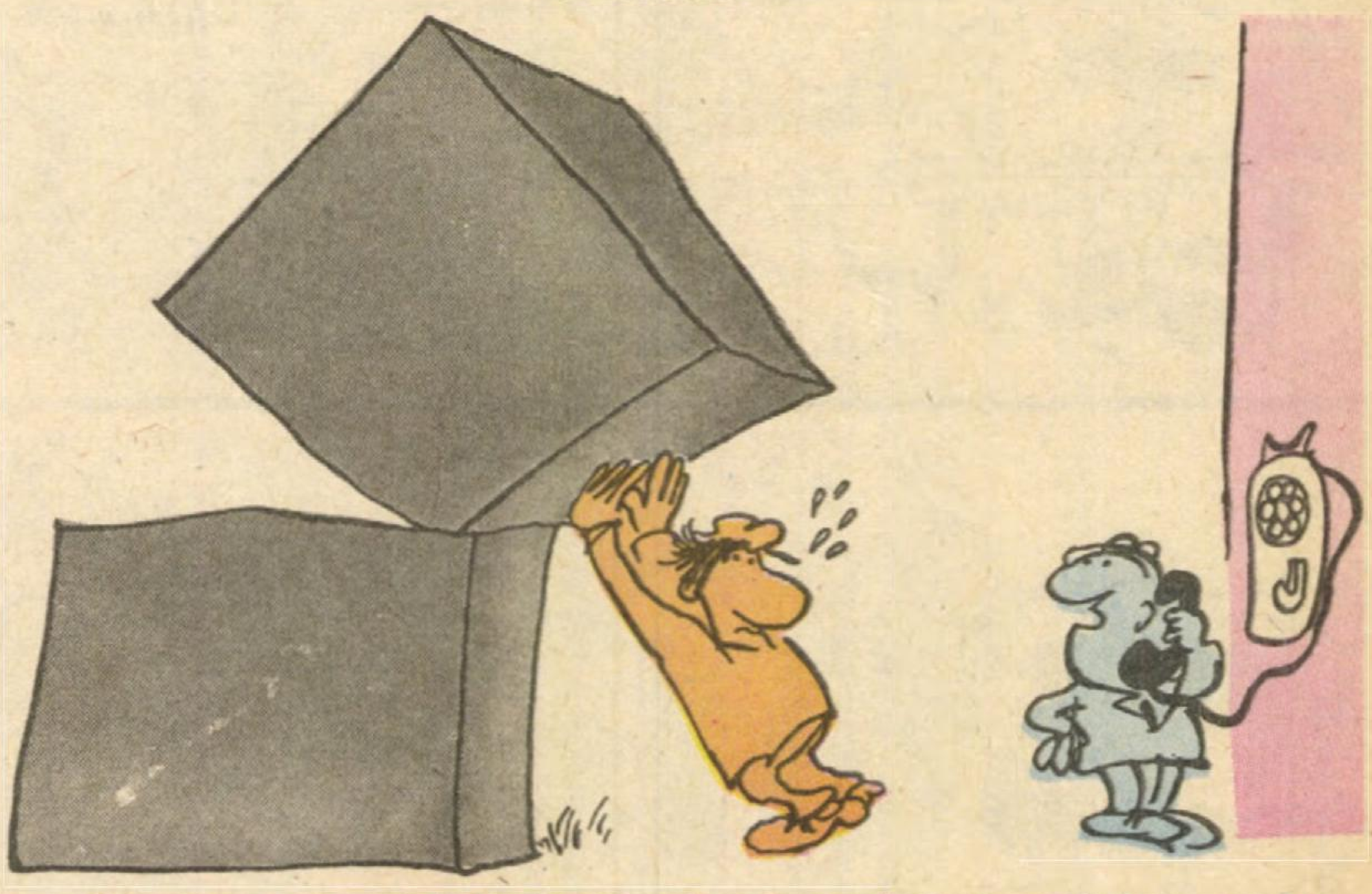
(„Hermano Lobo", Madrid)

ILLEMTUDÓ GYEREK

– Mondd, apu, felhívhatom a tűzoltókat? Ugyanis ég a szobám...

SEGÍTSÉG

– Mit türelmetlenkedik? Rögtön hozok segítséget, mihelyt vonalat kapok...

TAVASZI PRIMŐR-IDEGCSILLAPÍTÓ

TÜCSÖK és BOGÁR

Hiába, tejjel-borral folyó Kánaán!

(Borz Miklós, Budapesti olvasónk felvétele)

Parkírozni szabad, megállni tilos! Világos: itt le-fel rohangálva kell várakozni!

(A Citadellánál fényképezte Simon Károly)

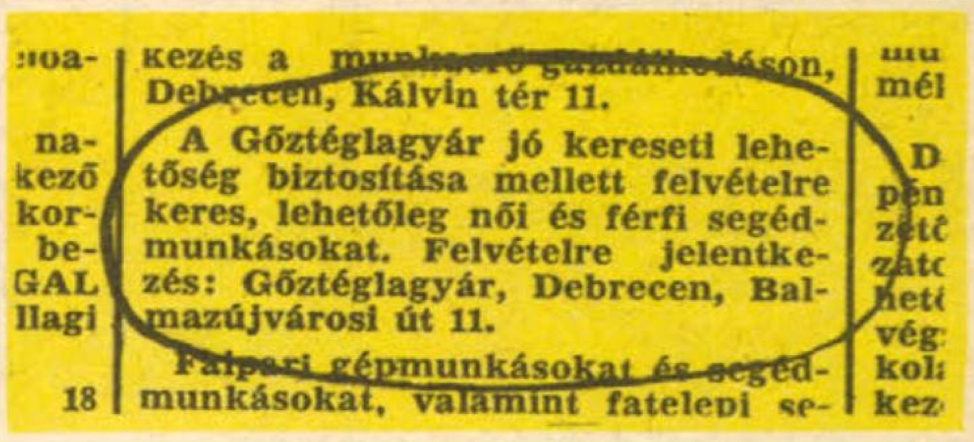
Szexbombák előnyben.

(Az Eötvös utcában fényképezte Talabér Zoltán, budapesti olvasónk)

A fülét hegyezte, barátságosan rám vakkantott, majd enyhén felemelte jobb mellső lábát.

Suta eb lehetett. A bal lába volt a jobb.

(A Ludas Matyiban észlelte Kovács Béla)

kezés a munkaerő-gazdálkodáson, Debrecen, Kálvin tér 11.

A Gőztéglagyár jó kereseti lehetőség biztosítása mellett felvételre keres, lehetőleg női és férfi segédmunkásokat. Felvételre jelentkezés: Gőztéglagyár, Debrecen, Balmazújvárosi út 11.

Falpari gépmunkásokat és segédmunkásokat, valamint fatelepi se-

De, ha női és férfi lehetetlen, akkor más megoldást is fontolóra vesznek!

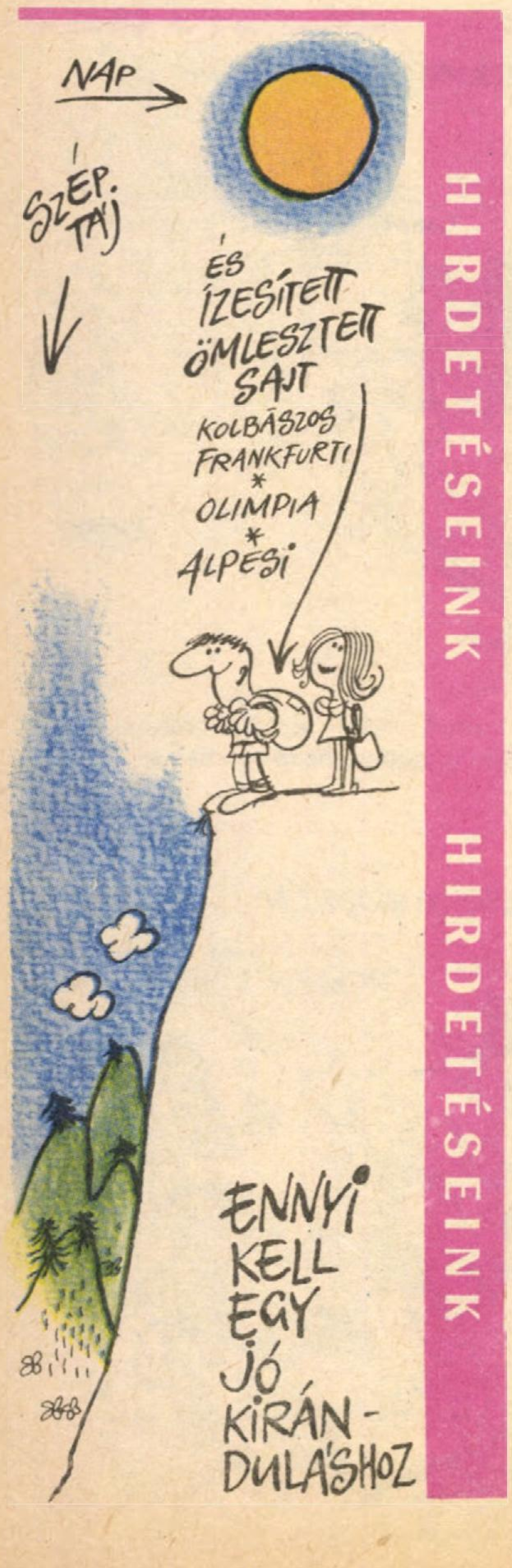
(A Hajdú-Bihar megyei Naplóban észlelte Menich Béla, debreceni olvasónk)

NADRÁG

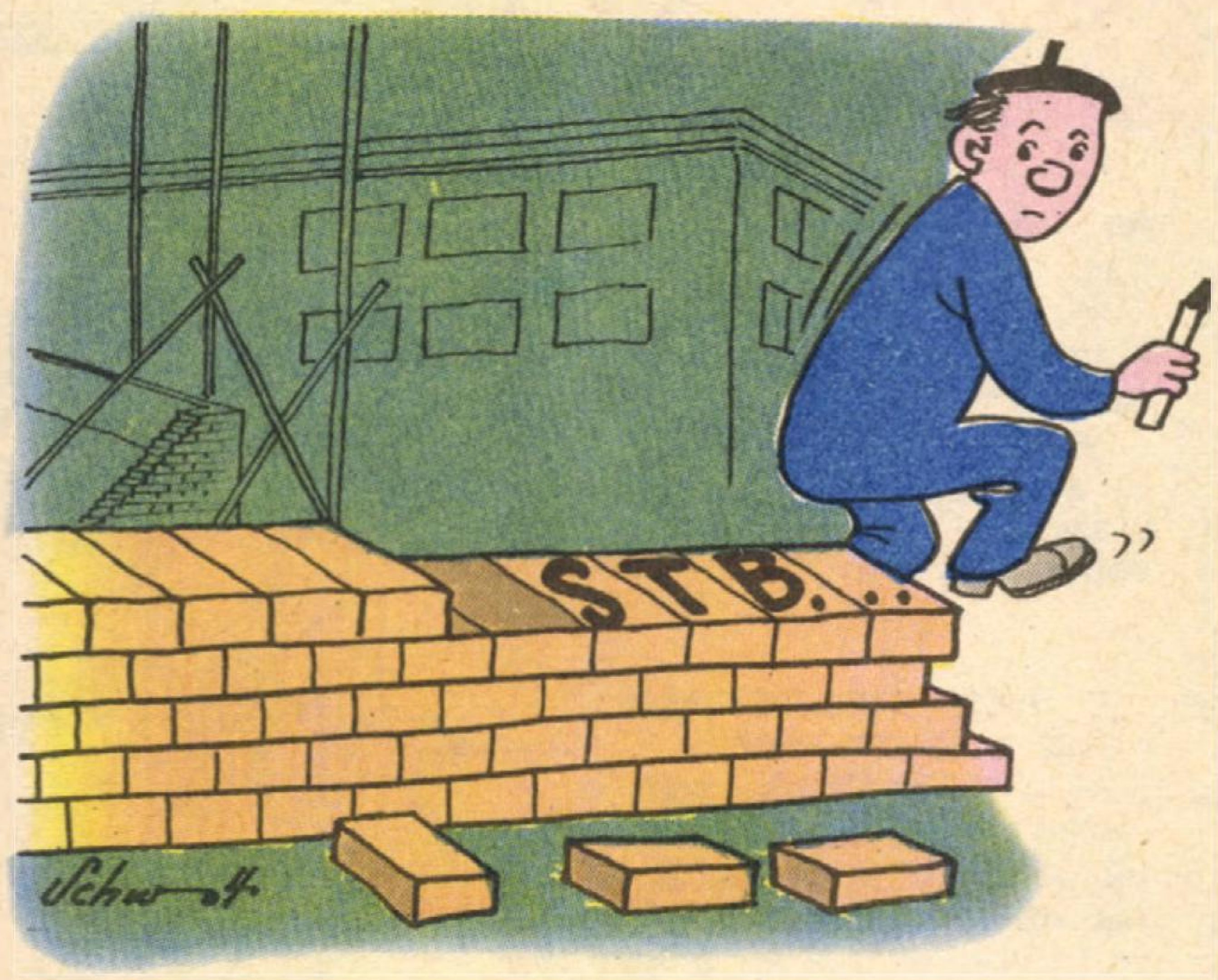
Edith Head, Hollywood hétszeres Oscar-díjas kosztümtervezője mondta a nők nadrágdivatjáról:

– Minden hölgyet le kellene fotografálni hátulról, amint új nadrágjában elhagyja a divatszalont. Mindjárt kevesebben hódolnának ennek a divatnak.

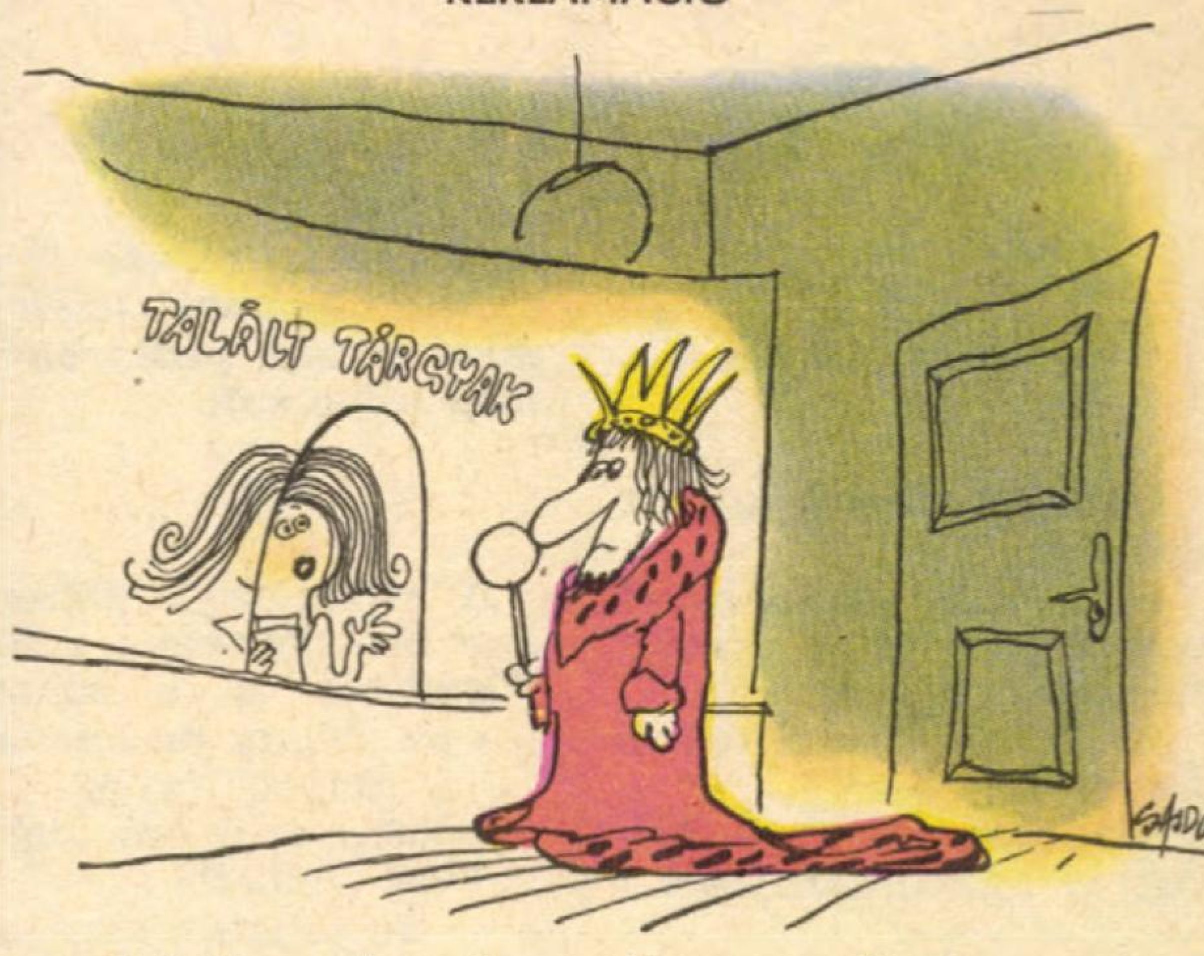

TÜRELMETLEN ÉPÍTŐ

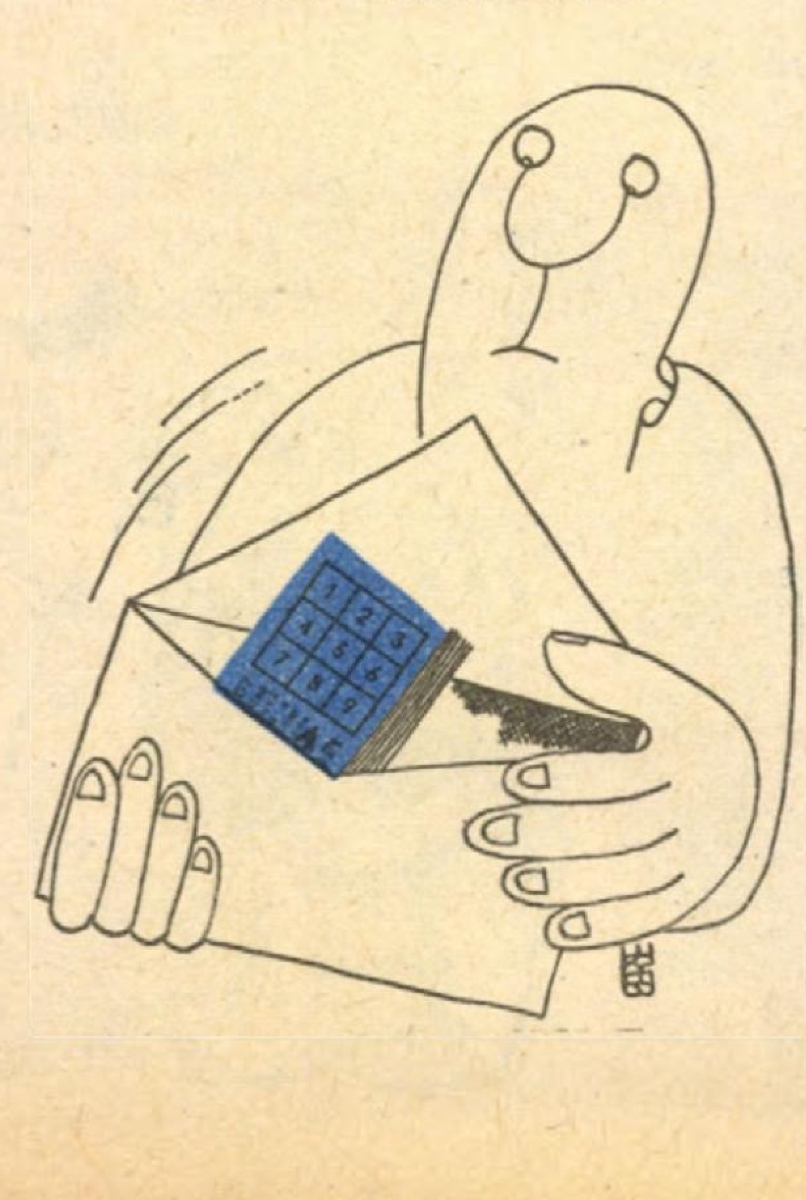

REKLAMÁCIÓ

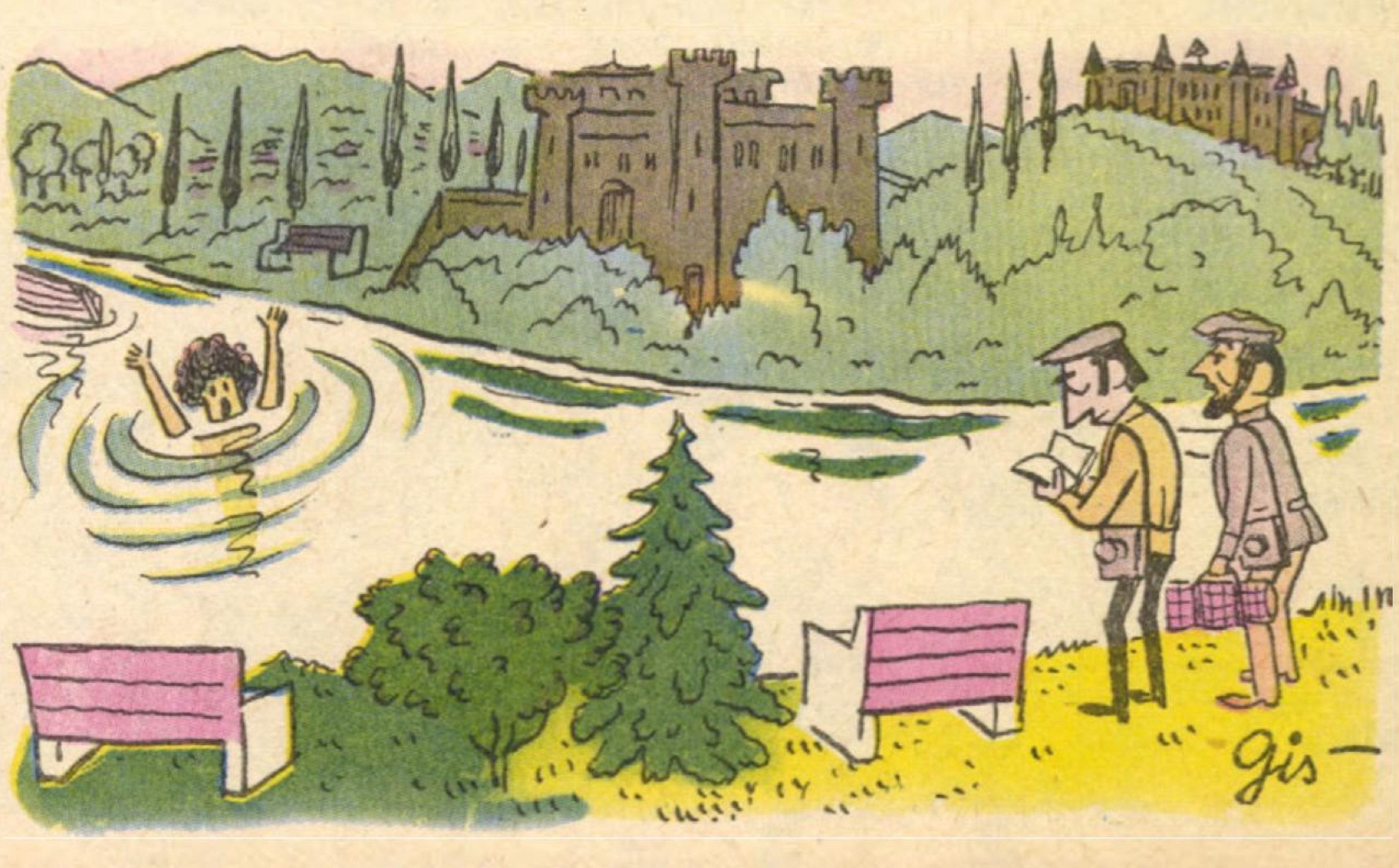

– Sajnálom, de még senki nem adta le a maga elvesztett birodalmát...

SZERÉNY JUTALMAZÁS

IDEGENFORGALOM

– Megtaláltad a szótárban, mit kiabál ez a nő?

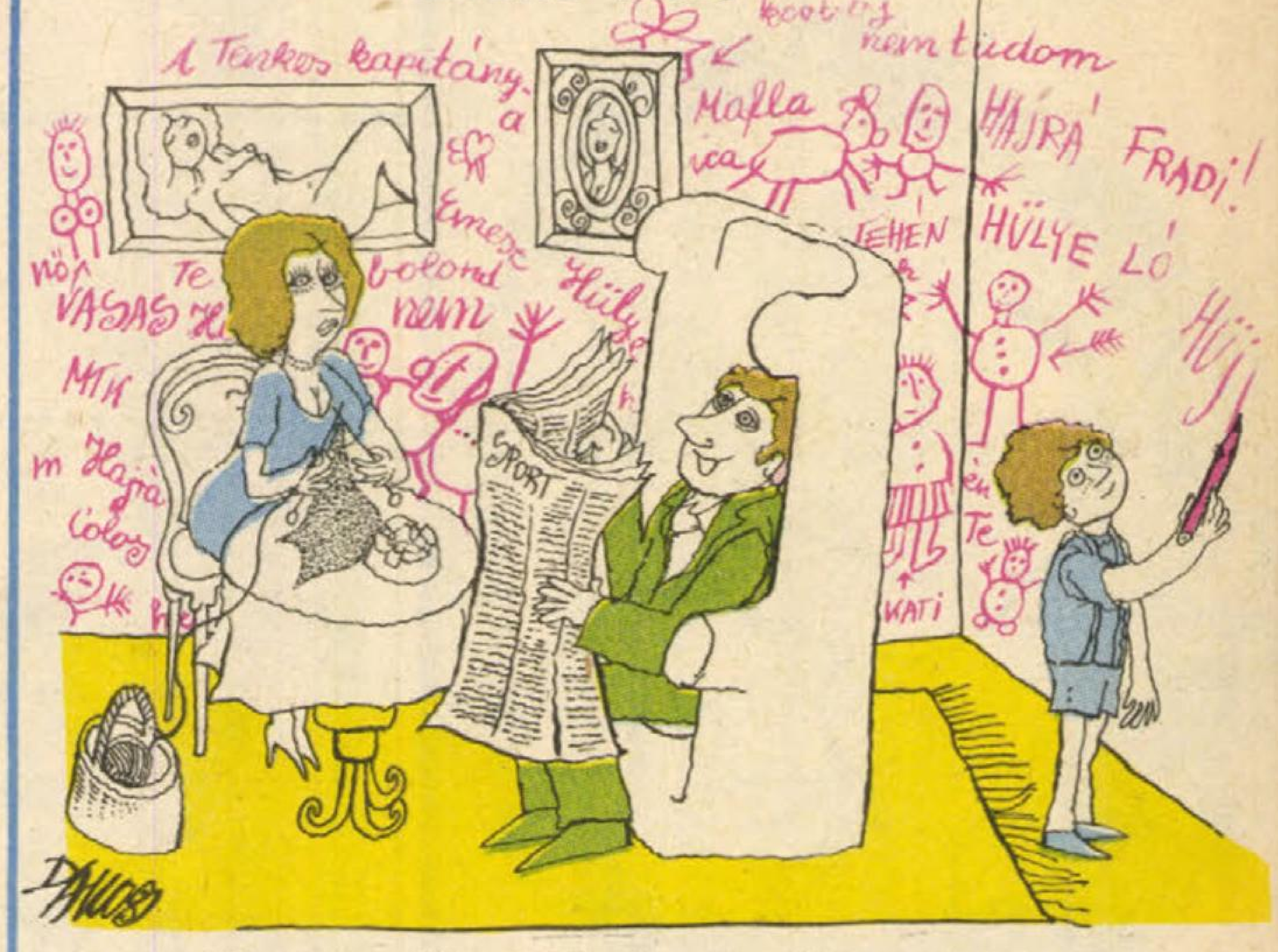
Dallos Jenő rajzai

MINDENT A GYERMEKÉRT

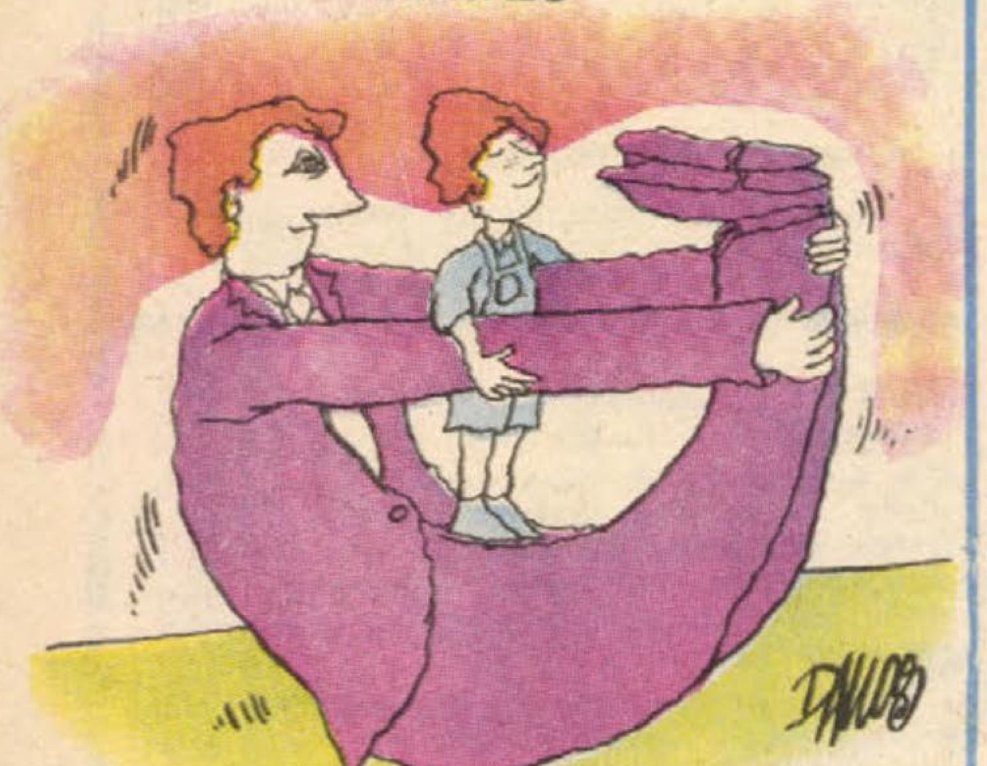
– Neked nagyobb csúzlid lesz, mint a Kovács Pistinek!

MEGÉRTŐ SZÜLŐ

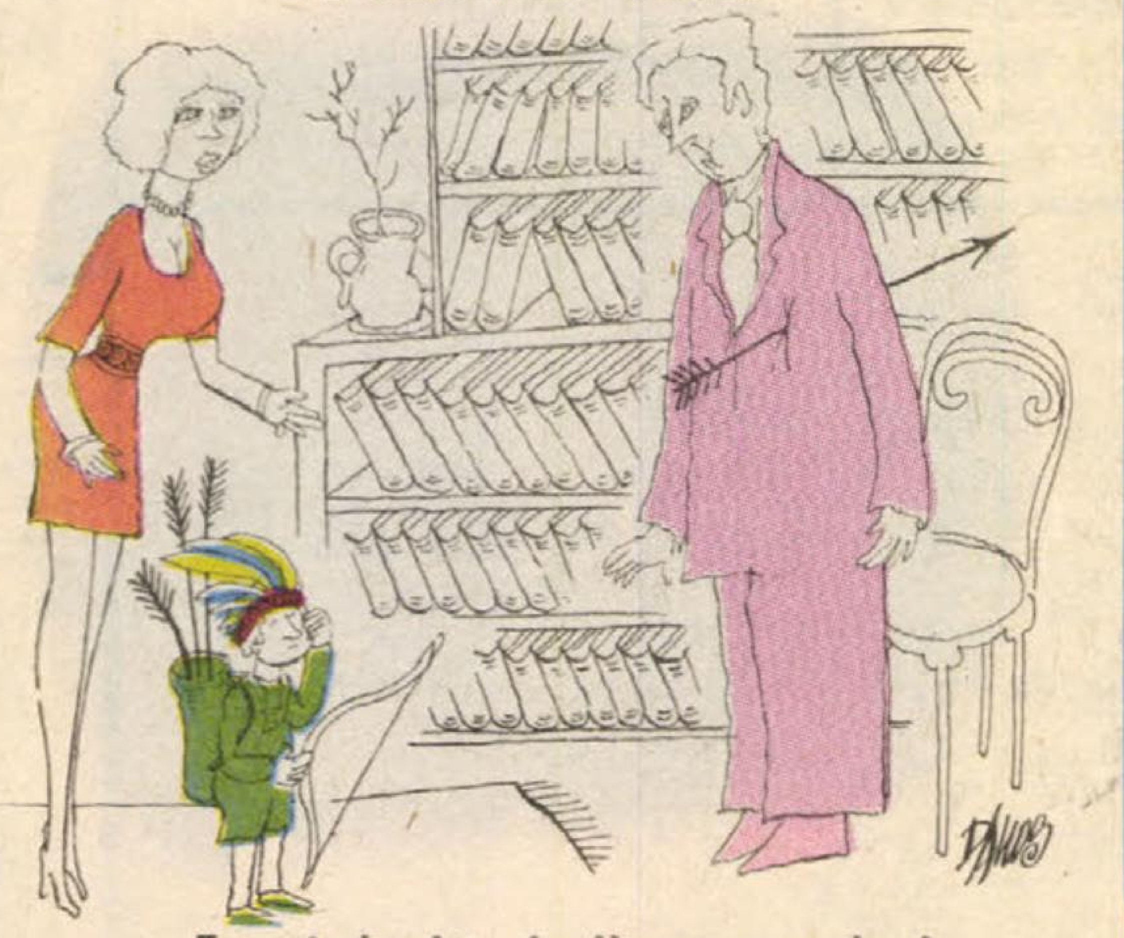

– Mit mérgelődsz? Mi is voltunk gyerekek...

HINTALÓ

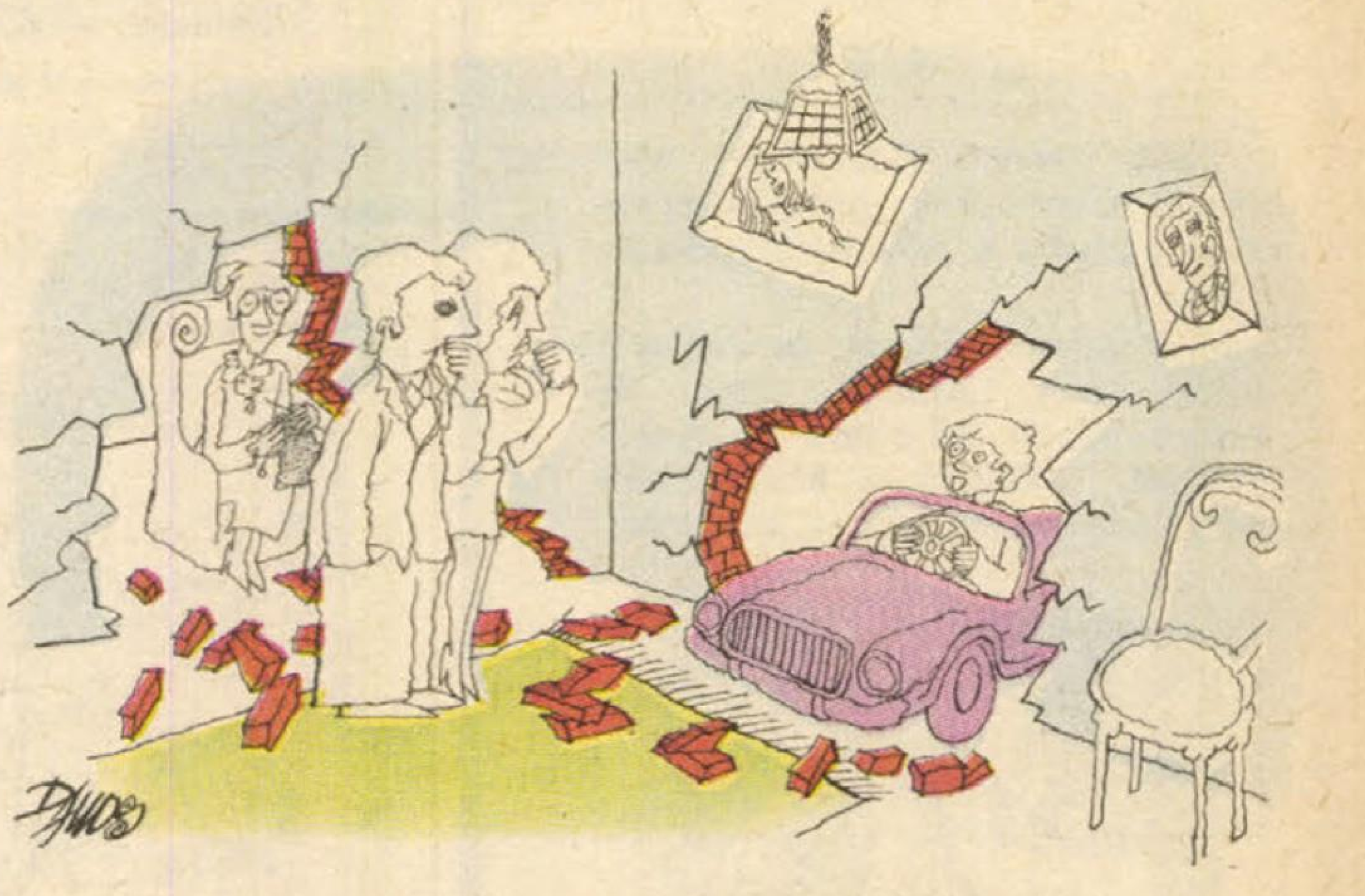

TÜRELMETLEN SZÜLŐ

– Te mindenért rászólsz a gyerekre!...

KETTŐS NEVELÉS

– A nagymami megengedte, hogy alagutat játsszam...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak, Egy újszülöttnek minden vicc új.

Gyurika megkérdezi az apjától:

— Mondd papa, miért vetted te pont a mamát feleségül?

A papa diadalittasan fordul nejéhez:

— Látod, már a gyerek is csodálkozik rajta!

□

Két barát azon vitatkozik: kik tüzesebbek, a szőke nők vagy a feketék.

— Én azt hiszem, ez mindegy — szól közbe a harmadik.

— Miért?

— Mert az én feleségem például fekete és én éppen olyannak találom, mint tavaly, pedig akkor még szőke volt.

□

A szórakozott professzor bemegy reggel a fürdőszobába és a zuhany alá áll. Mikor megcsavarja a csapot, és az első víztömeg a fejére zúdul, ijedten felkiált!

— Te jó isten, már megint otthon felejtettem az esernyőmet!

□

Egy sztriptiz bárba betér egy külföldi és beszélni kezd az egyik görllel. A lány elmondja, hogy kitűnő hangja van.

— Ha olyan kitűnő a hangja, miért nem ment színpadra?

— Színpadra — mondja a lány ijedten —, azt a szüleim sosem engedték volna meg.

□

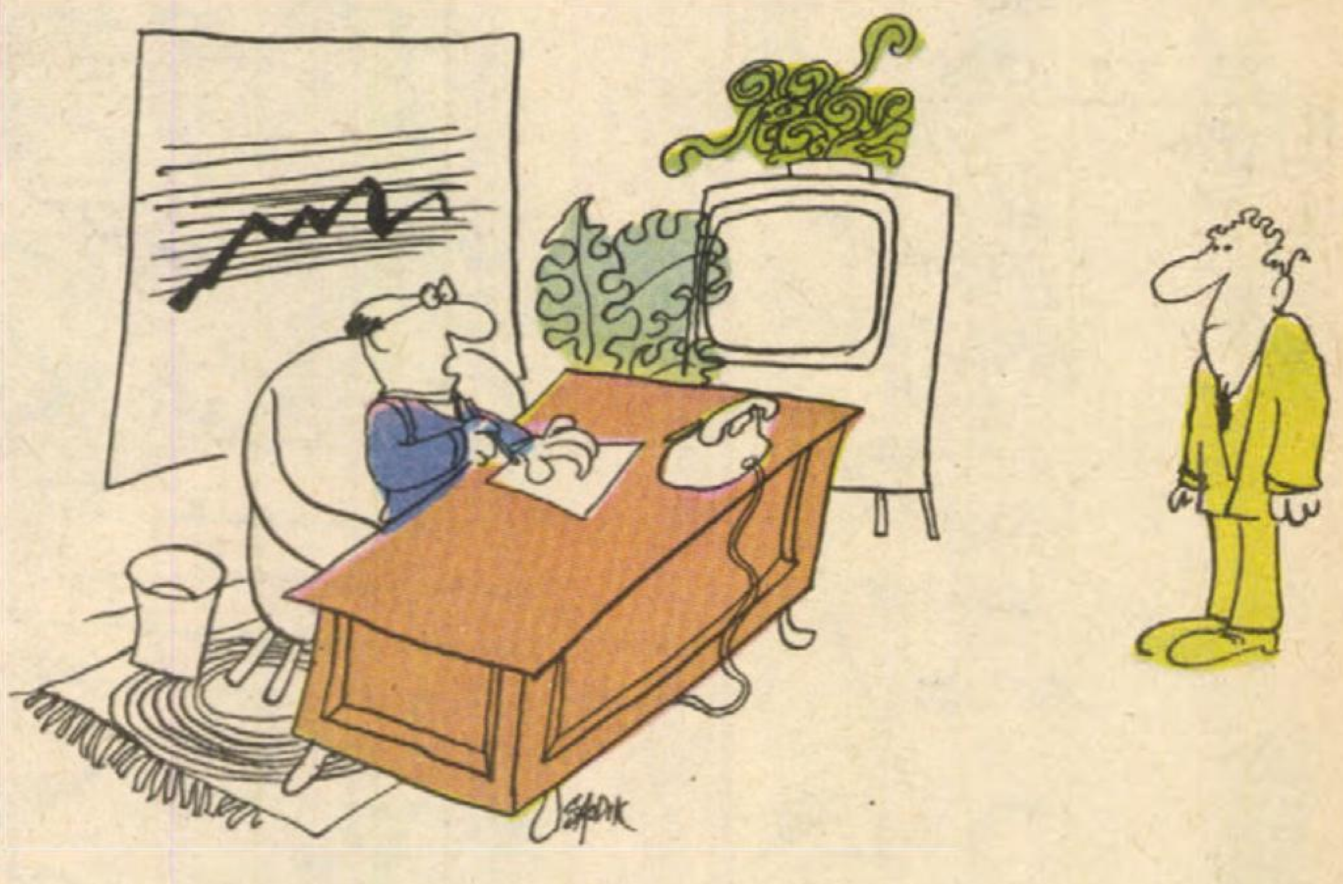
A nagymama meséket mond a gyerekeknek:

— ... és tudjátok, gyermekek, a szegény asszony jól imádkozott. Mikor lefeküdt, egyetlen forintja volt csak az erszényében és mire felkelt, egy szép százforintos lett belőle.

Közbeszól a kisebbik unoka:

— És a férje nem vett észre semmit?

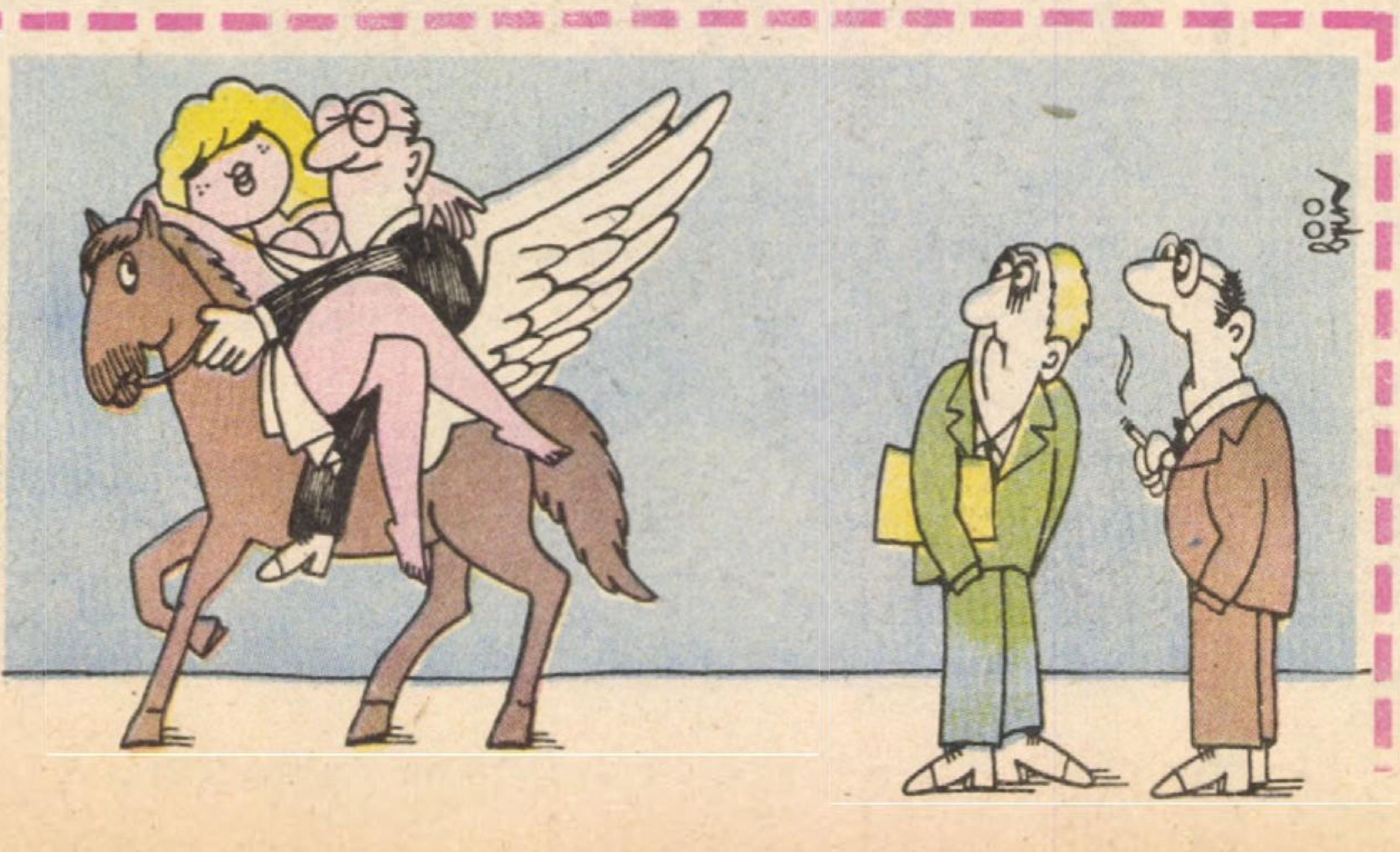
SZEGÉNY VÁLLALAT

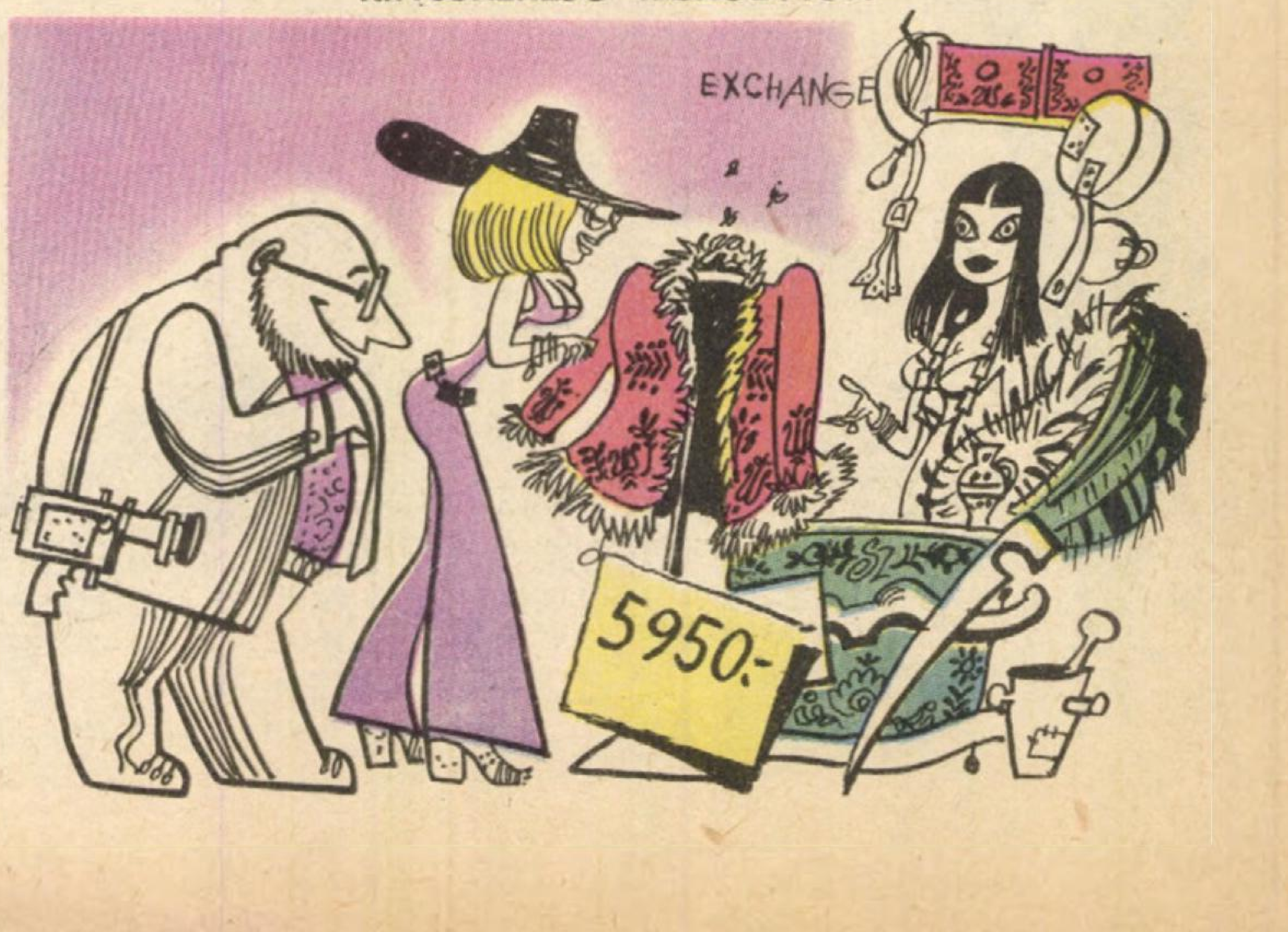
– Prémiumot nem tudunk adni, de ha sikerélményre van szüksége, bármikor bejöhet hozzám és én megdicsérem!

A PEGAZUS HÁTÁN

– Úgy látszik, megint valami erotikus regényen dolgozik...

KINCSKERESŐ KISKÖDMÖN

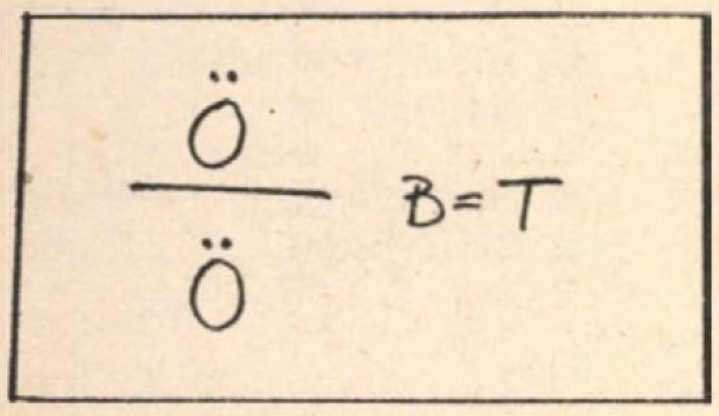
FÉLTÉKENY MENYASSZONY

– A testőrt ne tessék fixírozni!

RÉBUSZ

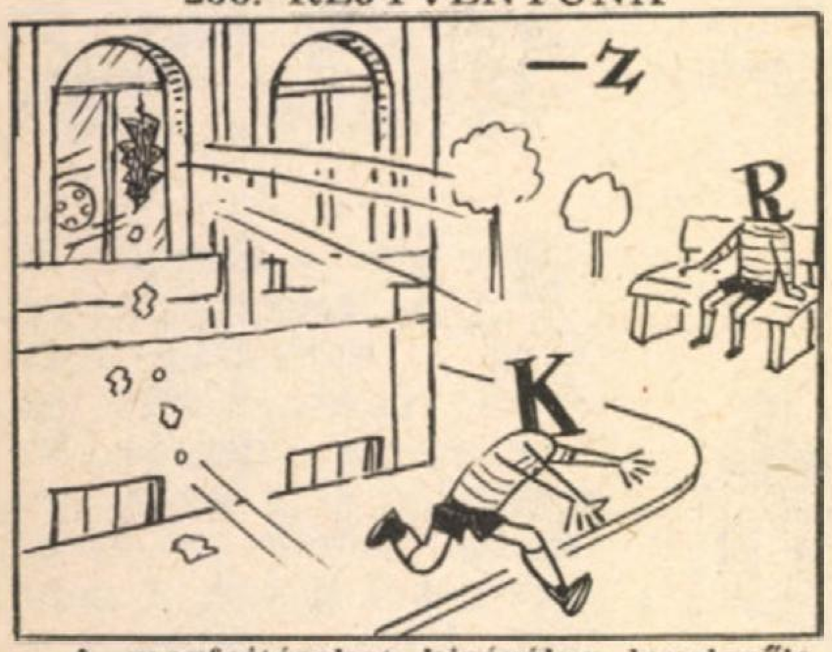
257. rejtvényünk megfejtése:

Egyöntetű

A 100 forintos díjak nyertesei:
Szentpéteri László, 2220 Vecsés, Lórántffy u. 4.
Farkas Gyuláné, 1111 Bp., Strezek u. 19.
Hellmann Józsefné, 1026 Bp., Fillér u. 65.
A nyereményeket postán küldjük el.

258. REJTVÉNYÜNK

A megfejtéseket kizárólag levelezőlapon legkésőbb május 21-ig erre a címre kell beküldeni: Ludas Matyi, 1977 Budapest, Pf. 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Levélcím: 1977. Bp. Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Levélcím: 1959. Bp. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 73.2337/2-20 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

RÉGI PESTI INNEN-ONNAN

SZÍNHÁZI ERÉNYCSŐSZÖK

Fennállása első félévtizedének végefelé a *Vígszínház* mind sűrűbben kevert műsorába úgynevezett „pikáns" francia bohózatokat. Természetesen ezek a borsos, sikamlós, tartalmukat és a hölgyszereplők jelmezét illetően egyként lenge csacskaságok sem látványban, sem mutatványban, sem „az érzékek csiklandásában" meg sem közelítették azokat a manapság drámában, komédiában, prózában, musicalben, s hazai vagy külföldi filmeken bőven látható lengeségeket s már nem is lengeségeket, amikhez úgy hozzá szoktunk, mint kiskutya az ugatáshoz... De afféle „francia malackodások", mint *Bisson: A hálókocsik ellenőre, Hennequin: Családi örömök* és *Utazás a válás körül*, s főleg *Feydeau*, a vérbirizgáló Georges Feydeau művein háromnegyed százada ugyancsak háborgott a maradiak és vaskalaposok tábora. *A férj vadászni jár* bemutatója után felerősödött, az *Osztrigás Mici* prömierjét követően dühödt fenyegetőzéssé robbant ki a farizeusok dühe. A talmi erénycsőszök rohamra indultak.

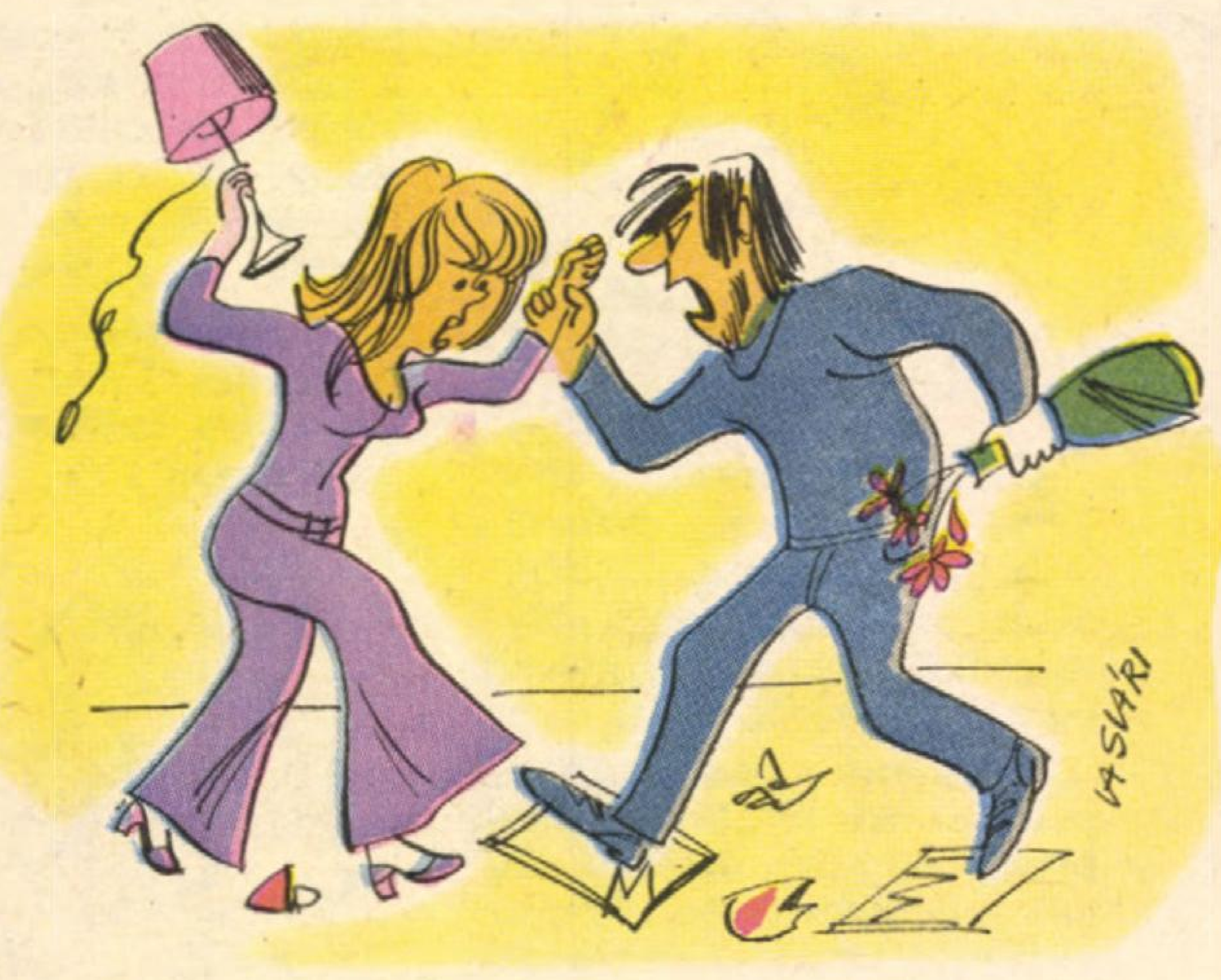
Mikor néhány évvel ezelőtt a Vígszínház — *Egy hölgy a Maximból* címen — nem tudom hányadjára ismét felújította az immár klasszikus bohózattá szelídült Osztrigás Micit, alig hiszem, hogy a nevetés ingerén kívül bármitől is bárki elpirult volna a nézőtéren. Persze, a századfordulói konzervatív közmorgás nem volt őszinte. Hogy mennyire hazug és álszent lehetett, misem bizonyítja jobban, mind hogy a későbbi ellenforradalmi kultuszállamtitkár és miniszter, az úri társaság egyik házi-pennaforgatója: *Pekár* Gyula is az Osztrigás Mici bemutatásának évében, 1899-ben prezentálta a Vígszínház színpadán ugyancsak nem erkölcsnemesítő célzattal jeleskedő vígjátékát: a *Dodó főhadnagyot*.

Faragó Géza karikatúrája, amely 1900 januárjában jelent meg a *Borsszem Jankó* hasábjain, „a Vígszínház veszedelmei elleni védekezést" gúnyolja ki. A francia bohózatok főalakjaival megrakott, körített Thespis-kordéja ellen vasvillával vonulnak fel „az erkölcsös vidék" színházi világát jelképező csizmás-mándlis magyarok. A torzkép szövege csúfolódva idézi a hajdani kolerajárványok idején foganatosított primitív rendszabályokra utaló rigmust: — ***Város végin vas-villa — Nem is gyün be a kolera!***

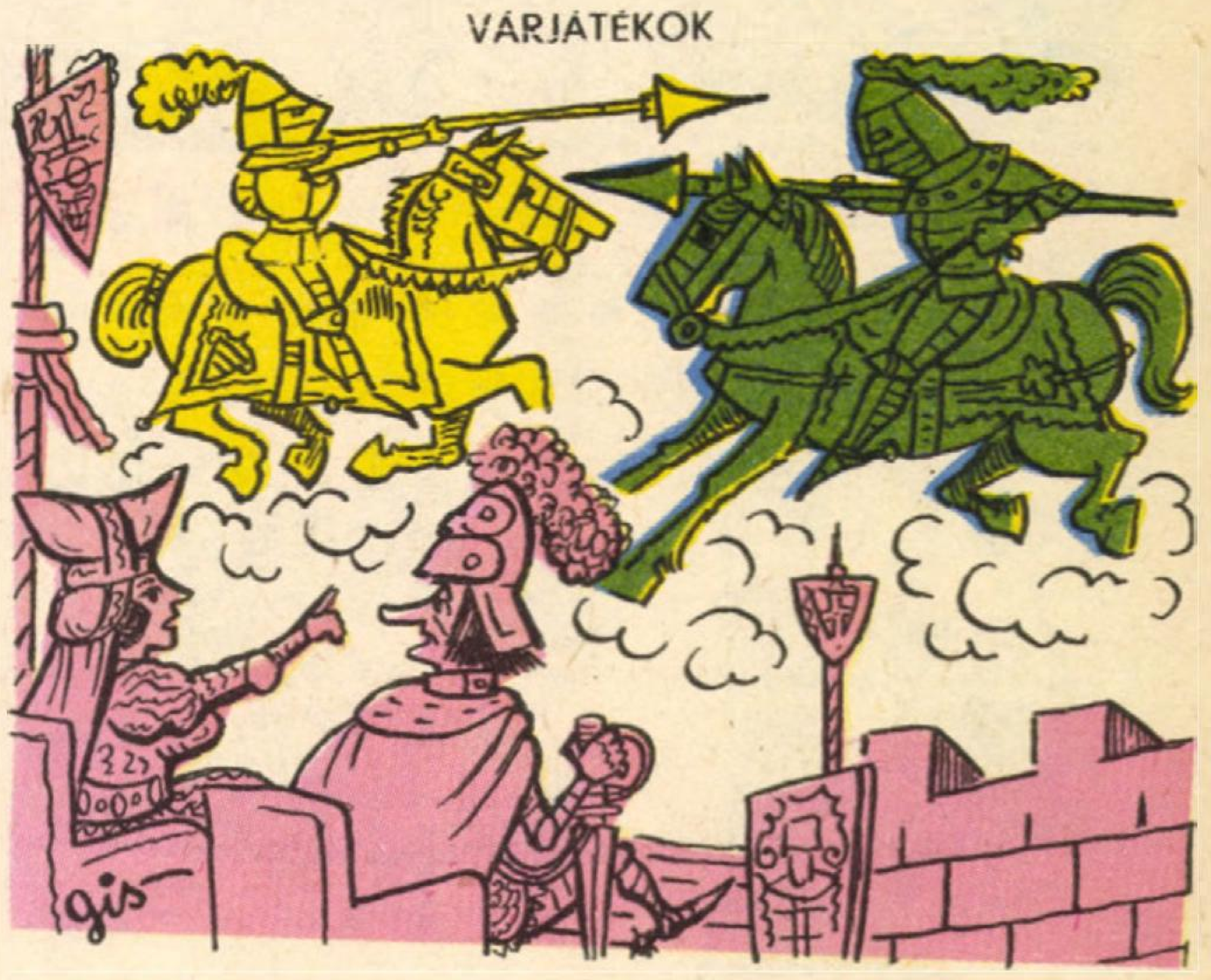
Békés István

CSALÁDI VITA

– Ha belegebedsz is, harmonikusan fogunk élni!...

VÁRJÁTÉKOK

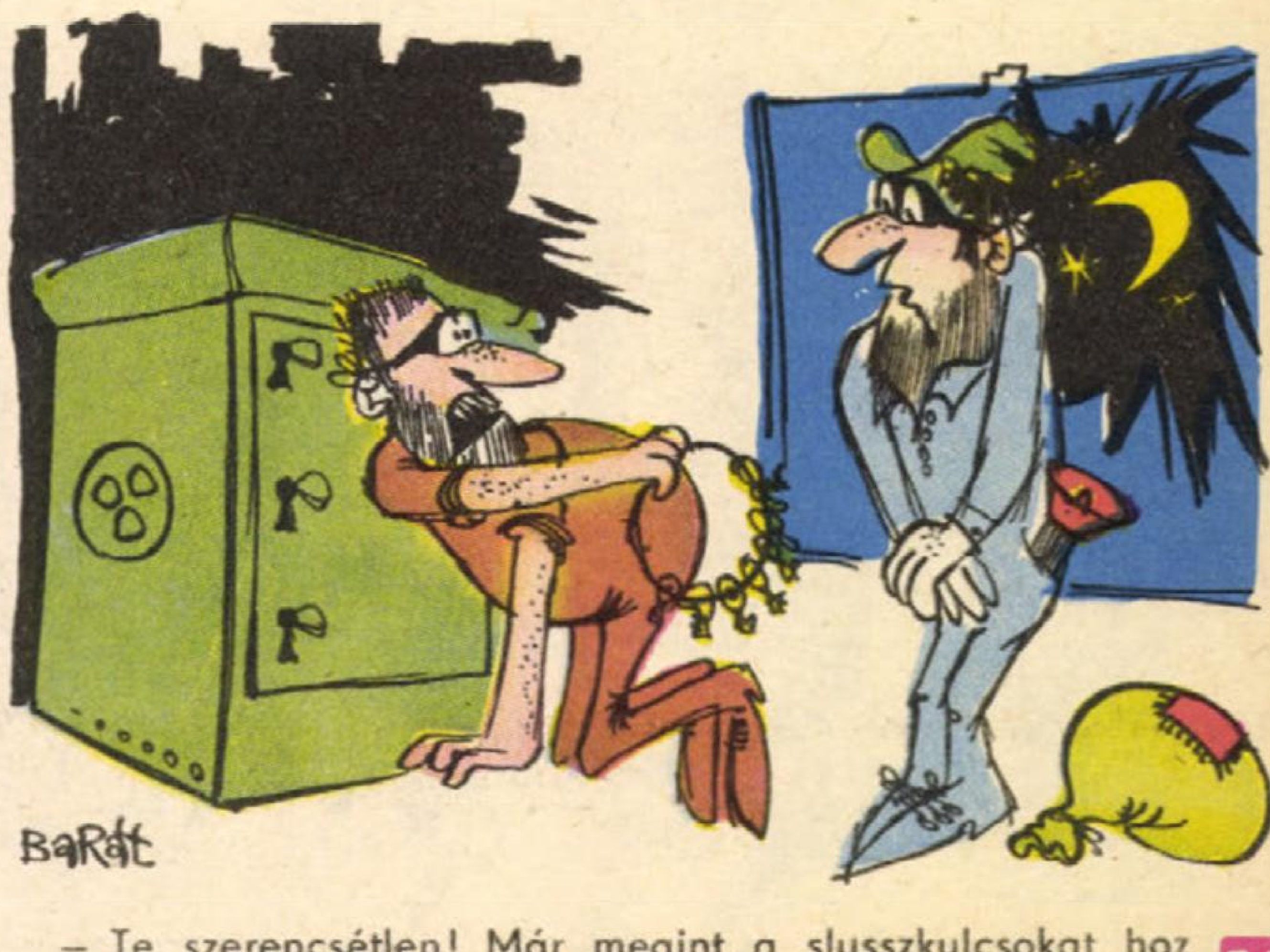
– Maga nem mérkőzik senkivel, lovag?
– Én lovagi tornából fel vagyok mentve..

MEGLEPŐ FORDULAT

– Most pedig eleget téve néhány kérésnek, átkapcsolunk a második programra...

AUTÓBOLOND

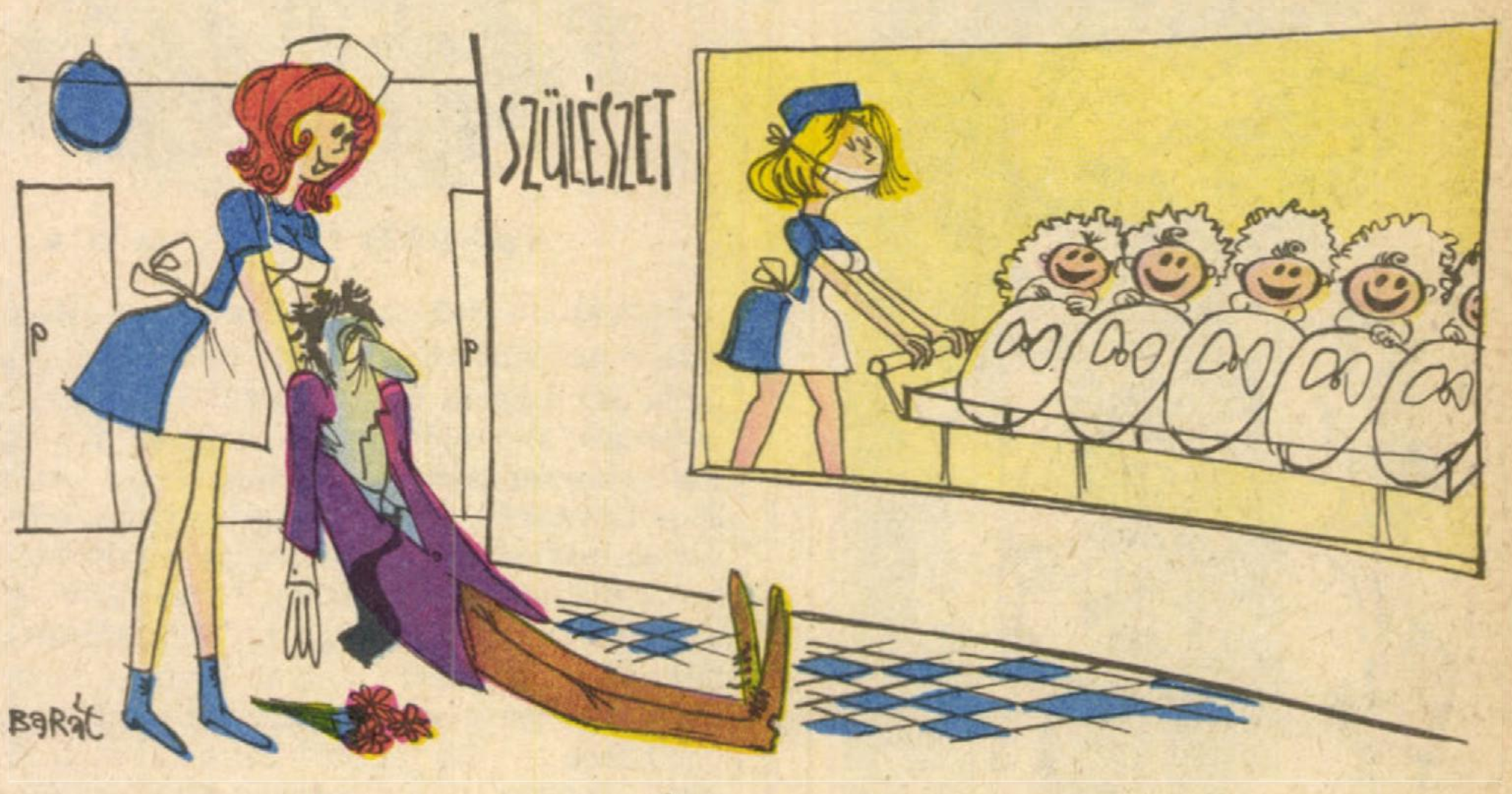
– Te szerencsétlen! Már megint a slusszkulcsokat hoztad el!

REJTEKHELY

– Az utóbbi időben kezdett túlságosan jól menni a boltom...

AZ ELSŐ IJEDTSÉG

– Térjen magához, apuka! Csak egy a magáé!

NÉVTELEN LEVÉLÍRÓ

– Úgy látszik, itt sem lesz semmi jó műsor, pedig megírtam a feleségének, hogy itt megtalálhatja a férjét...

tribün

A Stanley-kupa döntőjére gyülekeznek a Montreal Canadiens jégkorongozói. Egyszerre magából kikelve ront az öltözőbe a gyúró.

— Rémes... szörnyű dolog történt...

— Beszélj, ember. Mi baj van?

— Az elnökünk a lábát törte.

Általános megkönnyebbülés.

— No, hála istennek. Képzeljétek, ha valamelyik szélsőnkkel történik ugyanez...

Eddie Le Baron, a Dallas Cowboys csapatának rögbijátékosa, az amerikai profiliga egyik legszigorúbb tagja így mesélt pályakezdéséről.

— Félénk, vézna kisfiú voltam. Az általános iskolában egyszer hosszú sor állt valamiért. Azt hittem cukrot és szentképet osztogatnak, beálltam a sor végére. Rögbiszerelést osztogattak és én nem mertem visszaadni...

Különös malőr érte a lyoni mezei futóverseny fél mezőnyét. Egyszerűen ottmaradtak az öltözőben. Az indító szerepét ugyanis, merő tiszteletből, a város legidősebb emberére, egy nyolcvan körüli apókára bízták és ő egyszerre csak... durr... elindította a mezőnyt. Hét teljes perccel a kitűzött rajt előtt. Akik véletlenül kéznél voltak, nekirohantak a tavaszi tájnak, a többiek viszont csodálkozva sereglettek ki az öltözőből. A bácsika is csodálkozva nézegette a rajtpisztolyát.

— Mit csináljak? — rebegte. — Véletlenül meghúztam a ravaszt.

Emberek vagyunk.

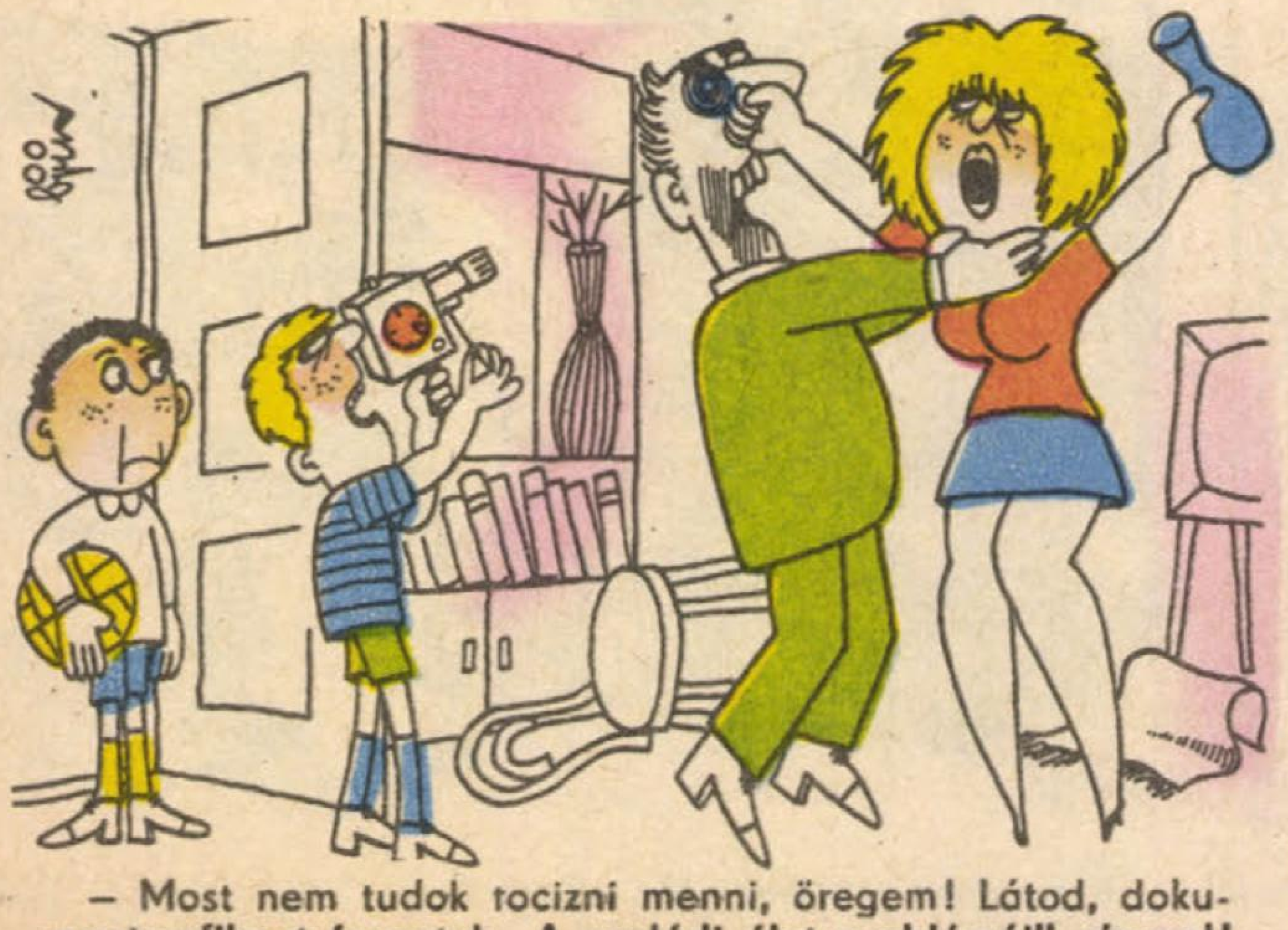
Az SC Friedrichstal 5:0-ra verte Speyert. Speyer óvott: a mérkőzést homokos pályán játszották, holott a szabály füves pályát ír elő. A bizottság helyt adott az óvásnak, újrajátszást rendelt el. A két csapat tehát ismét találkozott — méghozzá ugyanazon a homokos pályán. Ugyanaz a bizottság ugyanis közben kimondta, hogy, ha füves pálya nem áll rendelkezésre, a díjmérkőzéseket homokos pályán is le kell játszani.

Benegas, a Cordoba kapusa hatalmas serleget kapott a tisztelőitől. Hazacipelte, otthon kisült, hogy nem fér a vitrinbe. Meg persze arra is nagy, hogy igyanak belőle. A megoldást a ház asszonya találta meg. Most a Benegas házaspár hathónapos kisfia fürdőzik esténként a serlegben.

(p. p.)

ISKOLAI FILMSZAKKÖR

– Most nem tudok focizni menni, öregem! Látod, dokumentumfilmet forgatok „A családi élet problémái" címmel!

GYŐZELEM

